ALEXANDRA FURNEA

Jurnalul lui 66

ALEXANDRA FURNEA

Jurnalul lui 66

Prefață

În 2017, la doi ani după ce am fost rănită în incendiul din clubul Colectiv, am scris despre tratamentul primit la Spitalul de Arși din București. Reacția voastră, a celor care v-ați rupt din timp pentru a citi despre suferința mea – a noastră – a fost copleșitoare. Forța și încurajările pe care mi le-ați transmis m-au determinat să continui să traduc în cuvinte clipe din această viață de „supraviețuitoare" a unei tragedii naționale. Pun ghilimelele pentru că încă îmi este greu să îmi asum această identitate care mi se pare nedreaptă față de cele 65 de suflete care nu au avut șansa să și-o atribuie.

De-a lungul anilor, atât prieteni, cât și necunoscuți cu inimă mare, m-au rugat să scriu un text mai lung despre Colectiv. Am ezitat multă vreme să fac asta, pentru că încă doare. Însă la un moment dat am realizat că, asemenea cicatricilor, amintirile fac parte din mine și în întunericul lor sălășluiește lumina pe care putem să o transformăm într-un „far" spre o lume mai bună. Am decis că merită să mă întorc la noaptea de 30 octombrie și la ceea ce i-a urmat pentru că întâmplările de atunci trebuie să iasă la suprafață. Poate că așa voi putea să fac din infernul „meu" un vehicul al mântuirii noastre. M-am apucat să scriu „Jurnalul lui 66" cu acest scop în gând și în inimă.

Se numește astfel – și nu, cuminte, „Jurnal de supraviețuitor" – pentru că în cei care suntem astăzi aici printre voi după ce am „scăpat" din Colectiv, a murit ceva. Toți ne-am „pierdut" viețile în seara aceea și am continuat să pierdem fragmente din ființa noastră cu fiecare om drag dus, cu fiecare nouă durere, cu fiecare umilință, cu fiecare infecție și cu fiecare baie sau procedură pe viu, efectuate în condiții mizerabile, în spitale paupere aservite nu salvării, ci minciunii. În teama de dinaintea operațiilor grele de reconstrucție, în resemnarea cu care semnăm pe proprie răspundere fișele medicale în care decesul este listat ca posibilă „complicație" a vindecării, în nopțile grele de îndoială, populate cu doruri, coșmaruri și remușcări, când ne gândim că poate

ar fi mai simplu dacă…nu am mai fi deloc, apropierea de 66 este mai reală decât ne place să recunoaștem.

După externare, am suferit peste 30 de intervenții chirurgicale. Șirul încă nu s-a încheiat. Va trebui să mă supun procedurilor de reconstrucție și de recuperare medicală toată viața, pentru a repara ceea ce a distrus focul, dar și ceea ce a mutilat sistemul sanitar din România. Pe masă, înainte ca anestezistul să îmi pună masca de oxigen, închid ochii și mă rog la Dumnezeu să mă trezesc, pentru că știu că s-ar putea să nu o mai fac. Și atunci, până să mă cuprindă acel vid al simțurilor, întunericul absolut care se face în om când sedativele îi curg prin vene și bisturiul lucrează, mă obsedează numărul „66”.

Da. Suntem în pericol să ne adăugăm sufletele cumplitului șir al pierderilor, ca o consecință tardivă a aceluiași 30 octombrie 2015. Prețul unei calități decente a vieții este asumarea reacțiilor adverse ale operațiilor, printre care și… moartea. Așa trăim de fapt noi, „supraviețuitorii” incendiului din clubul Colectiv. Totuși, pentru noi neființa rămâne o metaforă și un risc. Pentru prietenii noștri dispăruți și pentru familiile lor, e o realitate sfâșietoare de neîntors. La victime ar trebui trecuți și părinții care se îmbolnăvesc de durere și o iau pe urmele copiilor plecați printre stele.

Am ales forma de jurnal pentru că nu mi-am dorit să scriu un text „frumos”, ci unul profund sincer, așa cum l-am gândit în cele mai grele momente ale vieții mele, atunci când nu aveam mâini cu care să aștern ceva pe hârtie. Atunci când judecam totul în cuvinte simple, întrerupte de suspine și de revelația ororilor la care eram supusă. Unii vor vedea în mărturiile mele strigăte de ajutor, alții o critică la adresa corupției din România. Jurnalul meu va însemna lucruri diferite, pentru oameni diferiți. Pentru mine, este un mod de a da sens suferinței.

Numele persoanelor din jurnal nu sunt reale, dar faptele, da. Nu am dramatizat de dragul efectului, oricât de cumplite ar părea unele scene. Din păcate, s-au petrecut cu adevărat. Nu am dezvăluit identitatea celor care m-au ajutat pentru că vreau să îi protejez. Cât despre cei care apar în ipostaze mai puțin onorabile, le-am dat pseudonime deoarece nu îmi doresc să întinez demersul cu impresia unei răzbunări. Scopul meu nu este să pedepsesc, ci să povestesc ce s-a petrecut, așa cum s-a văzut prin ochii mei. Las în seama justiției, dar și a lui Dumnezeu, să se ocupe de judecată și sper ca aceasta să fie dreaptă.

De-a lungul timpului, mai multe publicații mi-au propus colaborări. Le-am refuzat. Am ales să creez acest website, Generation Underground, cu ajutorul unui prieten drag, Gabi Butnaru de la Onair.ro. Astfel am certitudinea că materialele mele nu servesc un interes străin de mesajul curat pe care vreau să îl transmit. Genunderground.ro este gratuit, neafiliat, 100% independent și nimic altceva decât o „extensiune" a sufletului meu în lumea digitală.

Voi posta pe site și pe Facebook cele 5 „capitole" din „Jurnalul lui 66". Textele vor apărea pe rând, câte unul pe săptămână. La final, le voi strânge într-un eBook pe care veți putea să îl descărcați de pe site, tot gratuit. Nu vreau să îmi „vând" suferința. V-o ofer în dar, cu o singură rugăminte: să o transformați în motivația necesară pentru a schimba România în bine. Dacă la un moment dat, suficienți oameni vor crede că jurnalul merită un format fizic, atunci am să mă gândesc și la varianta publicării, dar momentan vreau să ne fie accesibil tuturor, fără opreliști. Povestea mea, până la urmă, nu vorbește doar despre Colectiv, ci și despre România în general. Colectiv este România. Și România este Colectiv.

Nu promit că va fi o lectură ușoară, că nu vă veți plictisi, poate, pe alocuri. Nu am pretenția că am scris o capodoperă sau că sunt vreun mare talent. Vă cer să priviți jurnalul cu îngăduință și să nu vă așteptați să fie mai mult decât ceea ce este: o colecție de confesiuni din iadul pe care oamenii îl așternîntea altor oameni, dar și un „îndrumar" timid pentru o lume în care unui astfel de calvar îi pot lua locul speranța, respectul și dragostea de aproape. O lume în care viața contează mai mult decât sistemul, funcțiile, banii și corupția.

Cu această ocazie, la pragul simbolic de 5 ani de la noaptea care mi-a împărțit viața în „înainte" și „după", somez autoritățile române să grăbească aprobarea legii prin care nouă, supraviețuitorilor mutilați ai incendiului din 30 octombrie 2015, ni se acordă plata tratamentelor medicale pe viață. Este un gest de decență umană și de asumare care ne va salva de la chinuri și umilințe viitoare.

Vă mulțumesc de pe acum tuturor celor care îmi veți parcurge jurnalul, precum și celor care m-ați citit de-a lungul timpului și m-ați încurajat să public aceste texte. Doar împreună putem să facem ca această tragedie să devină momentul în care România a decis să nu mai accepte inacceptabilul.

Remember "Goodbye to gravity".

Capitolul I – Noaptea in care am ars

E trecut de 6 seara. După ce fac ultimele corecturi la materialele pentru mâine, îmi odihnesc ochii uitându-mă la afișele înrămate din încăpere. Multe dintre ele sunt semnate de artiștii pe care îi înfățișează iar redacția arată exact ca în închipuirile mele din adolescență: o încăpere spațioasă plină de postere cu formații și biroul, la care scriu articole despre muzică. Mă cuprinde o mare bucurie. Fata de 14 ani este mândră de femeia de 27 care a reușit să își transforme visul în realitate.

Acum 5 ani, Nelu, redactoru-șef al revistei, mi-a dat șansa să scriu câteva știri de test pentru Maximum Rock Magazin. Am acceptat imediat iar colaborarea noastră s-a transformat într-un loc de muncă pe bune. L-am cunoscut pe Nelu fix când mă întrebam dacă voi avea vreodată ocazia să fac ceea ce mi-am dorit dintotdeauna: să fiu jurnalist la o publicație dedicată rockului. Și iată că s-a întâmplat!

Termin treaba, încui și plec. Străduța îngustă pe care se află sediul nostru este neobișnuit de întunecată. Este o limbă de ciment bizară presărată cu case mici, rătăcită printre blocuri colosale care o înghit fără milă. De câteva zile, s-a făcut frig afară și deja parcă miroase a iarnă. Mă gândesc la garsoniera mea caldă și grăbesc pasul, recunoscătoare că locuiesc aproape. Ce repede trece timpul… Oftez și mă întristez. Nu am niciun motiv să fiu supărată, însă de la o vreme încoace, mă încearcă mai greu nopțile singuratice din marele oraș.

Ajung pe bulevardul luminat și agitat. Încruntarea se topește în zâmbet iar forfota oamenilor mă scoate pentru moment din starea ciudată de adineaori. Îmi pun căștile pe urechi, dau drumul primei piese din playlist și intru în magazin ca să îmi cumpăr câte ceva pentru cină. Când ies, plouă torențial. Nu aștept să se ostoiască cerurile, ci pornesc spre casă, încărcată cu sacoșe.

Ceva din greutatea sentimentului care m-a copleșit când am părăsit redacția a rămas cu mine. Câteodată îmi pun prea multe întrebări. Oare e o idee bună să rămân în România când atât de mulți prieteni pleacă în străinătate? Ar trebui să îmi găsesc un job mai sigur și mai bine plătit? Dacă plec, ce se vor face mama și sora mea? Tot mai des mă macină îndoielile și, deși sunt fericită, am constant senzația că lucrurile nu funcționează cum trebuie, că lipsește o piesă din

puzzle. Mă opresc în plină ploaie cu plasele în mâini și ridic capul spre bolta înnorată. Picurii spală ultimele urme ale machiajului zilei de luni și îmi intră în ochi, în suflet, răcorindu-mă. Nu știu ce mi se întâmplă…Doar nu port în spate povara întregii lumi! Încep să alerg spre blocul meu, pe care îl văd ițindu-se în față.

O observ târziu, când deja scotocesc după chei în buzunar. Stă la trecerea de pietoni cu mâinile pe lângă corp, fără să țină cont de stropii mari care se întețesc. Oamenii trec pe lângă ea în valuri, dar trupul îi rămâne nemișcat, ca o stâncă stranie în mijlocul unui ocean zbuciumat de chipuri și mâini. E atât de liniștită sub asaltul cerurilor încât ai spune că are un scut invizibil care o protejează de răpăielile nemiloase. Și de nepăsarea celor din jur. Este bătrână, mai în vârstă decât mama. Parcă s-a pierdut în lumea mare. Oare știe unde se află? Are ochi albaștri, nefiresc de deschiși la culoare. Nu e îmbrăcată prost, dar nici prea bine. Pardesiul e subțire iar cizmele îi sunt scâlciate de la atâta purtat. Sunt sigură că are picioarele ude în ele. Se uită la mine și șoptește ceva, ca pentru sine. Mă întreabă apoi cu o voce smerită dacă știu cum poate să ajungă pe strada Emil Gârleanu. Nu îmi cere nimic, doar mă privește cu blândețe.

Îi explic încurcată, îmi mulțumește și întoarce capul înspre trecere. Așteaptă ceva ce nu mai vine. O studiez câteva secunde confuză. Nu știu ce să fac. Poate că aș jigni-o dacă i-aș oferi bani. Decid să urc, să caut o umbrelă și să i-o aduc. Mă grăbesc să ajung sus, cotrobăi cât pot de repede după câțiva lei și o umbrelă, apoi cobor din nou în stradă. Femeia, însă, a dispărut. Excursia mea nu a durat mai mult de câteva minute și totuși iată cât de rapid s-a dispersat acest destin apăsat de tristeți neștiute. O caut. Traversez și fac câțiva pași, mă întorc și mă uit pe lângă bloc, dar nu o găsesc nicăieri. Ploaia se oprește și lasă în urma ei bălți mari în care se reflectă farurile mașinilor grăbite. Privesc umbrela și banii deznădăjduită. Mă judec pentru că nu am întrebat-o dacă pot să o ajut cumva. Dacă i-aș fi spus ceva bun? Ceva care să o salveze măcar pentru o noapte?

La semafor, oamenii se opresc apoi trec în pâlcuri, mereu alții, un du-te-vino continuu. Unii sunt zgomotoși și tineri, alții bătrâni și tăcuți în haine vechi și ponosite, cu căciuli groase pe capetele cărunte. Unii sunt săraci și singuri, alții nu au grija zilei de mâine și butonează de zor telefoanele luminoase care piuie

și cântă pe diverse tonuri. Femeia mea lipsește. A căzut din caleidoscopul pestriț al umanității, lăsând în urmă doar amintirea chipului ei gol, cu ochii aceia albaștri, palizi și misterioși. A devenit invizibilă, deși cea mai mare nevoie a ei era tocmai aceasta: să fie văzută. Dar noi suntem tot mai orbi.

Regretul mă urmărește în timp ce pregătesc cina. Mă urmărește a doua zi, a treia și toată săptămâna. Zi de zi, fac același drum dinspre redacție spre acasă și sper că o voi zări din nou la trecerea de pietoni, dar nu se întâmplă. Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu ne scoate în cale asemenea oameni, dacă nu sunt îngeri deghizați în sărmani care ne pun la încercare ca să afle ce purtăm în suflet. Gândul este absurd, dar mi-e tot mai milă de biata femeie abandonată acolo la semafor, singură, cu hainele ude, pierdută în marele București. Îi cer iertare în șoaptă și mă rog să fi găsit ceea ce căuta, chiar dacă nu am putut să îi ofer măcar un cuvânt călduros în noaptea rece de toamnă. Îi cer iertare și lui Dumnezeu și nădăjduiesc că tinerețea mea trăită în pripă îl va îndupleca.

Peste câteva zile, este deja 30 octombrie. Plec din redacție și mă grăbesc acasă. Este seara concertului și vreau să mă pregătesc pentru eveniment. Aștept de mult timp ocazia să ascult live piesele de pe noul album al trupei Goodbye To Gravity. Lupt cu oboseala acumulată pe parcursul săptămânii și cu sentimentul de greutate din inimă care nu vrea să îmi dea pace. Îmi sortez hainele din dulap și decid să renunț la rochița pe care pusesem inițial ochii. Este prea frig pentru o asemenea ținută. Îmbrac blugii negri, un tricou cu epoleți decorativi și sacoul. Îmi piaptăn părul lung, proaspăt vopsit și îmi pun bocancii. Sunt mulțumită de alegerea vestimentară prudentă.

„Vin și eu! Ne vedem acolo”, îmi scrie Tamara înainte să ies pe ușă. Îi răspund că abia aștept să o văd și pornesc la drum. Hotărăsc să merg pe jos pâna la club. De obicei, nu îmi ia mai mult de 15 minute să ajung. Mă uit la trecerea de pietoni din fața blocului. Trotuarul este neobișnuit de pustiu. Îmi dau seama că mi-am lăsat căștile sus, dar este prea târziu să mă întorc așa că, pe post de coloană sonoră, îmi fredonez singură melodia „I Won’t Wait” a formației, ca să intru în atmosfera spectacolului.

Privesc ferestrele luminate ale blocurilor de pe Bulevardul Octavian Goga și mă joc în gând imaginându-mi viețile de dincolo de ele, din apartamentele frumoase și ordonate, sau dimpotrivă, din cele haotice și încărcate. Oare ce povești se spun acum acolo? Ce vești bune sau proaste se dezbat în jurul mesei? Îmi închipui că dincolo de galbenul electric al geamurilor, sălășluiește o

familie de 4, așa cum era odinioară a mea. Fata cea mare se pregătește să meargă la petrecere, iar mezina studiază admirativ cum se machiază și se îmbracă. E întinsă pe burtă în patul din camera surorii ei și îi schițează cu stângacie portretul. E cea mai frumoasă din lume cu părul ei blond și ochii căprui. Tatăl fumează în bucătărie, desenând caricaturi pe marginea unei coli de hârtie de pe care își cască gurile flămânde cifrele ratelor și ale datoriilor. Mama face cafea și se uită cu dragoste la soțul ei îmbătrânit și încovoiat peste gândurile lui, ale lor, dar veșnic frumos și tânăr pentru ea. „Tu vei trăi”, îmi îndemn personajul. „Vei rămâne cu ele”.

Noaptea de sfârșit de octombrie este blândă iar născocirile mele mă fac să zâmbesc. Undeva, sunt convinsă, oamenii aceștia continuă să existe și sunt fericiți.

Când ajung, concertul a început deja. Trupa tocmai termină de interpretat primul cântec. Mai prind utlimele sclipiri ale artificiilor. Salut în trecere câțiva prieteni și mă îndrept spre celălalt capăt al localului, unde mă așteaptă Nelu și restul colegilor din redacție. Publicul aplaudă, este energic și entuziasmat, ceea ce mă bucură nespus. Noul disc al grupului bucureștean este de o calitate excepțională, un material care va ajunge un etalon al albumelor metal autohtone. „Doamne, ce fericiți sunt”, îmi spun văzându-le chipurile animate. Au muncit foarte mult pentru ca piesele să sune așa de bine. Schimb câteva cuvinte cu Ciprian, colaboratorul nostru, și cu Mihai, fratele lui mai mic. Nelu îmi face semn să iau notițe, ca să pot să scriu o cronică temeinică despre cântare. Aprob din cap și îmi îndrept atenția către scenă.

Albumul „Mantras Of War” are un mesaj social foarte puternic. Metalul a fost întotdeauna un gen de muzică preocupat de acest aspect, iar băieții, prin arta lor, au creat un disc care spune povestea generației noastre, una copleșită de conflicte interioare, cum rezumă așa de bine prima melodie, „The Day We Die”, pe care am ratat-o parțial. Vorbește despre corupție, despre necesitatea acțiunii colective pentru a opri acest „dușman comun”, printr-o pletoră de metafore dure, care evocă imagini cu fronturi ocupate de oameni dornici de schimbare. În a doua piesă, „Shadow Puppets”, războiul împotriva răului social ajuns în faza de metastază devine foarte personal. Terenul de luptă este, de data aceasta, ființa noastră intimă, supusă la tot felul de manipulări și jocuri al căror scop ultim este să ne înstrăineze de propriul suflet.

Sonoritățile grele, deseori agresive, fac dreptate tematicii pe măsură. Ascult glasul visceral al solistului și realizez că nici nu ai cum să cânți pașnic despre aceste lucruri care ne rănesc atât de profund. Îmi amintesc e-mailul pe care l-am trimis Universității din Helsinki în legătură cu programul de studii masterale dedicat artei spectacolelor. Nu am nimic de pierdut dacă încerc să obțin bursa. Dacă nu plec, mă tem că ratez șansa la o viață mai bună. Dar poate că nu e altceva decât o himeră totul. Mi se face dintr-o dată dor de nepoții mei. Oare ce se va alege de ei în România? Cum îi va proteja această țară atât de indiferentă? Ce se va întâmpla cu mama? „Gata cu gândurile negre!", mă cert. Am ieșit în oraș să mă distrez. Am vreme să cumpănesc după concert.

Mă uit în jur la ceilalți participanți. Pe unii dintre ei îi cunosc. Lucrează ca mine în redacții, scriu, fotografiază și se străduiesc să promoveze o cultură bogată, ținută în umbră de prejudecăți și de dezinteresul mass-mediei, care nu vede rostul susținerii unor artiști talentați și integri, cât timp nu se regăsesc în genurile de muzică „solvabile". Li se spune „underground" pentru că nu sunt adepții sound-ului comercial al așa-zisului „mainstream", suprapopulat de interpreți superficiali, numai buni de difuzat la radio și la TV fără crâcneală. „Underground" pentru că, din păcate, își trăiesc visurile în exil într-un subteran creativ care nu le este cu adevărat casă.

Neînțeleși, neacceptați, uneori chiar ridiculizați, nșansa lor este că nu se simt reprezentați de moda momentului în materie de muzică. De aceea mulți se pierd, învinși de lipsa unei infrastructuri culturale prietenoase cu diversitatea. Înfrânți nu de absența talentului sau de slaba calitate a produsului lor, ci de lăcomia unei piețe muzicale mercantile, pentru care valoarea nu înseamnă nimic dacă nu se poate vinde. Consecințele acestei mentalități se văd și în felul în care sunt tratați artiștii underground de cei care ar trebui să îi protejeze. De obicei, sunt nevoiți să cânte în localuri neîngrijite, fără să fie remunerați. Sunt umiliți de promoteri de evenimente, patroni de cluburi sau organizatori, dornici să umple serile altminteri goale cu „ceva, acolo", care să facă un pic de consumație. Totul pentru că au o pasiune care, pentru majoritatea dintre ei, reprezintă o salvare într-o societate care încă își caută reperele.

De fapt, și noi suntem în aceeași situație. Suntem „Generația Underground", refugiată, asemenea lor, în nișe în care descoperim crâmpeie de sens. Direcția principală nu ne place. Are doar aparența normalității. De fapt, este stricată până în măduva oaselor. Mainstream-ul miroase de la o poștă a fals și a

corupție. De aceea preferăm underground-ul, chiar dacă adevărul iese mai greu la suprafață de aici. Cum se numește o lume în care valorile sunt inversate? Distopie. Răspărul societății românești se reflectă perfect în predilecțiile industriei muzicale. Și acolo, normalitatea este minoritară, nepopulară și greu vandabilă. Trăiască, deci, underground-ul…Am putea să evadăm din el plecând pur și simplu, așa cum mă bate pe mine gândul să o fac. Dar ce se va petrece cu cei care nu pot să fugă și rămân în urma noastră?

Vibrația telefonului îmi scote gândurile de pe făgaș. A ajuns Tamara și îi explic unde sunt. Nu trece mult timp și apare lângă mine. Este o mână de om, toată numai zâmbet, o fată luminoasă, plină de voie-bună. „Ce tare cântă băieții ăștia!" spune și râde cu glasul ei subțire, ca un clinchet. „Bagă bine!"

Chitarele lui Mishoo și ale lui Vlad se armonizează perfect, în timp ce tobele lui Bogdan conduc melodia ca un puls pe note, mereu fidel ființei sonore numită Goodbye To Gravity, aflată în slujba celor cinci trupeți. Adevăratul maestru păpușar este Pascu, care ține structura piesei cu precizia și cu adâncimea basului său îndrăgit. Dacă Bogdan este inima, atunci Alex este creierul, Mishoo și Vlad sunt mâinile dibace, iar sufletul îl reprezintă Andrei, cu vocea lui când melodioasă, când dură, un fel de mijlocitor între lumea instrumentelor și cea a oamenilor. Ce treabă bună fac. Cât de talentați sunt.

Melodia se termină, publicul aplaudă și urmează „Atonement". Cântecul acesta pare compus pentru mine. „I started running/ I wasn't gonna just stand there and wait/ For the changes that were sure to dissipate". Spune perfect povestea generației mele, una prinsă între lumi, suspendată între o opțiune și cealaltă, mereu împovărată de alegerea între a dezerta, sau a rămâne să lupte. „I figured why should I risk it/ I don't wanna venture and I don't wanna gain/ Instead of making the choices/ I'd rather be left with silence again". Și parcă orice decizie am lua, tot nu nu este bine. „For taking my time to find atonement/ Taking my time to feel the moment/ Taking the time to shun an omen/ For taking in all my time". Ne mințim că avem atât de mult timp la dispoziție și apoi, dintr-o clipă în alta, suntem bătrâni și rătăciți în noi și printre ceilalți. Orice șovăială se cronicizează și se transformă din ezitare în imposibilitatea de a mai acționa. Ce să facem cu noi în țara asta oarbă și mută, copleșită de atâta rău și totuși plină de tot ce e profund al nostru?

Aplauze din nou. Publicul dansează în fața scenei sub privirile încântate ale băieților din trupă. Energia exuberantă a fanilor adolescenți se manifestă prin renumitele „circle-pit-uri” ludice. Puștanii se împing unii în alții într-un joc care aduce un omagiu hazliu tinereții lor zbuciumate. „Four Minutes of Rage” îi galvanizează și asist amuzată la frământarea lor și la veselia artiștilor care sunt fericiți de succesul pe care îl au. Urmează „Rise From The Fallen”. Până acum, piesele s-au succedat exact ca pe „Mantras Of War”. Oare voi avea ocazia să ascult și „I Won’t Wait”, cea pe care am fredonat-o în drum spre club? Este de pe primul disc și nu știu cât vor parcurge din el.

Formația pare că îmi aude gândurile, însă doar fragmente din acestea, pentru că acum interpretează „The Cage”. Reacția publicului la melodiile consacrate este cea mai elocventă. Mulți dintre fani au făcut cunoștință cu Goodbye to Gravity tocmai pe aceste acorduri, așa că aplauzele sunt explozive. „Unusual Suspects” este o altă favorită de pe albumul de debut și este primită cu același entuziasm. Tinerii din primele rânduri cântă glas-la-glas cu solistul și știu pe de rost toate versurile. La un moment dat, Andrei chiar îi duce microfonul la buze unui adolescent care profită de ocazie pentru a-i arăta că nu este un novice și ar face față cu brio scenei. Iată și un cover, „The Evil That Men Do”, al cărui original aparține legendarei formații britanice Iron Maiden, preferata absolută a basistului Alex Pascu.

De alta, chiar se vede pe el fericirea, pentru că zâmbește larg, din toată inima. Îi face o imensă plăcere să își onoreze idolii astfel, în fața oamenilor care îl admiră. Mishoo i se alătură într-un joc scenic și cei doi își strunesc cu pasiune instrumentele, electrizați de muzică. „Este rândul vostru să cântați la refren!”, spune Andrei animat. Zâmbește la rândul lui și e pătruns de emoție. E clar. Oamenii aceștia s-au născut pentru metal. GTG a dat o notă personală hitului și îmi place mult acest lucru. Nu s-a mulțumit, ca multe alte trupe, cu o copie fidelă.

-Îl avem pe Vlad Țelea la chitară!

Vocalistul atrage atenția asupra colegului mai timid, care livrează un solo perfect. Există așa de multă chimie între membrii trupei! Nu ai cum să nu te bucuri când îi vezi împreună pe scenă. Plăcerea pe care le-o aduce spectacolul se transmite din om în om pe aripile volatile ale muzicii, până cuprinde toate inimile din încăpere. Trăim laolaltă acest moment de fericire, o mărturie sonoră

a frumuseții vieții. Oamenii aceștia îmi dau speranță și mă gândesc la viitorul lor în industria muzicală autohtonă, dar și la viitorul meu, al nostru.

Melodia se apropie de final și îmi închipui că toți cei care suntem aici formăm un tot unitar, o generație aparte care a avut privilegiul libertății, fără să fie condiționată de prizonierate iscusit ticluite de dictatură. Suntem suficient de tineri încât să nu fim copleșiți de istorie, dar nu îndeajuns de îndepărtați de ea pentru ca greșelile ei să nu se mai răsfrângă asupra noastră. Ne aflăm la răscrucea dintre ce a fost și ce ar putea fi, într-un fel de purgatoriu cu numele România în care trecutul îi pune speranței călușul în gură și o obligă să tacă în fața nedreptății.

Ne trăim viața rupți între dorința de a pleca naibii de aici și ceva ca o misiune, care ne îndeamnă să rămânem și să luptăm. Muzica băieților exprimă perfect această frângere interioară. Muzica, dar și destinul lor de a-și consuma talentul într-o în nișă ignorată. Ei sunt în mic ceea ce noi toți suntem în mare, iar undergroundul lor este și al nostru. Da, așa cum am mai spus, cam aceștia suntem…generația U. Refrenul se repetă de câteva ori, apoi, imediat după ultimele note, țâșnește a doua jerbă de artificii, însoțită de aplauzele noastre. Mă uit la Tamara care zâmbește. Ce de oameni frumoși. Câtă energie bună aici în seara aceasta.

Pe scenă se întâmplă ceva. Artiștii se agită. Pe chipul lui Andrei se răsfrânge o lumină ciudată, stridentă. Nu știu de unde vine. Ochii lui speriați privesc înainte, fix. Se grăbește să spună că a luat ceva foc și că asta nu era în program. Cere un extinctor pe care nu i-l aduce nimeni. Se uită neputincios la stâlpul din partea stângă. Privirea mea se mută automat acolo și abia atunci observ flacăra. În jurul meu și al Tamarei, oamenii se foiesc. Mulți pornesc spre container. Oare de ce se grăbesc așa? Câteva secunde mai târziu, flama ajunge la tavan și acesta se aprinde cu totul. Îmi ia un pic de timp să mă pun în mișcare. Parcă sunt într-un coșmar și vreau să scap de un pericol uriaș, dar membrele și glasul nu mă ascultă. Reușesc să îi spun Tamarei că trebuie să mergem spre ieșire. Mă uit confuză la vâlvătăile dogoritoare de deasupra acesteia. Nu există alt exit.

Cu un glas acut, care nu seamănă cu vocea ei blândă, îmi strigă că va cădea tavanul peste noi. Mă gândesc să fugim la toalete, dar nu mai știu dacă acolo se pot deschide ferestrele, dacă avem pe unde să scăpăm. Ezităm, însă până la urmă o luăm amândouă spre ieșirea deasupra căreia plouă cu bucăți incandescente de lemn și de burete. Fumul se întețește și oamenii speriați fug

în valuri dinspre locul în care stăteau, în aceeași direcție cu noi. Când grupurile care vin din diferitele zone ale sălii se întâlnesc, ne îmbulzim. Îl regăsesc pe Ciprian, care mă întreabă dacă l-am văzut pe Nelu. Îi spun că nu și îmi pun mâna pe umărul lui ca să nu ne pierdem. Tamara s-a făcut mică lângă mine, înghesuită de ceilalți tineri, la fel de înspăimântați ca noi. Ajunși sub bolta înflăcărată, teama devine panică. Fierbințeala îngrozitoare pe care o emană focul mistuitor doare și oamenii se împing cu forță unii în alții pentru a grăbi înaintarea spre container. Sunt separată de Tamara și de Ciprian care dispar fără urmă și rămân singură sub tavanul care s-a transformat într-un colț de infern.

Îmi protejez capul cu mâna dreaptă dar tot îmi picură ceva care arde pe scalp. Mă copleșește o frică pe care nu am mai simțit-o niciodată, însoțită de neajutorare. Fumul se lasă tot mai mult peste noi. Cu greu, ajung în container și aici, mă opresc. Nu mai putem să înaintăm, dar oamenii din urma noastră, disperați să se salveze, se îngrămădesc și strigă că trebuie să ieșim cumva. Le aud țipetele și știu, deși nu am cum să văd, deși nu vreau să văd, că unii dintre ei ard deja. Lângă mine, un bărbat cu păr blond și barbă, un chip necunoscut, dar familiar, se roagă la Dumnezeu, implorându-l ca tot ceea ce se petrece acum să fie un coșmar. Are ochii închiși și și-a împreunat mâinile. Strivit între trupuri, cu coatele lipite de stomac și capul proptit în omoplații celui din fața lui, cerșește cu glas tremurat: „Te rog, Doamne, nu poate să fie adevărat, te rog, Doamne, fă să nu fie real”, apoi recită „Tatăl nostru”.

Urletele celor care nu au ajuns în container îi acoperă rugăciunea. Flăcările și fumul se năpustesc asupra noastră, înghițindu-ne. Simt focul pe piele. Îmi învăluie spatele și, din reflex, îmi duc mâinile la față. Încerc să respir dar acesta nu mai este aer, ci tot foc. Îmi arde gâtlejul și clocotește în piept, cu mirosul lui chimic, toxic. Degetele subțiri mi se încovoaie iar carnea de pe ele plesnește sonor. Ochelarii cu rame groase de plastic mi se topesc în palme și lichidul arzător îmi curge pe sub bluză. Ne prăbușim rând pe rând, dar ardem și pe jos, în scrumul făcut de trupurile noastre. Flacăra m-a cuprins cu totul și o simt pe cap, pe mâini, pe spate, distrugându-mă, dezbrăcându-mă. Ard. Habar nu am dacă printre glasurile care agonizeaza este și al meu. Să se termine, Doamne, să se termine odată. Doare, doare! Vaierul nelumesc al focului ne surzește și ne mănâncă țipetele. Le văd pe mama și pe sora mea. Sunt sigură că voi muri și ultimul meu gând se îndreaptă spre ele. Le cer iertare pentru că plec

astfel, pentru suferința uriașă pe care le-o voi pricinui, pentru că, așa ca tata, părăsesc lumea asta atât de repede. Plâng fără lacrimi, icnind, învinsă.

Dintr-o dată, un întuneric vast și greu coboară asupra mea. Am orbit. Focul mi-a devorat ochii. Am murit. Poate că așa începe ceea ce este dincolo, sau poate că eternitatea nu este altceva decât un ocean negru, fără formă, fără însușiri. Se face lumină din nou. Durează ceva până când înțeleg că trăiesc. Lângă mine, o fată cu părul lung se clatină pe picioare. Pielea de pe mâini îi atârnă pe lângă trup ca niște aripi care au renunțat la zbor. „Poți să mă ajuți să mă ridic?", o întreb automat, cu un glas pierit. Încearcă, dar când mă atinge cu brațele ei rănite, se retrage. „Mă doare prea tare, iartă-mă, nu am forță", îmi spune. Plânge. Mi-e milă de ea și îi mulțumesc. „Nu e nimic". Mă sprijin cumva în palma stângă. Izbutesc să mă salt în picioare. Podeaua însăși este îngrozitor de fierbinte. Aerul este tot mai puțin și în oamenii năuciți crește din nou teama. Iarăși ne îmbulzim. Ieșirea este blocată de corpuri suprapuse, suferinde. Țipetelor le-au luat locul zgomotele de jale. Câțiva băieți disperați să se salveze mă împing din drumul lor și se urcă peste mine. Cad și odată cu mine, și ei. Sunt grei, foarte grei și mă strivesc. Nu-mi mai intră nici măcar oxigenul acesta bolnav în plămâni. „Vă rog, mă sufoc", „Vă rog" le șoptesc, dar ei nu aud. Se face tot mai întuneric. Toracele meu se comprimă și pocnește sub povara trupurilor lor.

Îmi aud numele rostit de o voce străină, după care cineva mă apucă de mâini și trage cu putere. Simt asfaltul dur sub șolduri și sub genunchi. Aer, apoi bărbatul mă întreabă dacă pot să merg. Mă uit la el sub luminile stranii ale lămpilor stradale. Pare un înger înalt și blond, dar nu îi pot distinge trăsăturile. Rostesc confuză numele primei mele iubiri din adolescență. Îi răspund că nu mă pot ține pe picioare. Mă așază pe o bordură și se întoarce în ușa clubului, pentru a salva și alți oameni. Mă uit în jur. Îmi caut prietenii. Nu am cum să recunosc pe cineva. Chipurile tuturor sunt pline de cenușă și desfigurate de groază. Pretutindeni sunt tineri întinși pe jos. Gem și cer ajutor. Lângă mine, un bărbat rămas fără păr stă inert, cu capul plecat în piept și ochii larg deschiși, incapabil să clipească. Mi-e groază să accept ceea ce văd. Nu mai are pleoape…

Amețesc și mă prăbușesc lângă el. Când trupul meu dezgolit de piele se atinge de ciment, durerea pe care o simt îmi străbate întreaga ființă ca un scurtcircuit. Țip ca un animal și mă ridic. Observ că geanta de umăr îmi este întreagă. Vreau să scot telefonul ca să o sun pe mama, dar carnea de pe mâini îmi atârnă în fâșii

printre degetele umflate și negre. Nu știu cum, dar reușesc să extrag totuși mobilul și să formez numărul. Ceva primar din mine preia controlul și îmi spune că dacă nu plec singură să caut o ambulanță, voi muri aici. Când mama răspunde, eu deja merg spre ieșirea din gang, propulsată de o forță necunoscută.

„Mama, vino la București", „Mama, clubul în care eram a luat foc și sunt arsă", „Vino te rog la București!". Biata mea mamă nu pricepe ce îi spun. Crede că nu aude bine, îmi cere lămuriri. Plâng și insist că sunt rănită și o implor să se grăbească. Închid și ies în curtea interioară. Văd o ambulanță în depărtare și mă îndrept spre ea, dar aceasta trece pe lângă mine în trombă. Mă întorc ca să o ajung din urmă. Oprește câțiva metri mai încolo în fața unui grup de trei oameni.

O recunosc cu greu pe Flavia. O susține Mihai, iubitul ei. Mai este o fată cu ei și pare grav rănită. Mihai este singurul dintre noi care nu a fost înauntru când a izbucnit incendiul, așa că nu are nimic. Ieșise în alt local și urma să ajungă la Colectiv cu întârziere. Realizează că sunt eu și tresar amândoi. Îmi spun că am părul foarte ars. Cerșesc să mă lase să urc și eu în ambulanță. „Bineînțeles, du-te cu fetele!" se grăbește Mihai să răspundă. Suntem preluate toate trei. Asistenta este îngrozită. „Doamne, Maica Domnului, Doamne, bietele mele copile". Mă așază pe targă, lângă Flavia și prietena ei. Durerea se întețește și mă uit la mâinile mele umflate, jupuite. Sunt plină de sânge și de pelicule translucide sub care se ițește fie roșeața cărnii crude, fie țesut negru, mort. Pielea mi s-a desprins de trup. Asistenta mă întreabă cum mă numesc și câți ani am. Nu pot să vorbesc. Oroarea se înstăpânește asupra mea. O însoțește o durere fără nume, cumplită, care îmi pecetluiește buzele.

Flavia răspunde cuminte în locul meu și mă privește îngrijorată.

– Este speriată, toate suntem. Aveți ceva să ne dați? Ne doare foarte tare…

-N-am ce! N-am venit pregătiți pentru ceva atât de serios. Nu ne-am așteptat să fie așa de rău.

Ne promite că ne va duce repede la spital. „Unde?", întreabă șoferul. „La Arși! Hai urgent la Arși!". Mașina pornește și ne scutură. Mă lovesc cu brațul drept de peretele ambulanței și urlu. Las o urmă mare de sânge și de scrum, care arată ca o pasăre ucisă. Doamne, ce durere, ce durere imposibilă.

Ajungem la spital. Infirmierii ne scot din mașină și ne duc pe hol. De pe targă, mă uit la oamenii așezați pe scaune. Au chipurile mânjite cu negru iar ochii lor terifiați strălucesc bolnav sub neoanele din sala de așteptare. Și ei vin tot din infernul pe care tocmai l-am părăsit. Cineva îmi oferă o gură de apă dintr-un pahar mic de plastic și o altă persoană îmi smulge pielea dezlipită de pe trup, care atârna pe lângă mine ca aripile căzute ale fetei din container. „De ce mi-ați luat pielea?" întreb, disperată, fără să realizez cât de absurd este gândul că m-aș putea reintregi utilizând fâșiile acelea arse. „Draga mea, nu-ți mai folosește la nimic!" Sunt transferată într-un pat dintr-un salon alăturat. Este plin și aici de oameni. Ochi luminoși, ca aceia de pe hol, privesc neobișnuit de fix din fețe maculate cu cenușă. Nu văd ce e în jur. Privesc în interior, la flăcările care continuă să ardă undeva în mintea lor, devastată de groază. Unii stau în șezut nemișcați, paralizați, alții se zvârcolesc în pat, acoperiți cu niște pături grosolane de lână roșie cu inserții negre.

O adolescentă plânge și își cheamă mama. O asistentă îmi spune că va trebui să împart patul cu ea pentru că suntem prea mulți. Îmi este o sete viscerală și îi cer apă. „Nu ai voie! Va trebui să intri în sala de operație!". Nu o ascult. Aștept să plece și mă chinui să apuc cu palmele o cană abandonată pe una dintre măsuțe. Sosește mama fetei și o rog să deschidă robinetul micii chiuvete din colțul salonului și să îmi umple cana. Întâi refuză, dar cedează într-un final. Beau pe nerăsuflate câteva guri. „Doamne, vă mulțumesc din suflet!".

Răcoarea stinge arsura din coșul pieptului și mă liniștește. Mă duc până la oglinda de deasupra chiuvetei. Îmi bate tare inima și mă tem de priveliște. Întâi îmi observ ochii. Au o căutătură înfricoșată, bântuită de teroare. Fruntea, nasul și obrajii sunt tumefiate și roșiatice. Pe buze am scrum. Părul meu odinioară lung a fost secerat de flacără. Ceea ce a rămas din el s-a strâns într-o masă întortocheată. Mă așez pe marginea saltelei. O infirmieră mă întreabă dacă poate să îmi scoată hainele și începe să le taie cu foarfeca. Bucăți din ele mi s-au lipit de răni. „Ești foarte arsă pe spate", îmi spune. Apoi smulge cu putere. Materialul pârâie și se desprinde cu tot cu piele. „S-a topit în carnea ta!". Nu simt niciun pic de durere. Mi-e cam rău. Nu respir bine.

Sosește o asistentă cu telefonul meu și mă sfătuiește să vorbesc cu mama, apoi să îl închid, deoarece sună fără oprire. Fac întocmai și femeia pleacă cu mobilul. Pe piept mi s-a așezat un ghem greu de ace. Nu știu dacă mi se pare sau e aievea, dar neoanele din salon pierd lumină, ca și cum aș fi într-o sală de cinema piezișă, înaintea unui film. De pretutindeni se aud sirene, unele în

apropiere, altele în depărtate, de parcă întregul oraș ar fi devenit un țipăt disperat după ajutor. O fată frumoasă cu părul roșcat plânge și lacrimile ei lasă dâre albe pe chipul murdar. Copila de lângă mine a primit un pat gol, eliberat de alt ars. Nu se mai roagă, nu mai suspină, doar zace mută, tremurând. La căpătâiul ei, veghează mama care mi-a dat să beau apă.

Lumea se destramă sfâșiată de gheare nemiloase de fiară. Cineva îmi vorbește, dar sunetul vocii este surd, distant. Se ridică din subteran de undeva, distorsionat.„Te ducem să te operăm, auzi? Alo! Măi fată! Repede, că leșină!”Apoi, dintr-o dată, dispare totul, lăsând în urmă beznă și tăcere. Viața mea de până acum s-a încheiat.

Capitolul II – Spitalul nevindecarii

Deschid ochii și o văd pe mama printre marginile bandajelor. Stă în mijlocul salonului alături de prietena mea Elena. Tremură și este lividă. „Ai venit…” îi spun ușurată, cu glasul stins. „Cum să nu vin, puiul mamei”. Durerea pe care o simt este îngrozitoare. „Ce s-a întâmplat cu Tamara?”, întreb. „E bine, nu este internată în spital. Are niște răni mai mici.”, îmi răspunde Elena. „Stai liniștită, nu îți face griji pentru ea. Nu te agita. Te-au operat”.

Nu am o percepție clară asupra propriului trup. Parcă sunt o masă de carne frământată continuu de mâini lacome care îmi smulg pielea de pe oase. Fața îmi este complet amorțită. „Mama, am nas?”bâigui, năucită de anestezic. „Buze mai am?”. „Ai de toate, drăguța mea. Ai chiar și gene”. Dintr-o dată, își duce mâna la gură și iese repede din salon. A plecat de aici ca să se prăbușească undeva. Probabil că nu sunt prea bine. Probabil crede că voi muri. Oare am să mor? Nu îmi dau seama cât de grav sunt rănită, dar durerile pe care le am la mâna dreaptă, la spate și la umărul stâng sunt cumplite.

Pendulez între leșin și trezie. Fata din patul de lângă mine plânge atât de sfâșietor…Mi se rupe sufletul. Are tot trupul bandajat și lacrimile îi udă tifonul de sub ochi. „Cum ni s-a putut întâmpla așa ceva? Nu înțeleg. Doamne, ce mă doare”. Mi-ar plăcea să o consolez cumva, dar înainte să apuc să-i vorbesc, îmi pierd cunoștința. Mă trezesc după un timp, pe întuneric. Cineva a stins lumina la noi, dar a lăsat ușa crăpată. Fâșii de neon pătrund prin fantă și îndulcesc un

pic bezna, străpunsă doar de pâlpâirile beculețelor aparatelor care ne monitorizează.

Aud un oftat prelung care se termină într-un suspin. „Nu mai suport. Așa de tare mă doare, nu mai rezist”, se lamentează fata, învinsă. Vreau să o ajut, dar nu pot nici măcar să întorc capul în direcția ei. Într-un final, reușesc să o întreb: „Nu ți-au dat nimic pentru durere?”, „Le tot chem, dar nu vin niciodată”, „Hai…hai să le strigăm împreună”, îi propun, dar glasul ei este prea slăbit, așa că strâng în plămâni tot aerul pe care îl pot ține și țip: „Doamna asistentă!”, „Doamna asistentă!”. Într-un târziu, intră val-vârtej la noi o femeie. Este furioasă. „De ce țipați așa! Ce s-a întâmplat!”. Nu îmi place abordarea, dar nu mă las. „Fata asta are dureri mari. Plânge fără încetare. Vă rog, ajutați-o!”. Asistenta își îndulcește tonul: „Ce să îți mai dăm, măi copilă, ți-am tot dat!”, „Dar mă doare așa de tare, vă implor”. Vocea i se transformă în plâns. „Să văd ce pot să îți aduc”.

Continuă să se vaite și să se roage la Dumnezeu. „Te rog Doamne, nu poate să fie adevărat. Te rog, Doamne, fă să mă trezesc”. Am mai auzit aceste cuvinte și în container, când băiatul blond, strivit între trupuri, se ruga să nu fie real ceea ce ni se întâmpla. Cerșea să fie scos dintr-un coșmar. Spera că, după ce trece, se va deștepta asudat și terifiat în patul lui, departe de rău, întreg sufletește și trupește. Mă întreb dacă mai trăiește, dacă e și el cu noi aici, suspinând în vreun salon sau dacă a rămas acolo, dacă din rugăciunea lui s-a ales scrumul. Mă doare tare. Aș plânge și eu, dar nu vreau să o tulbur pe fata greu încercată de suferință. Nu vreau să mă gândesc la moarte, la fum, la focul acela devastator, la corpurile noastre arse și năruite, la mirosul chimic pe care îl simt și acum, întipărit în toată ființa mea. „O sa fie bine, o să vezi, de mâine o să fie mai bine”, o alin, dar ea continuă să plângă, iar eu leșin din nou.

Mâine nu a mai sosit niciodată pentru ea. S-a stins din viață lângă mine fără ca eu să știu, fără să simt, fără să pot să strig, să chem pe cineva. Viața fragilă care îi mai rămăsese după ce a înfruntat infernul s-a frânt, copleșită de durerea aceea pe care inima ei nu a mai putut să o ducă. Mă trezesc a doua zi cu glasul ei în gând și verific patul de alături, care acum este gol. Mama a ajuns deja la spital și îmi povestește ce i-au spus medicii despre mine. Nu pot să mă concentrez. „Unde este fata?”. Ezită, apoi îmi zice că am fost patru în salon, dar pe unii i-au transferat la terapie intensivă. „Și pe ea?”, „Și pe ea”. Minte. Se face liniște între noi. O rup eu. „A murit, nu e așa?”. Aflu în sfârșit adevărul.

Pe când a ajuns sora ei la spital cu câteva lucrușoare într-o geantă, copila deja pierise.

Încerc să înțeleg. A plâns toată noaptea. A cerut ajutor. A murit singură chiar aici, în timp ce eram inconștientă. Dispariția ei mă zguduie din temelii. Un suflet cu care am împărțit câteva clipe sfâșietoare de viață, a urcat la cer de lângă mine, iar eu nu i-am fost în niciun fel alături. Nu am putut să o ajut. Am fost gemene în suferință, și cu toate acestea ea nu mai este. Noaptea a răpit-o dintre vii și m-a lăsat pe mine. De ce? Dacă până acum realitatea lucrului cumplit prin care am trecut fusese acoperită de vălul șocului, al luptei pentru supraviețuire, acum masca a dispărut de pe hău și simt o groază fără margini. Tac mult timp privind în prăpastie, pradă fricii. Mama îmi mărturisește că nu sunt unul dintre cazurile ușoare. Doctorul Petrescu, șeful secției de terapie intensivă, i-a zis că sunt rău, am arsuri adânci pe spate, mâna dreaptă îmi este foarte afectată și sunt rănită pe cap și pe față, ceea ce îmi agravează prognosticul. Singurul motiv pentru care nu m-au dus la ATI este că nu am leziuni serioase pe căile respiratorii.

Îmi tot vorbește, dar nu o aud. Durerea curge prin mine incandescentă, pârjolindu-mă din interior, ca și cum incendiul s-ar fi cuibărit în interior undeva, arzând în continuare, de nestins. Mi-e greață, dar mai presus de orice, îmi este teamă. Cer să mă văd într-o oglinjoara de buzunar. Nu mă recunosc. Tot capul îmi este îmbrăcat într-o cască de tifon, întreruptă de spații mici pentru ochi, nas și gură. „Arăți ca o mică mumie”. Mama încearcă să mă facă să râd. Nu pricep prea bine ce mi se întâmplă. Restul zilei trece straniu, ca un somn năuc întrerupt de momente de trezie din care îmi amintesc limpede doar transferul într-un salon mai mare, în care mai sunt 3 fete și un băiat. O recunosc pe Flavia care stă în șezut foarte dreaptă pe patul ei. Suspină de durere. Partea de sus a trupului îi este acoperită de pansamente. „Alex!” țipă ea când mă vede. „Doamne, nu am realizat că ești tu. Ce bine că am nimerit împreună”.

Cu noi e și roșcata care plângea în salonul de triaj. Lacrimile îi lăsau dâre pe obrajii înnegriți de scrum. Nu reținn când ne-am prezentat, dar știu că o cheamă Iris. Varsă negru într-o tăviță, icnind și plângând. Parcă ar scoate din ființa ei întunericul care ne-a intrat în carne și în suflet în timpul incendiului. Iris vomită noapte, rău și durere. Lângă mine stă o altă fată, pe care o cheamă Sandra. E frumoasă și i-o spun. Deși nu ne cunoaștem, mă bucur mult că e vie. Toate trei avem capul, spatele, umerii, brațele și mâinile acoperite de comprese

groase. Niciuna dintre noi nu a văzut cum arată ceea ce este dedesubt. Băiatul din salon se dovedește a fi Ciprian. Îmi dă vești despre Nelu, care este internat în alt spital. Din când în când sosește o asistentă cu „ploști” în care trebuie să urinăm. Toaleta este departe, pe hol. Nu putem să mergem singuri și nici nu avem cum să ne folosim de mâini. Părinții noștri, frații și surorile ne ajută cu igiena și cu hrana. Spre seară, efectul medicamentelor dispare. Prețul lucidității este o durere indescriptibilă. Mă vlăguiește și îmi răpește orice urmă de speranță. M-am inflamat și sufăr îngrozitor de frig. Nu mai am piele care să îmi țină de cald. Ne chinuie frisoanele, iar în salon se aud doar plânsete și clănțănit din dinți.

Durerea este imensă, copleșitoare. În mijlocul spasmelor ei, ne întrebăm dacă nu ar fi fost mai bine dacă muream. Luptăm să nu cedăm, dar din când în când, cineva hohotește învins, iar noi ne luăm după el, sau după ea. Agonia este deplină. Singurătatea, absolută. Suntem 5 oameni aici și lacrimile noastre însumate încearcă să spele de cenușă ce a mai rămas din noi. Nu izbutesc. Cum ar putea, dacă încă ardem? Îmi pierd cunoștința și mă trezesc noaptea. Mă uit în jur disperată, să mă asigur că niciunul dintre noi nu a fost luat. Sandra îmi observă tulburarea și începem să vorbim mult și apăsat despre tot ce s-a întâmplat, despre oamenii care mai trăiesc și cei care au plecat dintre noi, despre cât de tare ne doare. Despre cum nu ni se pare real ceea ce trăim. Acest sentiment a devenit laitmotivul nostru întunecat. Ne străduim să ne aducem unul altuia consolare cu încurajări, chiar dacă lumea fiecăruia s-a prăbușit. Ne-am lua în brațe dacă am putea. Dar nu avem cu ce. Îmbrățișările sunt legate strâns în bandaje.

La 6:00 fix, cineva intră la noi. Femeia este îmbrăcată într-un halat verde și poartă bonetă. Are ochii blânzi și glasul domol. „De astăzi începem băițele”, spune ea. Rând pe rând, ne vor duce în sala de igienizare și ne vor spăla rănile. Mă ajută să mă așez în într-un scaun vechi cu rotile. Sunt sfârșită din cauza durerii. Pe hol e foarte frig și miroase a clor. Soarele nu a răsărit și bezna de dincolo de geamuri contrastează cu neoanele stridente din spital. Ziua se face tot mai scurtă, iar noaptea se prelungește înspre zori, nemiloasă. „E 1 noiembrie”. Repet data ca să nu pierd socoteala timpului. Încăperea rezervată băiței este mare și rece. În colțul din stânga, văd o cadă verde cauciucată, cu margini pliabile. La picioarele ei, e o instalație obișnuită de duș. Tremur încontinuu de frig și de greață. Durerea. Veșnica durere.

-Alexandra te cheamă, nu e așa?
-Da. Pe dumneavoastră?
-Eu sunt Alina. Te rog să mă tutuiești, altfel am să mă simt extrem de bătrână!

Zâmbesc. Femeia își pune mănușile de unică folosință. Întreb ce se va întâmpla mai departe.

-Alexa, te voi așeza în cadă, îți voi scoate pansamentele și îți voi spăla rănile cu apă și cu săpun, apoi vor veni doctorii tăi să te vadă.
-Aș putea să iau un analgezic? Este foarte devreme și nu am primit nimic de ieri.
-Îți dă imediat asistenta un Ketonal.

Alina mă pune în cadă, întâi șezutul, apoi picioarele. În salon intră o asistentă înaltă și brunetă, cu o seringă. Scoate capacul branulei de la picior – singurul loc în care mi-au putut-o monta – și îmi injectează medicamentul. Lichidul este rece și ustură. Mă doare și suspin, dar mă consolez cu ideea că substanța va atenua durerea mai mare, provocată de procedură. Nu știu la ce să mă aștept…Mă gândesc că nu poate să fie mai rău decât ceea ce simt acum, acest zvâcnet disperat, ca o arsură permanentă care mocnește pe sub pansamente. Poate că sunt atât de amorțită încât nici nu am să percep mare lucru din intervenție. Dacă ar fi așa de rău, mi-ar fi administrat ceva mai puternic, nu un banal Ketonal. Da…Sigur. Sora mea ia Ketonal pentru dureri de dinți.

-Alexuțule, întâi am să verific un pic bandajele, apoi, dacă sunt foarte aderente, le udăm cu apă ca să vină jos mai ușor, să nu trag de ele.
-Bine, Alina.

Cu mișcări delicate, infirmiera derulează fețele, strat după strat. Când ajunge la ultimul rând de tifoane, simt aerul rece pe umărul stâng, probabil dezbrăcat de piele. Îmi amintesc fâșiile care atârnau de pe mine în urmă cu două seri și mă trece un fior de greață. Înghit în sec, ca să nu vărs. Încă nu văd plăgile, însă compresele sunt foarte însângerate. Alina le tot ciupește ca să le desprindă, dar sunt complet lipite. Țip când infirmiera trage de pansamentul de pe mâna dreaptă, care scoate un pârâit grotesc, dar nu se urnește. Se îmbujorează și renunță.

-Hai să dăm cu apă, da?
-Da…

Sunt din ce în ce mai speriată. Prinde în mâini dușul și îl pornește. Îi verifică temperatura pe braț și continuă să o regleze de la robinet. Trec câteva minute iar mie imi este tot mai frig. Tremur și durerea crește. Trupul meu jupuit nu face față răcorii din salon și mă scutur din toate încheieturile, fără să mă pot controla. Înainte de incendiu, când îmi era rece, făceam un duș și îmi era bine. Iubeam să fac baie și am speranța, absurdă, că apa caldă mă va alina și acum, în cada Spitalului de Arși. O aștept ca pe o binecuvântare.

-Alina, îmi este tare frig…oare mai durează mult?
-Știu, puiule, dar apa este rece, nu se încălzește nicicum…Nu știu ce are. Noi am tot spus că este stricat, dar nu ai cu cine să vorbești aici. Va trebui sa te spăl așa. Se va încălzi pe parcurs, îmi pare tare rău.

Aprob din cap resemnată și infirmiera pune jetul pe mâna dreaptă. Inima mi-o ia la goană, izbită de revelația neașteptată a durerii crunte, inumane. Izbucnesc în lacrimi. Nu poate să fie real. Asemenea dureri nu au cum să fie aievea.

-Ali..Alina, nu pot, te rog, oprește-te, nu pot. Doare prea tare, te rog.
-Știu, știu că doare, dar nu am ce să fac, băile dor, mai ales la început.
-Te rog, nu puteți să mă adormiți? Nu mă puteți seda cumva? Nu rezist la așa o durere.
-Draga mea, atât ți-au trecut în fișă, Ketonal. Noi nu adormim pacienții la băi.
-Dar Alina, nu pot, nu pot…

Infirmiera cheamă totuși o asistentă. Vine aceeași care mi-a injectat medicamentul. Îi spune ceva în șoaptă și femeia mă privește sec, ridicând din umeri.

-N-am ce să îi dau mai tare. Așa au scris medicii în fișă, așa fac, asta e. Eu nu pot să îi dau de la mine. Să vorbească cu ei! Nu e treaba mea.

Iese fără să se uite în urmă. Frământându-și mâinile, Alina se întoarce și mă atinge pe picior.

-Alexuțule, hai fii curajoasă, am să fac să se termine repede.

Sunt îngrozită. Cum să mă împotrivesc în halul în care sunt? M-aș ridica să plec de aici, să fug, dar sunt atât de slăbită încât nu aș reuși nici măcar să cobor singură din cadă. Alina mă acoperă cu dușul. Vreau să urlu, dar nu iese nimic din mine. Stau în vana de cauciuc cu gura căscată și țip mut, în interiorul meu. Pe măsură ce apa udă bandajele, curge sânge și unele dintre comprese cad, dezvăluind adevărata măsură a ruinei mele trupești. Acum jetul lovește direct

în rănile deschise și hohotesc, sufocându-mă, scuturată de frisoane. După ce mă scapă de pansamente, scoate din ambalaj un burete urât care are pe o parte franjuri duri. Dintr-un flacon mare pe care scrie „Dexin”, pune un glob de săpun pe dispozitiv. Desprinde de răni țesutul mort cu dinții aparatului. Acesta scoate un sunet oribil, de sfâșiere. O implor să înceteze.

Nu, nu. Trupul omenesc nu e făcut să simtă ceva atât de groaznic. Întoarce buretele și mă spală cu partea moale, storcând în plăgi soluția usturătoare. Plâng și sângerez, complet goală, goală de piele, goală de tot ce e omenesc în mine. Te rog, Doamne. Fă să nu fie adevărat. Te rog, Doamne, fă să se oprească. Vreau să mă trezesc. Mă rog lui Dumnezeu și îmi vine iarăși în minte chipul speriat al băiatului care, cu mâinile împreunate, cerșea să fie smuls din coșmar. Dar tot a ars. Apoi o văd pe copila care a murit lângă mine și îi aud glasul subțire, înfrânt, șoptind aceleași lucruri în tăcerea salonului întunecat, înainte să piară din lume: „Doamne, nu e real, Doamne, nu poate să fie real”. Ba este adevărat. Iar ea…ea nu mai e deloc.

Mâna dreaptă s-a umflat atât de tare încât au tăiat-o pe mijloc ca să nu crape de la sine. E despicată de o incizie adâncă prin care se ițesc, fragile, tendoanele albe. Pe antebraț și pe braț nu mai am piele deloc. Îmi văd carnea roșiatică, lucioasă. Întorc capul. Umărul stâng pare creația bolnavă a unui sculptor nebun. E scobit, diform, de parcă focul ar fi mușcat din el ca să-și astâmpere foamea. Sângele țâșnește din pântecele căscat al rănii vâscos, de un roșu închis. Oroare. Nu e real. Coșmar. Trezește-te, trezește-te! Degeaba. E aievea. Nu știu ce am pe spate, dar durerea este atât de mare încât fac pe mine.

-Iartă-mă, Alina, iartă-mă.
-Nu e nimic, puiul mamei, hai, nu mai ai mult. Hai, curaj!

Intră un infirmier înalt, care se apropie și mă privește atent. Schimbă câteva cuvinte pe care nu le aud cu Alina.

-Fetiță dragă, te rog, nu mai plânge. Uite, eu sunt George. Tot pe aici îmi fac veacul, ca domnița de față. Am venit să o ajut.

Își pune o pereche de mănuși și își trece mâna prin părul meu, culegând în palmă mănunchiuri de șuvițe arse.

-Era frumos, dar uite ce a rămas din el, doar mâzgă. Ești arsă rău pe cap. Nu e bine ca mizeria asta să stea așa de aproape de răni.Te superi dacă te tund?

Cred că îi răspund că nu, dar nu sunt sigură. Ceva în mine a încetat să funcționeze. Infirmierul mă rade până la piele. Mașina lucrează și resturile de păr pică în cadă. Arată ca niște ghemuri stricate de lână arsă, lipită cu negreală. Miros urât, a chimicale, a noaptea aceea de alaltăieri, din container. Alina mă spală acum pe față, îmi curăță nasul și mă udă pe scalp. Mi se preling pe frunte șuvoaie de sânge care îmi mânjesc obrajii. Apa lucrează în răni de parcă le-ar răscoli cineva cu amnarul. Iarăși pierde lumină salonul. Sau poate că pur și simplu mor. Mor de durere.

-Eu zic că e gata. Gata ești!

Alina închide robinetul. Are ochii înlăcrimați dincolo de mască. Și-i ferește de ai mei.

-Acum așteptăm medicii, Alexa și după aceea te ducem în sala de pansamente.

Tremur și plâng în cada verde, goală până în măduva ființei mele, expusă trup și suflet. Îmi este greu să înțeleg ce s-a întâmplat, cum s-a putut întâmpla așa ceva și nu pot să scap de gândul că am trecut printr-un lucru cumplit, imposibil de priceput. Cât de frig poate să fie aici. Apa rece, aerul rece. Rănile care ard și usturimea teribilă provocată de nervii dezgoliți. Înghit continuu ca să nu vomit de durere. Îmi este așa de frig. Frig de undeva din nucleul cel mai profund al umanității mele. De ce mă țin așa? De ce nu mă acoperă cu ceva?

Într-un târziu, apar doi doctori, o femeie și un bărbat. Ea este foarte tânără și poartă o uniformă medicală cu imprimeu cu ursuleți. Are părul coafat atent și este machiată impecabil. Miroase puternic a parfum și îi observ mâinile frumoase, cu manichiura îngrijită, proaspăt făcută. El este de vârstă mijlocie, sobru, într-o uniformă fără nicio urmă de veselie. Se prezintă: domnișoara doctor Preda și domnul doctor Moldovan. Îmi cercetează rănile cu atenție. Rezidenta mă roagă să îi spun Silvia și îmi cere permisiunea să mă fotografieze. Accept cu condiția ca pozele să fie atașate dosarului meu medical.

-Nu mai plânge, te rog, îți faci rău, îmi spune ea.
-M-a durut îngrozitor, mi s-a părut cumplită baia. Nu e normală procedura asta, nu e firesc să îndur așa ceva.
-Ei, hai că nu a fost așa de rău. A trecut, uite, acum ai scăpat. Așa se face igiena arsului peste tot în lume. Așa e protocolul.
-Vor mai fi și altele?
-Bineînțeles! pufnește ea. Cum crezi că ai să te vindeci fără băi?
-Aș vrea totuși un sedativ mai puternic data viitoare, insist.

-Nu se poate.
-De ce?

Tonul ei devine ușor ostil.

-Ai funcția respiratorie afectată. Nu îți va prii un medicament tare.
-Dar nu se poate așa, pe viu, este oribil…
-Trebuie să fii puternică! îmi răspunde, încruntându-se la doctorul Moldovan.
-Sora ta este o femeie foarte ambițioasă, nu e așa? A dat o mulțime de telefoane și au luat legătura cu mine tot felul de oameni. Nu pot să spun că am fost încântat, intervine acesta, vizbil ofensat.

Nu știu ce să răspund. Mă sfâșie frigul, greața și durerea. Nu pricep sensul dojenii. Nu am mai vorbit cu sora mea de dinainte de incendiu. Alina își pleacă ochii și clatină din cap, rușinată.

-Oricum, te operăm curând. Ai arsuri profunde în anumite zone și îți vom lua piele de pe fese.
-Te rog să nu mai plângi, da?
-Să știți că este foarte curajoasă, le spune Alina cu glas sfios. Silvia îi aruncă o privire indiferentă și iese alături de doctorul Moldovan.

Infirmera alege de pe raft un cearșaf mare verde și mă înfășoară în el. Mă scoate din cadă și mă așază în scaun.

-Alexuțule, gata puiul mamei, hai să mergem la Iulia. E asistenta care se ocupă de arsuri.
-Mulțumesc, Alina.

Femeia nu spune nimic. Obișnuitul „cu plăcere” nu se potrivește aici.

În sala de pansamente, Iulia bandajează un pacient în vârstă. Este tânără și frumoasă. Părul ei roșcat strălucește în lumina zorilor care pătrund anevoie prin geamurile mari ale încăperii cu trei paturi și multe dulapuri pline cu ustensile.

-Pe cine îmi aduci, Alina?întreabă ea.
-O fetiță foarte puternică. Alexuța.
-Ah, e una dintre fetele din club. Draga de tine, ia, ajut-o să urce în pat. Pune-o în șezut și mă ocup eu de ea, mulțumesc.

Infirmera face întocmai. Își ia rămas bun de la mine mângâindu-mă pe picior. Într-unul din colțurile salonului este o oglindă. Trag cu ochiul suficient încât să surprind un fragment de reflexie. Cu cearșaful verde înfășurat în jurul corpului

și capul proaspăt ras, însângerat, o siluetă stranie cu chip roșiatic se uită la mine din altă lume, total străină de cea pe care o cunosc. Îmi amintesc cum îmi puneam ruj pe buze cu câteva minute înainte să ies din casă în data de 30 octombrie. Părul meu negru, lung. Ochii frumos conturați. Nu știu cine sunt, fata aceea sau spectrul emaciat care mă privește acum cu ochi înlăcrimați, cerșind o scăpare.

Bărbatul pe care îl pansează Iulia este foarte bătrân. E ars la picioare și își privește absorbit rănile. Nu mă observă. Suspină din când în când și repetă, în șoaptă: „nu mă vindec nicicum", „nu mă vindec nicicum". Îmi este milă de el. După ce termină, asistenta își schimbă mănușile și vine la mine.

-Ia spune-mi, micuțo, ce s-a întâmplat acolo?

Oamenii nu știu ce s-a petrecut în club. Îi povestesc despre cât de frumoasă a fost seara până la flacăra de pe stâlp care, odată ajunsă la tavan, a aprins toată incinta cu o repeziciune ireală. Îi spun că teama din ochii și din vorbele solistului formației ne-a făcut, pe mine și pe Tamara, să ne mișcăm. Îi descriu căldura înfiorătoare și fumul înecăcios, cu miros arzător de moarte. Băiatul care se ruga. Focul peste noi. Întunericul care ne-a înghițit cu totul, apoi lumina. Celălalt băiat care m-a salvat și chipurile de nerecunoscut ale oamenilor. Bărbatul fără pleoape. Mă opresc. Cuvintele nu se mai lasă rostite. Între noi se face liniște.

-Lasă, Alex, că te faci bine…Hai să luăm jos cearșaful de pe tine, da? Să văd cu ce te pansez.

Apucă un colț al giulgiului verde și începe să dezlipească materialul de pe rănile sângerânde care l-au îmbibat cu secreții. Doare foarte tare. Asistenta se mișcă încet, cu milă. Când sunt goală cu totul, oftează.

-E rău?
-Nu e foarte bine, dar ești tânără și ai organismul puternic. Ai să te vindeci.

Aduce instrumentarul lângă pat și scoate o pensetă mare. Mă curăță de bucățile de piele moartă, ruptă de pe răni în timpul băii. Parcă m-ar jupui de vie. O las să lucreze fără să spun un cuvânt, secată de lacrimi. „Băița" a stricat ceva în mine și m-a amuțit. La final, îmi spală arsurile cu antibiotic amestecat cu ser. Pe alocuri aplică fie o cremă căreia îi spune „Flamazin", fie fâșii subțiri din ceva ce se numește „Atrauman". Ustură, Doamne, cum ustură. Mă înfășoară în

comprese sterile pe care le fixează cu role de tifon, apoi mă predă infirmierei de pe tură.

-Umblăm un pic, da? Sunt câțiva pași până la voi.

Ștefi mă prinde de mijloc. Nu are cum să mă sprijine în alt fel. Nu am mâini de care să mă poată ține. Mergem șontâc câțiva metri pe hol până în salonul unde mă așteaptă Flavia și Iris. Pe Sandra au luat-o la „băiță" și pe Ciprian l-au mutat la băieți.

-Cum a fost? întreabă timid Flavi.

Nu îmi găsesc cuvintele. Infirmiera mă așază în pat și izbucnesc în lacrimi. Nu înțeleg nimic din ceea ce ni se întâmplă. Durerea zvâcnește în trupul meu lacomă, imposibil de îmblânzit. Înainte să se întoarcă Sandra de la baie, Alina o ia pe Iris, apoi tot așa, rând pe rând, până când am trecut toți prin cada verde.

Mai târziu, vin mama și sora mea. Cristina a sosit din Târgu-Mureș și are ochii obosiți și plânși. Amândouă îmi vorbesc despre nimicuri cotidiene ca să mă amuze.

-Ce vrei să-ți cumpăr? mă întreabă Cristina.
-Ceva fain de la S. E magazinul nostru preferat.

Mă copleșește îngrijorarea pe care o citesc pe chipurile lor. M-am gândit la ele când ardeam. La durerea pe care urma să le-o provoc murind de tânără, ca tata. Când eram mică, după ce el s-a stins, m-am rugat la Dumnezeu să fiu eu următoarea care se prăpădește pentru că nu voiam să mai sufăr așa de tare. Poate că mi-a răspuns mulți ani mai târziu și acestea sunt ultimele mele zile pe Pământ. Într-o dimineață ca aceasta, vor ajunge la spital și cineva le va da o geantă cu ce a mai rămas din lucrurile mele. Le va zice că nu mai sunt acolo. Că nu mai sunt nicăieri.

Cum să le spun despre băi? Cum aș putea să le explic? Ce nume să dau acelei dureri inumane ca să înțeleagă? Ce ar putea să facă ele? Mi se învălmășesc gândurile și nu am forță să le dau sens. Mă abandonez acestei zile și las lacrimile să curgă, să spele din mine tot întunericul pe care nu știu cum să îl exprim altfel.

Sunt amorțită de durere și febra crește. Simt cum ard în interior, dar și în exterior, unde rănile proaspăt spălate par incandescente sub pojghița de tifon care le acoperă. Pe măsură ce trece timpul, pansamentele se udă din cauza

limfei, a sângelui și a cremelor care le năclăiesc. Sunt murdară și distrusă. Arsura de pe față declanșează un edem serios din cauza căruia îmi pierd vederea. Nu respir bine. Felicia, una dintre asistente, vine mereu în salon, ne șterge pleoapele, ne pune picături, montează perfuzii, ne aduce plosca și oftează, oftează mult. Paturile vechi și uzate sunt stricate, așa că nu putem să le ajustăm poziția.

-Oricum, și dacă ar avea telecomandă, tot n-ați folosi-o. Au făcut scurt toate. Nu vă lipsește să vă curentați, comentează una dintre infirmiere.

Felicia cară toată ziua lăzi cu ser fiziologic din depozit și le proptește sub saltele pentru ca noi să putem să stăm și în șezut, nu doar culcate. Ne hrănesc când părinții, când Mara. Este o femeie blândă între două vârste, cu păr roșcat și ochi albaștri, vii. Îmi povestește lucruri hazlii despre nepoțica ei, pe care o adoră. Când îmi vorbește, mai uit de durere. Îmi bagă lingura cu supă în gură ca unui bebeluș. Sunt complet neputincioasă.

Sosesc surorile lui Iris. Toți aparținătorii arată la fel. Au ochii roșii de la plâns, le tremură mâinile și se luptă să zâmbească. Nu le iese decât o grimasă îndurerată. Ai noștri se străduiesc să ne abată atenția de la suferință, chiar dacă și ei sunt prăbușiți în interior. Nimeni nu știe dacă vom supraviețui. Fetele îi prind lui Iris părul rămas într-un moț și o mângâie pe picior, dar ea tot întreabă. Întreabă mereu ce s-a întâmplat cu el, cu T. Ele nu au cuvinte pe buze, și nici în inimă. Anca dă din cap și își pleacă privirea. Diana își acoperă fața cu mâinile. T. a murit, dar niciuna nu poate să rostească vorbele.

Iris cunoaște tâlcul tăcerii și leșină. Cade inertă pe pernă, peste rănile de pe spate, spălate fără anestezie. Multă vreme, rămâne mută. Inima ei s-a spulberat în liniștea pe care Anca și Diana nu au putut să o umple cu o veste bună, spunându-i că el trăiește. Durerea pierderii lui e mai sfâșietoare decât cea trupească. Iris plânge și se frânge ceva în noi toți. Înțelegem că iadul nu s-a sfârșit când am ieșit din container, ci continuă și acum, în spital. Și cine știe cât va dura și pe câți îi va curma? Iris, fata care a vărsat întuneric, nu a izbutit să scape de el cu totul. Iată-l cuibărindu-se în ea, în noi, cu fiecare moarte pe care o numărăm, cu fiecare centimetru de piele pe care îl pierdem.

Învăț încă de pe acum să mă prefac că dorm pentru ca mama și sora mea să își dea voie să se odihnească. Dacă ar fi după ele, ar sta lângă mine fără oprire. După ce pleacă, vorbesc în șoaptă cu Sandra. Deși ne cunoaștem doar de câteva zile, am devenit surori de suferință.

-Astăzi, la băiță, mi-am văzut mâna stângă…Mi-au spus că nu știu ce se va alege de ea, dar vor face tot posibilul să o salveze. Sunt arhitect…cum am să mă descurc fără o mână?

Plânge, iar eu nu pot decât să o mint spunându-i că va fi bine, că ne vom face bine. Sandra are un chip delicat, angelic, ascuns sub petice de comprese, lipite peste arsurile de pe pomeți și de pe nas. Lacrimile îi udă obrajii înroșiți de foc și i se preling pe pieptul gol. Toate suntem dezbrăcate, dar ne doare prea tare ca să ne mai fie rușine de ceva. Nu avem voie să purtăm haine. Abia suportăm pansamentele.

-Mihai mi-a fost profesor, dar înainte de toate…mi-a fost prieten. A rămas acolo, cu Cătălina. Au murit împreună. Nu știu…nu pricep cum a fost posibil.

Ținem doliu așa cum putem și povestim până târziu în noapte. Nu dormim din cauza durerilor. Din când în când, Feli vine și mai adaugă sau mai scoate o cutie de ser de sub saltelele noastre, dar orice ar face, acestea tot ne chinuie. Sunt dure și rigide, iar rănile noastre cer altfel de atingeri, care aici nu se oferă. Facem febră și ne pune perfuzii cu Perfalgan. Adormim și ne trezim urlând după ploscă. Doar așa putem să chemăm pe cineva. Butoanele de urgență nu merg. Pasăm de la una la alta un burete de suport murdar și ciupit de atâtea degete înaintea alor noastre. Nu există altul. Uneori îmi sprijin eu mâinile pe el, alteori Iris, Flavia sau Sandra. Nu avem voie să le lăsăm pe lângă corp. Trebuie să le așezăm mereu un pic mai sus, altfel durerile sunt înfiorătoare.

Noaptea trece greu, printre lacrimi și dureri neomenești cărora zorii nu le găsesc leacul. Dacă ațipim, ne tulbură coșmarurile care ne întorc în container unde ardem, iar senzația focului pe piele se propagă în rănile noastre care par să fi înghițit flăcările și să le fi păstrat în adâncul lor. Ne trezim dimineața vlăguite, cu ochi confuzi care caută o scăpare, un tavan familiar, fără flăcări și patul nostru de acasă. Orice care să dovedească minții că a fost doar un vis urât. Însă nu vedem decât albeața spitalului. Ascultăm sunetele sale obișnuite și trăncăneala nevinovată a personalului medical care pălăvrăgește cu ușurătate. De pe astrul nostru spulberat, privim spre planeta acestor oameni ca niște naufragiați de pe o piatră stearpă, toată numai cenușă, plutind în derivă într-un univers monstruos, mereu pregătit să ne devoreze. Ne este teamă, dar mai presus de orice, ne este frig și tremurăm. Ne clănțăne dinții în gură de la febră. Ne chinuie lipsa pielii și durerea permanentă. Zacem descoperiți de noi înșine,

cu carnea dezlipită de trup, singuri în aceste paturi insalubre susținute cu te miri ce, plângându-ne morții și jelindu-ne viața care, pentru alții, a început deja să meargă înainte. Pe hol se aud pași și scârțâit de roți. Alina se apropie de salonul nostru cu scaunul. E timpul să facem „băița”.

Doctorul Moldovan și Silvia îmi spun că arsurile de pe umărul stâng și de pe mâna dreaptă s-au adâncit și este necesar să îmi preleveze piele de pe fese ca să mi le acopere. Mă roagă să nu mănânc și să nu beau după ora 8 seara, pentru că dimineața mă operează. Oricum mă hrănesc în silă din cauza durerii uriașe. Uneori vomit din cauza ei. Din ziua a doua nu am mai primit sedative, așa că simt totul pe viu. Mereu când întreb, aud același răspuns: am funcția respiratorie afectată și un analgezic mi-ar răni plămânii. Mi se dă de înțeles că există riscul de deces la administrarea unei astfel de substanțe, în starea mea. Mă întreb dacă nu voi muri oricum, ca fata din noaptea de 30. O chema Delia. Nu am recunoscut-o, dar ne știam oarecum. Mi-a spus Flavia că am venit la spital cu aceeași ambulanță. Și acum…ea a plecat. Trebuia să rămânem împreună.

Sora mea mi-a adus în dar un parfum, un set de farduri și un ruj. Astăzi, ochii ei mari și căprui rătăcesc în gol și sunt mai plânși decât de obicei. Biata de ea…Ca și cum nu ar avea destule probleme, acum am pățit și eu grozăvia asta. Vreau să o descos, să aflu dacă s-a petrecut ceva, dar mă asigură că nu. Desface greu cutiuța din cauza mâinilor care nu o ascultă.

-Uite ce faine sunt! Ce frumos miroase, așa-i? Știam că îți place. Și vezi rujul? Are o culoare beton. Și fardurile sunt superbe. Abia aștept să pleci de aici și să te aranjezi, să mergem în oraș, să le porți pe toate. Stai liniștită. Nu te necăji. Mâine te operează. Am vorbit cu doctorul Moldovan. Ai arsuri profunde, dar ești bine. Te vei face bine.

Mama iese brusc din salon. Mă uit după ea și înțeleg că lucrurile nu sunt chiar așa de simple.

-Da, știu. Voi lupta și totul va fi OK…

Nu pot să îi spun Cristinei ce cred că se va întâmpla de fapt cu mine. Nu îi vorbesc despre temerile mele și despre coșmaruri. Mint de dragul lor, ca să creadă că sunt tare și că voi trece peste asta, dar adevărul este că nu știu dacă mă voi trezi după operația de mâine. Noaptea, deschid ochii înfierbântată de febră. Am gura uscată. Setea este viscerală, atotputernică. Beau apă cu nesaț cu paiul rămas în cana de pe noptieră.

-Alex! aud glasul Sandrei. Știi bine că nu ai voie!
-La naiba…am uitat. Așa este. Ce să fac? Îmi era atât de sete.

Sandra se teme, la fel ca mine, că patul de lângă ea va rămâne gol. Mă ceartă și îmi promite că mă va pârî dimineața când vin medicii să mă ia la sală, lucru pe care îl și face câteva ore mai târziu.

-Alexandra a băut apă azi noapte!

Silvia se amuză și o liniștește spunându-i că oricum intru întâi la băiță. Abia după aceea urmează operația.

Când aud, îmi amorțesc picioarele de frică. Faptul că nu mă pot împotrivi acestei proceduri, că trupul meu zace în cada verde complet gol, lipsit de orice fel de protecție și supus unui asemenea supliciu, mă îngrozește. Asistenta de pe tură vine mereu cu seringa cu Ketonal și mi-l administrează în timp ce tremur cu arsurile expuse. Dacă nu mi-ar da nimic, ar fi același lucru. Cred că gestul este o simplă formalitate. Sunt captivă într-o lume în răspăr și neajutorată în fața unei atrocități. Oare oamenii aceștia înțeleg cum mă doare? Nu cred că pot să cuprindă cu mintea. Uneori, nici măcar eu nu reușesc.

Apa curge peste mine un timp imposibil de calculat în repere omenești. Nu știu dacă durează o eternitate sau câteva minute, însă plâng neîncetat. Compresele se desprind cu dificultate și iau cu ele bucăți din mine care nu au supraviețuit. Și încă ceva: fragmente din ființa mea, din cine am fost înainte de toate acestea. Sub bandaje se așternă răni tot mai adânci și mai dureroase. Aveam o aluniță preferată pe antebrațul drept. O moștenisem de la tata și îmi era foarte dragă. Era un semn că o parte din el se repeta la mine și, astfel, avea continuitate dincolo de moartea lui. La prima baie, încă se mai ițea, tumefiată și violet, pe sub pielea arsă, dar ieri în locul ei se căsca un hău.

Alina sosește cu scaunul și când o văd, închid ochii și spun „Tatăl nostru” . Continui să repet rugăciunea de pe hol și până în cadă, tot mai repede, pe ritmul respirației mele întretăiate.

„Ta-tăl nostr-u care…ești în cer…uri, sfințească-se nu-mele Tău, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și…pe…Pământ, pâinea noastră…cea de toa-te zilele, dă-ne-o nouă as-tăzi…” dar acolo, sub jetul dușului care spulberă plăgile, nici măcar în gând nu mai pot să rostesc ceva pentru că orice urmă de rațiune amuțește. Acolo, domnește haosul durerii și mă agăț de lacrimi ca să rămân om. Când Alina scoate tifonul de pe umărul stâng, sângele umple cada,

înroșind-o. Nu înțeleg ce văd acolo, nu pricep de ce lipsește atât de mult din mine. Mâna dreaptă, despicată. Degetele negre, cu nervurile gingașe ale tendoanelor albicioase descoperite, lovite de apă. „Tatăl nostru care ești în ceruri, Tatăl nostru care ești în ceruri, Tatăl nostru care ești în ceruri”.

La final, mă înfășoară în același giulgiu verde. Mă forțez, a nu știu câta oară, să nu vomit, să nu fac pe mine. O asistentă de la sala de operație intră și mă întreabă dacă pot să merg singură până în blocul operator. Nu așteaptă să răspund ci strigă peste umăr.

-Hai să ne mișcăm repede, că te așteaptă.

Nu ține cont că sunt prea slăbită ca să fac drumul fără ajutor. Se întâmplă oricum tot mai des să mă duc pe cont propriu în salon după băi. Nu vine mereu cineva după mine. Mă chinui să mă deplasez, ametită, epuizată. Fac pașii încet, cu efort. „Să nu cazi”, „să nu leșini”. Mă îmbărbătez cum știu. Cu cearșaful verde lipit de răni, îmi târăsc picioarele obosite și umflate după mine, lăsând în urmă o dâră de apă însângerată. E un semn de recunoaștere după care să se ia Dumnezeu ca să mă găsească și să mă salveze de aici. Îmi este frig la cap și rana de pe scalp mă ustură. Buzele îmi ard de sete și inima mea bate nebunește. Îmi este atât de frică…atât de frică.

Odată ajunsă în sală, mă salt cu greu pe patul operator înalt. Asistentele mă întind pe spate, trăgând cu stângăcie de mâinile mele arse și imobilizate. Cineva aruncă giulgiul într-un colț al încăperii și rămân întru totul goală, sub ochii cercetători ai acestor necunoscuți. Tremur. Tot timpul tremur. Dinții mei se lovesc între ei și, orice aș face, nu pot să opresc frisoanele.

-Unde îi dăm injecția? La mâini nu putem să îi punem nimic.
-Are o branulă la picior, îi dăm acolo și ne descurcăm cumva după aceea.
-Alexandra, întâi îți punem o mască cu oxigen. Numără până la 10 și gândește-te la ceva frumos!

Închid ochii și sub pleoapele jupuite defilează flăcările de pe tavanul clubului. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7…apoi întunericul, ca acela din container, mă înghite și dispar din lume.

Au stins luminile în salon. Mă trezesc în beznă. Am o durere mare în piept și îmi vine să tușesc. Sunt întinsă pe burtă în patul susținut de cutii cu ser fiziologic. Cineva mi-a pus un rulou făcut din prosoape sub torace. Horcăi și cer ajutor. Mă sufoc. Felicia sosește și îmi schimbă poziția. Îmi scoate ruloul și

îmi dă să beau câteva guri de apă. Îmi întoarce capul pe partea dreaptă și mă vait. Urechea arsă, nu pe urechea arsă…Am o jenă surdă în abdomen.

-Nu pot să te mișc prea mult. Ți-au pus grefe de piele și pe spate. Trebuie să dormi așa în noaptea asta, ca să se prindă.
-Dar de ce mă doare burta, Feli? Și fesele la fel…
-Păi…da. Ți-au luat piele de pe fund. Iar burta te doare de la sondă. Liniștește-te da? Hai, dormi.

Felicia pleacă. Sandra mă privește cu milă din colțișorul ei.

-Alex, te doare rău?
-Da…Mă doare umărul și spatele. Și mâna dreaptă, tare de tot. Parcă îmi fierb buricele degetelor.

Am glasul răgușit și gâtul iritat din cauza intubării. Tușesc de câteva ori. Continui să pendulez între somnul tulbure de după anestezie și trezie. Noaptea trece cu chinuri noi, pe care corpul meu nu le înțelege.

În dimineața următoare, ne separă. Eu voi sta cu Flavia într-un salon cu două paturi. Avem aceiași medici curanți. Dacă suntem împreună, vor putea să ne facă vizita în același timp. Sandra și Iris primesc o încăpere asemănătoare. Ambele au baie proprie, lucru rar la Spitalul de Arși. Infirmierele glumesc amar spunând că ne dau saloanele „premium”, care erau folosite în trecut de medici pentru pacientele „de lux” care își făceau operații de înfrumusețare. Li se treceau în acte diverse intervenții reconstructive pentru ca banii plătiți de „bolnave” să intre în buzunarul chirurgilor, iar asigurarea de stat să se ocupe de restul costurilor. „Sâni pe contribuabil”, cum spune una dintre infirmiere.

Acum mama, sora mea și prietenul Flaviei, Mihai, vor putea să stea mai mult cu noi ca să ne ajute. Personalul auxiliar nu face față numărului mare de pacienți, așa că ai noștri devin îngrijitori cu normă întreagă, hrănindu-ne, ocupându-se de igiena noastră și ducându-ne la toaletă. Bucuria mutării este eclipsată de o revelație tristă. Saltelele paturilor sunt tot din cele obișnuite. Nu sunt speciale pentru arși și nu au niciun sistem împotriva escarelor. Duritatea lor ne înrăutățește durerile. În plus, sunt foarte înalte. Ne cățărăm în ele doar cu sprijin. Cât despre ajustat, nu au nevoie de cutii cu ser, dar nici nu sunt practice pentru oameni ca noi, care nu se pot folosi de mâini. Au o manivelă metalică rigidă pe care doar Mihai poate să o urnească.

-Ce sunt astea? Cutiuțe muzicale? Cum să dai paturi cu manivelă arșilor?

După operație, sunt tot mai rău. Nu pot să fac altceva decât să zac, pradă durerii înfiorătoare. Nu izbutesc nici măcar să stau în șezut din cauza zonelor donatoare de pe fese. Orice pas este chinuitor iar mersul la toaleta a devenit o tortură. Infirmierele mi-au pus scutece pentru adulți și simt o rușine profundă de câte ori urinez în ele. Mă uită așa și mă ustură rănile de pe șezut. Sunt atât de murdară. Nici nu știu dacă plâng de jenă, sau de durere. Nu sunt bună de nimic. Numărul perfuziilor crește zilnic. Toate sunt antibiotice noi, de care nu am auzit până acum. Le fur numele încălcite, scrise de mână, de pe pungile cu ser: Colistin, Avelox, Levofloxacin, Linezolid, Meronem. Mai mereu, o asistentă mă înțeapă în picioare căutând o venă în care să pună branula. Acestea cedează tot timpul. Adina găsește în sfârșit un loc la gât și o așază acolo. Mă roagă să am grijă cum dorm. E foarte frumoasă cu părul ei lung și negru. Are întotdeauna un cuvânt bun de spus iar mâinile ușoare îi permit să își facă meseria cu dibăcie. Se uită pe furiș noaptea în salon, ca să se convingă că dormim. Dar noi ne prefacem…Mereu ne prefacem. Febra continuă să crească și îmi petrec zilele cuprinsă de frisoane, complet imobilizată la pat, fără să știu de mine. Trupul meu se inflamează peste măsură. Medicul internist se plimbă prin salon, palpându-mă și luându-mi probe. Primesc sânge, fier și albumine, în speranța că îmi voi reveni, dar judecând după chipul plâns al Cristinei, nu știu ce se va alege de mine.

Mama încâlzește a nu știu câta pungă cu sânge AII RH Negativ pentru transfuziile mele. Asistentele au rugat-o să o țină pe burtă sau la piept și să o „maseze” pentru ca substanțele să nu se coaguleze. O leagănă de parcă ar fi un copil care are nevoie de iubire. O privesc cum stă cu capul plecat. Duce, umilă și cuminte, povara salvării mele.

-Așa, doamnă! La căldurică! Nu vrem să facem vreun pocinog, să-i dăm fetei sânge stricat!

Mama tresare și se agață de pungă cu disperare, frământând-o mai aprig. Mă studiază cu ochi exagerat de mari, terifiată. Nu vrea să fie ea de vină dacă pățesc ceva. Nu e drept ca oamenii aceștia să pună pe umerii ei o asemenea greutate. Oare nu ei sunt cei care ar trebui să aibă un dispozitiv special pentru transfuzii? De ce să se îngrijească o biată aparținătoare de ele? Înmagazinez frica mamei într-un loc nou din mine, în care așez, în fiecare zi, alte și alte lucruri de întuneric. Îl numesc „cufărul cu orori”.

Pe tata l-am găsit întins pe jos în holul dintre bucătărie și baie. Apucase să se descalțe în fața debaralei. Probabil că i s-a făcut rău după ce și-a scos adidașii. Avea chipul răvășit. Buzele albăstrui au vrut să tragă cu nesaț aerul care n-a mai ajuns niciodată la el. Am încercat să îl resuscitez dar habar nu aveam ce făceam. Îi apăsam pe piept, dar trupul lui scotea un sunet sec, iar privirea îi rămânea fixă, căutând în sus ceva necunoscut. Am fugit după ajutor la vecini. Pe când mama și sora mea au ajuns acasă, paramedicii își împachetau aparatele și ne anunțau, deznădăjduiți, că tata a murit. Unul dintre bărbați și-a aplecat mâna mare peste pleoapele lui și i le-a închis pentru totdeauna. Sora mea s-a prăbușit în genunchi și a rămas așa, uitându-se în gol, îngrozită. Ne-au ajutat să îi ducem trupul în camera lui preferată, unde avea chitara și calculatorul. Am stat cu el acolo un timp, mângâindu-i fruntea rece și luându-ne rămas bun. Fața lui, părăsită de surâsul cald și bun, devenea tot mai greu de recunoscut. Ne-am ridicat de lângă el târziu în noapte. I-am lăsat lumina aprinsă. Apoi ne-am așezat pe canapeaua din sufragerie și am plâns mut, fără să știm ce să facem cu noi. Tata era chiar acolo, în camera de alături, dar, de fapt, nu mai era nicăieri.

Mama s-a închis după aceea în ani de tăcere. N-a vorbit niciodată despre durerea ei. Viața noastră a mers înainte, propulsată de imensa ei forță interioară. Doar ea știe ce monștri a îmblânzit și cu ce doruri a luptat pentru a rămâne întreagă, pentru noi. Toata iubirea pe care i-ar fi dat-o lui, ne-a oferit-o mie și surorii mele iar asta a i-a alinat un pic sufletul zdrobit. Și acum asta… Cum să îi fac una ca asta? În nopțile grele din spital, în singurătatea absolută a suferinței, mă rog la Dumnezeu, cu ea în gând, să nu mă lase să mor. Nu îmi doresc să își amintească de mine așa cum l-am văzut atunci pe tata: chinuit, furat de cine fusese, înspăimântat. Nu vreau ca ultima lor imagine cu mine să fie asta: un trup răvășit de foc, cu răni nevindecate, un chip de nerecunoscut. Un coșciug închis cu un cadavru anonim în el.

După câteva zile, la ora 6:30 fix, buimacă după câteva clipe de somn furate durerii, o văd pe Alina în cadrul ușii, sprijinindu-se de scaunul cu rotile. Îmi urcă sângele în obraji.

-Alex, puiule, e vremea să reiei băița. Apoi urmează Flavi.

Îmi tremură picioarele. Nu pot să controlez teama. Pe Flavia o podidesc lacrimile. Plângem împreună, una pentru cealaltă. În drum spre sala de baie durerea, care nu pleacă niciodată, e și mai vie din cauza mișcării. Nu izbutesc să stau în șezut. Rănile de pe fese mă ustură îngrozitor.

-Alex, ce îți place ție cel mai mult pe lume? Hai, povestește-mi ceva, șoptește Alina, în speranța că îmi va abate gândurile de la ceea ce urmează.
-Muzica…îi răspund.

Nu spune nimic o vreme, dar apoi își face curaj.

-Ți-ar plăcea să îți cânt?
-Te rog, Alina. Te rog, cântă-mi!

Încropește pe loc o doină de iubire. Versurile de jale vorbesc despre o fată, despre dragostea ei pierdută și despre codru. Melodia melancolică, tânguitoare, mă însoțește în cadă și, când apa îmi îmbibă pansamentele în care s-au încâlcit firele cusăturilor operațiilor, devine o coloană sonoră blândă care în toată agonia mă ajută să nu îmi pierd mințile. Nici nu știu câte zile au trecut de când nu am mai ascultat muzică. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult mi-a lipsit. Întotdeauna când mi-a fost greu, m-a salvat și iat-o acum aici, alături de mine prin glasul Alinei.

-Ce frumos cânți, Ali. Cuvintele îmi ies stâlcite de pe buze din cauza frisoanelor.

Îmi scoate scutecul și îl aruncă la gunoi. Îndată ce apa intră în contact cu zonele donatoare, amețesc. Urmează dezlipirea bandajelor cu grijă, așa încât să nu se rupă grefele proaspăt puse. La mijlocul mâinii drepte, doar o parte din pielea nouă este aderentă pe răni. Acolo unde am incizia de decompresie, tendoanele continuă să se întească iar carnea este sfâșiată, flancată de ațe care nu mai țin nimic. Umărul stâng arată foarte rău. Firișoarele chirurgicale albastre stau și aici în gol printre bucăți noi de piele care seamănă cu niște continente în derivă, pradă unui ocean nimicitor de foc. Grefele sunt dantele bolnave așezate stângaci peste un hău roșiatic. Nici nu îl acoperă, dar nici nu îl dezvăluie de tot. Dispar în el înnegrite în mijloc, ca și cum le-ar consuma ceva. Sunt prea subțiri și fragile pentru a face față rănii de sub ele, care le devorează înfometată.

-E normal să fie așa, Alina?
-Urmează apa, Alex, da?

Răspunsul nu mai sosește, dar oricum nu cred că l-aș auzi. Infirmiera stoarce buretele înspumat peste operații și mă spală cu un jet mai blând, pe care îl improvizează ținându-și mâna peste capul dușului. Nu. Cu siguranță nu am ieșit din club niciodată, iar focul nu s-a stins. Nu știu dacă am închis ochii sau s-a făcut pur și simplu întuneric în mine, dar oricât m-aș strădui, nu văd nimic

altceva decât această beznă. Simt absolut tot: greutatea apei în arsuri, senzația de rupere, usturimea provocată de săpun. Corpul meu este o plagă deschisă care nu se mai închide. „Nu mă vindec nicicum, nu mă vindec nicicum”.

Alina mă duce în sala de pansamente după băiță. Iulia nu e mulțumită.

-Nu prea s-au prins grefele…Să vedem ce zic și medicii.

Doctorii intră în încăpere zâmbind din cine știe ce motiv străin, prinși în conversație.

-Iarăși plângi? întreabă Silvia exasperată. Trebuie să fii mai optimistă! Contează foarte mult moralul în vindecare.
-Nu știu cât am să mai suport băile fără anestezie. Astăzi a fost îngrozitor.
-Ți-am tot spus că nu avem ce să îți dăm mai puternic, nu? Vrei să pățești ceva? E OK și cu Ketonal!

Aș întreba-o de unde știe cum este, când ea stă înaintea mea perfect întreagă, fără o cicatrice pe trup, fără să fi fost vreodată atinsă de foc și apoi scăldată într-o cadă, pe viu. Dar tac.

-Este foarte puternică Alexandra, domnișoara doctor, intervine Iulia. Chiar luptă, nu se dă bătută.

Silvia se uită la ea plictisită și se apropie de mine cu telefonul. Îmi face din nou poze, apoi studiază locurile proaspăt grefate. Doctorul Moldovan i se alătură.

-Cum sunt?
-Unele grefe s-au prins, altele s-au lizat, spune el.
-Din ce cauză, domnule doctor?
-Înțeleg de la sora ta că nu prea mănânci și stai toată ziua pe spate, intervine Silvia.
-Câteodată nu pot să mânânc din cauza durerii, dar mă străduiesc să mă hrănesc. Stau pe spate pentru că nu am cum altfel. Sunt înțepenită. În plus, paturile nu se pot ajusta și…
-Nu e bine că stai pe spate și punct! Asta afectează prinderea grefelor. Trebuie să te forțezi să mănânci chiar dacă nu ți-e foame. Și să lucrezi la starea de spirit, pentru Dumnezeu. Restul fetelor râd, se distrează. Tu întotdeauna ești deprimată.

O privesc perplexă și mă gândesc la doliul lui Iris, la disperarea Sandrei și la cum plânge Flavia noaptea, când crede că nu o aude nimeni. La trupul meu

distrus, la perfuziile cu antibiotice, la transfuzii, la febra care crește în fiecare zi, la rănile de pe fese, la scutece, la mâinile mele dezbrăcate până la tendoane de piele, la băițe, la neputința mea. La rușinea noastră. La paturile dure nepotrivite pentru arși, la manivelele care scârțâie și la cutiile cu ser fiziologic. Apoi îi văd manichiura cu unghii lungi, proaspăt lăcuite. Părul ondulat metodic și ochii desenați perfect. Oare cât pricepe ea din destrămarea corpului meu, a sufletului meu?

-Să o dai cu Flamazin și să o cureți.

Iulia o ascultă sfioasă, cu mâinile la spate. După ce pleacă, își pune mănușile, aranjează instrumentarul și vine la mine.

-Nu pune la suflet. Așa este ea. Își permite niște lucruri pentru că știe că e protejată.

Penseta ciupește carnea moartă pe care ațele chirurgicale o prindeau stângaci de răni. Nu mai simt altceva decât durere. Între mine și aceasta încetează să mai existe granițe. Suferința fizică se înstăpânește asupra mea și mă anulează. Se face iarăși bezna din container. Vreau doar să treacă, atâta tot. Vreau să se termine. Sunt singurele cuvinte care răzbat dincolo de întunericul din interior și articulează o realitate simplă, dar complet inaccesibilă. Să se sfârșească odată. Dar știu că acest chin va continua. Parcă abia acum începe cu adevărat. Plâng, în ciuda „sfatului" domnișoarei doctor. Plâng ca să nu înnebunesc.

Astăzi aflu de la Cristina că bărbatul care m-a smuls din container în seara de 30 a fost, de fapt, Mihai, fratele lui Ciprian.

-Mi-a povestit mama lor. E foarte afectat de tot ceea ce a văzut. A scos multă vreme oameni de acolo. N-ai fost singura. E un erou, dar nu vrea să se laude cu nimic. Nu vrea ca lumea să afle. Nu caută faimă sau recunoștință.
-Crezi că ai putea să îl chemi un pic?

Peste puțin timp, apare în pragul ușii, cu capul plecat. Asemenea părinților noștri, este epuizat. M-a salvat, dar nu îndrăznește să mă privească în ochi. E prea modest.

-Mihai…tu…ai fost?
-Da, șoptește el slab.
-Mulțumesc…Trăiesc datorită ție.

Plângem amândoi copleșiți de revelația fragilității vieții umane, dar și de groaza celor trăite.

Numărăm zilele în spital marcându-le succesiunea cu încă o persoană dragă care s-a stins. E ca și cum am trece prin timp semănând pierdere, notând cu sufletul în calendar câte o cruce însângerată. Incendiul se propagă și după ce focul a pierit. Ceea ce nu a reușit 30 să curme, o fac aceste săptămâni blestemate în care nu toți cei care ne zbatem să supraviețuim, învingem. De dimineață am aflat că Alex Pascu, basistul formației Goodbye To Gravity, a murit. În timpul băiței, nu am plâns doar pentru mine, ci și pentru el, amintindu-mi-l așa cum l-am văzut ultima dată: exultând de fericire pe scenă, însuflețit de bucuria noastră. Alex nu a fost doar un băiat talentat, ci o emblemă a luptei pentru integritate într-o societate care și-a pierdut sensul. A crezut în artă până la capăt, alături de prietenii lui. Au fost uciși tocmai de ceea ce au vrut să schimbe, cum au știut ei, prin muzica pe care o făceau. Aceasta vorbea despre tot ce e rău în țara noastră, în noi ca oameni, dar mai ales despre ceea ce ne poate salva. Pe el, pe restul, nu i-a salvat însă nimeni.

S-au dus pe rând, omorâți de neputința noastră, de neputința României. Înțeleg dintr-o dată, sub jetul dușului, în mijlocul unei bălți de sânge și de rămășițe din mine, ce s-a petrecut de fapt în noaptea de 30. Tremur, plâng și vomit în cada verde. Pricep că pe Alex l-au omorât fix lucrurile pe care voia să le îndrepte. Acele lucruri care m-au făcut să scriu odinioară Universității din Helsinki ca să plec cumva din România. Din cauza lor am ars, din cauza corupției, a minciunilor, a răspărului acestei societăți bolnave. L-au ucis pe Alex, au ucis-o pe Delia și poate ne vor ucide și pe noi, pe mine, pe Flavia, pe Sandra și pe Iris.

Mă trezesc arzând după un coșmar cu foc și moarte. Îmi trebuie la baie și strig disperată după infirmieră, dar nu vine nimeni. Nu mi-au mai pus scutec pentru că rănile de pe fese s-au infectat „din cauza căldurii și a urinei”. Mă ridic cu greu în șezut, dar mă nărui pe spate. Durerea este prea mare. Nu am cum să ajung singură la toaletă. Mă uit neputincioasă la mâinile bandajate, la vârfurile înnegrite ale degetelor care se țesc pe sub pansamente și înțeleg că sunt complet neajutorată. Doamne…voi face pe mine. Încerc să mă salt cumva jos din patul înalt, dar mă dezechilibrez și aproape cad de pe saltea. Transpir și mă foiesc ca să revin într-o poziție în care să nu mă mai doară așa de tare arsurile. Mă străduiesc să țin, mă forțez, dar corpul meu îndopat cu perfuzii cedează. Simt lichidul cald sub mine. Ce rușine…ce rușine oribilă. Plâng umilită,

privind-o pe Flavia care doarme. N-a mai închis ochii de câteva zile din cauza durerii. În noaptea asta, a ațipit în sfârșit. Nu am vrut să o trezesc. Oricum nu ar fi putut să mă ajute. Are aceleași răni pe fese ca mine și nu își poate folosi nici ea mâinile.

Târziu, apare infirmiera. Când vede ce s-a întâmplat, mă smucește din pat apucându-mă de antebrațul stâng. Mă împinge în mijlocul salonului și smulge așternuturile murdare de pe salteaua grotescă, plină cu pete care nu îmi aparțin, făcute de trupurile celor care au pătimit înaintea mea în acest infern. Îmi pierd echilibrul din cauza slăbiciunii, dar rămân în picioare, clătinându-mă. Aruncă cearșafurile pe jos și țipă, pironindu-mă cu privirea.

-Te pișii pe tine ca o nesimțită!
-Iertați-mă, vă rog, nu am vrut, n-am avut cum să…glasul mi se sugrumă și tac.

Plec capul și plâng în liniște. Sunt sfârșită. Nu îi mai spun că am strigat-o neîncetat, că am luat multe perfuzii, că mâinile mele sunt distruse, că am temperatură și mi-e rău. Mi-e rău de la durere, de la febră, de la sete, îngrozitoarea sete care ne chinuie clipă de clipă. Stau în mijlocul camerei copleșită de rușine și sunt incapabilă să îmi iau apărarea.

-Să știți că v-a strigat toată noaptea! Nu e vina noastră că ne țineți în paturi mizerabile din care nu poți nici măcar să cobori singur. Nu vedeți că suntem neputincioase? Nu de fericire facem pe noi!

Flavia se ceartă cu infirmiera. Mă protejează. Au trezit-o vociferările femeii și este furioasă. După ce face patul în silă, mă întinde în el și, fără să mă privească, o ia spre ușă.

-Mulțumesc, îi spun, dar nu se sinchisește să se întoarcă.

Plâng până târziu, dar Flavia încearcă să mă înveselească povestindu-mi despre concertele la care am mers și despre cât de mult se bucură că am nimerit împreună în salon. Vorbește fără oprire și râde. Simulează veselie și suprimă pentru câteva ore groaza din ea, durerea și suferința, pentru a-mi face un bine, pentru a-mi arăta că nu sunt singură. Ochii ei cândva de un verde limpede sunt uscați și străpunși de vinișoare roșii care îi brăzdează asemenea unor hărți ciudate ce desenează chinul prin care trece trupul ei, devastat, ca al meu de febră și de teroarea băilor. Și totuși, caută în interiorul ființei ei pentru a găsi un fragment de bucurie pe care să mi-l ofere, ca acesta, prin lumina lui, să șteargă urma murdară a umilinței pe care am îndurat-o.

-Te iubesc, Flavi, îi spun. Zâmbește.
-Și eu pe tine, Alex.

Adormim abia spre dimineață și ne trezim când bate Alina ușor în ușă, îmbrăcată în șorțul ei la fel de verde ca acea cadă uzată de cauciuc, care ne așteaptă doar câteva saloane mai încolo.

Nu mă vindec și starea mea este tot mai proastă. Grefele s-au lizat și pansamentele acoperă răni care se adâncesc de la o baie la alta, sub acoperământul lor maculat. De la abdomen în jos, corpul meu și-a dublat proporțiile din cauza inflamației masive și nu îmi mai recunosc picioarele. Asistentele insistă să mă plimb pe hol, dar îmi este foarte greu să mă ridic din pat. Respir cu dificultate, am mereu frisoane, iar durerile…nu știu cum să le descriu. E ca și cum cineva ar smulge bucăți din mine fără odihnă, cineva a cărui lucrare este destrămarea mea.

Când mama, când Cristina mă sprijină de mijloc și mă ajută să pășesc. Ca să nu fiu goală cu totul, m-au acoperit cu o eșarfă înnodată la șold. Febra crește în valuri pe tot parcursul zilei. Dimineața devreme este mare, apoi scade după primele perfuzii. Crește la loc în jurul prânzului și o ține așa până seara târziu când primim ultimele medicamente. Am făcut ecografie și radiografie pulmonară. Am lichid în peritoneu și o formă incipientă de pneumonie. M-au dus în scaun cu rotile jos, la parter, în fața cabinetului medicului internist. Apoi mi l-au luat pentru că nu aveau destule pe secție. Am așteptat tremurând de frig în picioare, până când am intrat la doctor. Aveam doar pansamentele pe mine și șalul. După ce mi-a făcut investigațiile, în timp ce se uita pe rezultate, bărbatul m-a privit într-un mod sibilic și a clătinat din cap.

-E grav, domnule doctor?
-Ai fluid în burtică. Destul de mult. Și în plămâni la fel. Voi vorbi cu medicii curanți să îi informez.
-Dar pot să pățesc ceva?
-Să sperăm că nu va fi cazul.

Mai târziu, Cristina vine cu noutăți. A discutat cu medicii.

-Au spus că ai pneumonia de acasă, îmi explică sora mea, frecându-și furioasă fruntea cu mâna. Pesemne nu ai făcut-o în spital…O aveai deja, cică! Trebuie să te scoatem de aici cumva. Vom plăti noi dacă e nevoie. Ne împrumutăm, nu contează. Dar tu trebuie să pleci. Rezolv, vorbesc cu toți cunoscuții mei ca să

aflu ce se poate face. Ăștia nu ne zic nimic când îi întrebăm de transferuri. Parcă au gura lipită cu bandă adezivă.

Suntem probabil în a doua sau a treia săptămână a lui noiembrie. Trupul continuă să mi se umfle. Am senzația că sunt de o eternitate în spital. Durerile nu se mai opresc și băile sunt îngrozitoare. Dacă, de fapt, am murit și am ajuns în iad? Alung gândurile fredonând în minte o piesă a formației mele preferate, HIM. Se numește „Dark Light" și am ascultat-o în toate momentele de cumpănă ale vieții mele. Este un cântec inspirat de un roman care spune povestea tragică a Torei, o copilă de 13 ani bolnavă de lepră, care este trimisă într-un spital-lagăr din Norvegia, cândva în secolul al XIX-lea. Zi după zi, fata învață să trăiască, murind. Prima dată am auzit melodia când aveam 18 ani. Suferisem o operație serioasă și eram internată într-un spital din Cluj. Noaptea, ca să nu mă copleșească tristețea, ascultam până la epuizare albumele trupei. Până atunci, nu cunoscusem suferința fizică. Dar acolo, în întunericul din salonul cu numărul 7, printre plânsetele celorlalți pacienți aflați, unii, în fază terminală, am învățat despre durere.

Multă vreme medicii nu au știut dacă mă vor putea salva. Ajunsesem târziu la ei și boala autoimună de care sufeream se agravase. Am rugat-o pe mama să îmi aducă un rozar cu care să țin socoteala rugăciunilor pe care le spuneam pentru mine și pentru colega mea de salon care era muribundă. Încă îl mai am, alături de Biblia micuță primită în dar de la un pastor reformat care venise în vizită la spital ca să dea binecuvântare bolnavilor și să îi încurajeze. Era un băiat tânăr, umil, care nu a îndrăznit să intre la noi pentru că nu avea echipament steril. Ne-a vorbit din prag smerit și ne-a alinat cum a știut el. A lăsat cărticica pe scaunul de pe care mă veghea de obicei mama. În acele zile cumplite, a trebuit să privesc moartea în ochi și să fac pace cu ideea ei, sau să decid să lupt. Am ales să nu renunț pe acordurile acestei piese, cu chipul Torei în minte, înțelegând-o profund așa cum numai o copilă bolnavă o poate înțelege pe alta. Mi-am iertat trupul pentru neputințele lui și, la un moment dat, m-am vindecat și m-au lăsat acasă. Nu știu dacă acum voi mai scăpa. Închid deseori ochii și îmi cânt „Dark Light", cu gândul hoinar la Tora, la spitalul-lagăr, la pastorul tânăr și la rozarul modest, cu mărgele de lemn. Dragă Tora, și trupul meu se destramă acum, cum odinioară a făcut-o al tău. Și eu învăț să trăiesc, murind. Sper că ți-ai găsit liniștea.

„Shivers run through the spine/ Of hope as she cries/ The poisoned tears of a life denied/ In the raven-black night/ Holding hands with/ Dark light/ Come

shine in her lost heart tonight/ And blind/ All fears that haunt her with your smile/ Dark light/ In oblivion's garden/ Her body's on fire/ Writhing towards the angel, defiled/ To learn how to die/ In peace with her God"

Muzica e lumină și în întunericul de aici, e farul meu secret care mă călăuzește spre salvare.

-Am reușit să vorbesc cu V. prin S.. A spus că ar încerca să te ajute să pleci. Nu e sigur că se poate, dar se interesează. Cu cei de aici de la Arși nu am ce să discut. Nu le pasă. De câte ori i-am abordat, m-au trimis la plimbare. Nu vor să audă de transferuri. E un subiect tabu.

S. este fiul nașilor mei și locuiește în străinătate din vremea facultății. S-a împrietenit cu V. deoarece erau amândoi studenți tineri, aflați în căutarea unei vieți mai bune. V. se simțea vinovat pentru că părăsise România, așa că făcea voluntariat. A început prin a cumpăra medicamente pentru pacienți săraci din țară, din buzunarul lui. Apoi a vrut să îi sprijine cu tratamentul afară. Asta ar face și pentru mine, acum: m-ar susține cu demersul de transfer.

Sunt confuză și starea proastă a trupului meu mă împiedică să judec corect. Între spasmele durerii, chinul febrei și teroarea „băițelor", trebuie să iau o hotărâre. Nu mă simt capabilă să fac asta. Nu pot. Dezbrăcată de piele, bolnavă și îndurerată, sunt la o răscruce de drum, dar privesc paralizată la calea nouă deschisă înaintea mea, neștiind dacă la capătul ei este lumină, sau întuneric. Medicii de aici spun că și în străinătate este la fel ca la Spitalul de Arși din București, cu băi pe viu. Protocolul e același peste tot în lume, zic ei. Nu am cum să știu dacă este adevărat. Nu am pășit niciodată într-un spital din afara României. Eu cred că mint, și Cristina la fel. În cine să avem încredere? În ei am încetat să ne mai punem nădejdea, dar cu toate acestea, sunt singurul nostru reper în aceste vremuri cumplite. Dar dacă totuși ascund adevărul? Dacă se joacă de-a Dumnezeu cu noi tocmai pentru că suntem rătăciți și vulnerabili? Poate că ratez șansa la vindecare din necunoștință, de teamă. Poate, de fapt, sunt mai rău decât recunosc doctorii că aș fi, și voi muri dacă nu plec.

Nu demult, l-au adus pe Călin la pansat în scaun cu rotile. Iulia lucra deja la mine când George l-a împins în salon. S-a supărat și și-a certat colegul.

-Nu vezi că am o fată goală aici? Nu puteai să mai aștepți?
-Crezi că are el ochi pentru așa ceva? Uite în ce hal e…

Băiatul mi-a aruncat o privire chinuită și a oftat. Nu mai avea piele pe cap și nici pe obraji. Infirmierul nu a ținut cont de admonestări și l-a săltat pe unul dintre paturi, apoi a plecat. Tremuram amândoi și evitam să ne uităm unul la celălalt, nu atât de rușine, ci mai degrabă de groază. După câteva zile, în timp ce Iulia îmi înlătura obișnuitele coji verzui de pe antebrațul drept, l-am auzit pe George vorbind pe hol cu cineva. „I-au găsit piocianic în răni lui Călin. Ei, aș! Cum să nu îi găsească?". M-am cutremurat. Era prima dată când auzeam acel cuvânt și, deși nu știam ce înseamnă, mi-am dat seama că e vorba despre o bacterie. Sărmanul de el. Apoi m-am îngrijorat. Oare nu am fost și eu expusă?

-Cristina, întreabă-i, te rog, și de mine. Tot timpul îmi prelevează probe, dar niciodată nu ne spun rezultatul. Întreabă-i dacă am „piocianic" sau infecții! Insistă în legătură cu transferul. Cere-le părerea. Dacă sunt infectată, vreau afară. Nu vreau să rămân aici, să mă mănânce microbii!

Nu trece mult și sora mea vine cu răspunsurile.

-Am vorbit cu Moldovan…A spus că analizele tale sunt sterile. Zice că nu ai niciun microb, ești prea sensibilă, atâta tot. A spus că dacă propriul lui copil ar fi în situația ta, el nu l-ar transfera. Te-a acuzat că ești depresivă, că nu mănânci destul și că dormi pe spate. Deci din cauza ta nu te vindeci, crede el…I-am explicat că nu ai cum să dormi altfel pe paturile astea mizerabile. Nu știu ce să mai cred. Nu pot să scap de senzația că mă îmbrobodește. Acesta e un lagăr de exterminare, nu un spital.

Medicii i-au mărturisit că am funcția pulmonară afectată din cauza pneumoniei „aduse de acasă". Zborul cu avionul nu este interzis, dar este „oarecum riscant". Sora mea stă pe scaunul de lângă mine și privește în gol. Se simte neputincioasă în lupta cu ceva mult mai mare decât ea, decât voința ei de a mă salva. Nu știm ce este acel lucru. Veghează asupra mea din umbră, un monstru vorace fără chip și fără însușiri, un rău mare pe care nu pot să îl alung. O putere bolnavă de ea însăși, care nu se cunoaște decât pe sine și care nu prețuiește nimic altceva. Nu sunt în siguranță aici, nu am încredere că lucrurile pe care le aud sunt adevărate, dar nici nu am putere să lupt. Nici eu, și nici ai mei. Cum să te opui atunci când cei răspunzători de viața ta îți spun că ei fac totul cum trebuie, că este vina ta că ești așa de bolnav? Dar dacă nu am infecții, de ce nu se prind grefele? Dacă nu am voie să stau pe spate, atunci de ce nu există saltele speciale care să îmi permită să îmi ajustez poziția? Oare este normal să ne spele așa pe viu, unul după altul? Este suficient că Alina dă cu

spray dezinfectant cada, o clătește cu apă deseori rece din cauza boilerului stricat, apoi se așază în ea următorul pacient? E firesc că am mers în sala de operație pe picioarele mele, lăsând pe hol dâre de apă și de sânge?

-N-are rost să plec dacă nu sunt infectată. Mi-e foarte frică să zbor în halul în care sunt, Cris…

Îmi clănțăne dinții din cauza frisoanelor și nu mai pot să vorbesc. Sora mea mă privește mâhnită. E dezamăgită. Nu știe nici ea cum este mai bine. Nu crede că sunt sterilă, dar nici nu are dovezi că nu aș fi. Nu vrea să insiste pentru că și ea se teme, ca mine. Așa că renunțăm. ”E curată, așa susțin ăștia. Are și un început de pneumonie. Nu are curaj să se pună la drum. Se simte prea rău”. După ce vorbește cu V., al cărui glas trist îl aud prin receptor, sora mea închide telefonul și se duce la fereastră. Se uită în depărtare, fără o țintă anume, căzută pe gânduri. Sunt neliniștită. Mă îngrozește lașitatea de care am dat dovadă. Nu am făcut bine…Da, îmi spun. Da. Iată încă o vină. O adaug la bestiarul în care colecționez orori. Poate că asta a fost șansa mea la salvare și am ratat-o.

Zi după zi, halatele pe care trebuie să le îmbrace ai noștri se deteriorează. Ar trebui să fie de unică folosință, însă seara, înainte să plece acasă, părinții le atârnă în cuierul comun de pe hol, murdare. Le au pe ei când ne hrănesc, dar și când ne spală. Conducerea spitalului îi obligă să intre în saloane doar cu „echipament de protecție”. Numai că acesta nu trebuie reutilizat sau împrumutat. Nu este cazul la Arși. Totul se „reciclează” într-un fel sau altul. Într-un final, sora și mama mea își cumpără singure câteva schimburi de halate și botoși. Nu vor să le mai folosească pe cele primite. Amândouă sunt abătute și încrâncenate. Cristina s-a certat cu domnișoara doctor pentru că nu i-a permis unui angajat de la o firmă privată de aparatură medicală să îmi măsoare patul ca să îmi facă un dispozitiv de susținere, cu ajutorul căruia să nu mai dorm pe spatele recent grefat.

-Am vorbit cu oamenii aceia. Le-am spus că plătesc eu tot. Au zis că încearcă să îți aducă ceva, un fel de spătar special. A venit ieri tehnicianul să îți vadă patul când erai la baie, dar l-a dat afară. I-a spus că nu ai nevoie de nimic. Că au ei tot ce îți trebuie aici. M-a sunat omul și mi-a zis că l-a jignit. Am întrebat-o de ce a făcut asta și a strigat la mine. Mi-a repetat că ei fac ce le stă în putință, dar organismul tău este slab. E clar că nu vor ca alții să vadă ce este aici. Mi-e silă…

Aș vrea să am forță să mă revolt, dar nu o găsesc nicăieri. Mai târziu, aflu că voi fi operată din nou. De data aceasta, îmi vor lua piele de pe picioare. Nici măcar rănile de pe fese nu s-au vindecat, dar voi căpăta altele noi. Medicii îmi spun că acum se vor prinde grefele, iar eu îi cred, nu pentru că e adevărat, ci pentru că nu am încotro. Nu mai am putere să fac nimic. Febra crește, trupul continuă să mi se umfle, durerile sunt mari și pungile cu perfuzii se înmulțesc. Îmi petrec zilele letargică, pradă suferinței fizice. Mă consolează doar prezența familiei mele, a Flaviei și a iubitului ei. Ai noștri râd, glumesc, ne spală, ne duc la baie, ne dau de mâncare, povestesc lucruri hazlii, ne mângâie. Ne iubesc cum știu ei mai bine. Însă când închidem ochii pentru a ne preface că dormim ca să le oferim câteva momente pentru ei înșiși, iau o pauza de la spectacol și își dau voie să sufere.

Când mama, când Cristina, când Mihai cad pe scaunul de la picioarele paturilor noastre și privesc în gol, sau în pământ. Oftează, se foiesc, suspină, se uită la noi cu ochi sfâșiați de tristețe, temându-se că dintr-o clipă în alta, vom dispărea pentru totdeauna. Schimbă șoapte între ei, sau se înțeleg fără cuvinte. Ies afară să fumeze sau să mănânce și se întorc plânși, tremurând de oboseală și de groază. Nu ne spun niciodată, iar noi nu putem să aflăm singure, dar în fiecare zi pierdem pe cineva. Ceva din noi percepe plecarea oamenilor dragi cu care am împărtășit clipe de viață atunci, înainte de infern. În liniștea după-amiezilor, coșmarurile somnului febril ne trezesc cu lacrimi pe obraji după ce am ars din nou sau ne-am luat rămas bun de la cineva. Poate că apropierea de moarte ne face să simțim mai adânc anumite lucruri. Fără să ne uităm la știri sau să putem să citim pe internet, numărăm în suflet victimele. Oare când ne va socoti și pe noi cineva?

Piciorul drept mă doare foarte tare. Vreau să îl întind, dar țip din cauza mișcării. Sora mea tresare și îmi stoarce pe buzele arse de temperatură un pic de apă.

-Stai liniștită, Ale. Tocmai te-au adus.

Înainte să îmi pierd cunoștința, îmi amintesc că astăzi am fost operată. Băița, durerile, lacrimile, doinele Alinei, apoi mersul singură până la sală, frigul, frisoanele, masca cu oxigen și întunericul. Mi se amestecă toate în gând. Cad într-un somn abisal, vecin cu neființa. Îmi revin spre seară. Capul, spatele și umerii mă chinuie nespus, dar nu pricep ce e cu picioarele. Doamne, m-a jupuit cineva?

-Ce mi-au făcut, Cris?
-Ți-au luat piele de pe ambele coapse și ți-au pus din nou pe umeri, pe ceafă, pe spate, în anumite locuri pe mâini. Au încercat să coasă marginile arsurii de pe scalp. A fost o intervenție mare, trebuie să ai grijă să nu te miști prea mult zilele acestea.

Mă trezesc plângând în toiul nopții. Simt umezeala lacrimilor pe obraji și îmi aud suspinele, dar mintea mi-e amorțită. S-a rupt ceva în ființa mea. Între această parte a mea care observă rece realitatea, și cea care îndură chinul fizic, există o falie de percepție. Parcă m-am frânt în două. Mă eliberez de senzația înfricoșătoare de dedublare și mă întorc în mine, acolo unde doare. Doare foarte tare. Flavia strigă după asistentă și sosește repede Tela. Îmi aduce un medicament pe care mi-l injectează în branulă.

-Îți dau un Perfalgan, da?
-Nu ai ceva mai tare?
-Din păcate nu, frumoaso…din păcate nu.

Îmi este prea rău. Mă resemnez. Tela glumește în timp ce îmi pune perfuzia. Mai rămâne câteva clipe cu noi în salon, vorbindu-ne cu glas domol despre viață, despre vreme, despre nopțile în spital. Este blândă și dulce. Mă ajută să mă ridic un pic în șezut și mă mângâie pe picior. Îmi spune că sora mea este o tipă pe cinste și că mama e foarte de treabă. Vrea să îmi abată gândurile de la durere, dar sunt copleșită de ea. Inima îmi bate tare și transpir. Suferința trece peste mine în valuri. Trupul îmi este unealtă de tortură. Carnea vrea să se desprindă de mine și să plece departe de aici, să scape de calvar. Mi-este foarte greață. Vomit întruna în tăvița adusă de Tela. Mă străduiesc să nu mă forțez ca să nu mă doară și mai tare. Mă liniștesc târziu după ce îmi toarnă un pahar de suc de pepene, adus de Mihai în după-amiaza aceea. E preferatul Flaviei. Încă mai e un pic rece și mi se pare delicios.

-Mulțumesc, fetelor.

Asistenta pleacă și, nu mult după aceea, efectul Perfalganului trece. Iarăși mă doare. Dimineața mă găsește epuizată. A mai trecut o noapte fără ca eu să dorm.

Cristina și mama mi-au cumpărat zece perne nou-nouțe de toate formele și dimensiunile. Îmi înalță cu ajutorul lor un suport moale, așa încât să nu mai stau cu rănile pe salteaua dură a patului. De mai multe ori pe zi, ingineresc construcții năstrușnice care îmi sprijină trupul. Astfel, greutatea acestuia nu

mai apasă pe zonele proaspăt operate. Inițial nu au avut voie să aducă lucruri în spital, dar după câteva săptămâni, nu le mai pasă de nicio interdicție.

-Nu de perne trebuie să le fie lor frică în locul ăsta. Au în pereți, pe mâini și în inimi mai multă mizerie decât tot jegul din lume.

Suferința este prea mare și orice alinare e binevenită. Pernele îmi liniștesc arsurile și fac durerea mai suportabilă. Cristina, mama și Mihai au mai luat și două scărițe de plastic ca să putem să coborâm din paturile exagerat de înalte. Într-o zi, Flavia a vrut să meargă singură la toaletă ca să nu murdărească așternuturile. Ai noștri nu ajunseseră încă. După eforturi titanice, s-a ridicat în șezut dar când a încercat să pășească, s-a dezechilibrat din cauza distanței mari dintre saltea și podea. A picat neputincioasă pe lateralul trupului. Presiunea pe rănile de pe umeri a năucit-o și Flavi a țipat de durere. Mihai a intrat și ne-a găsit bocind. Eu de mila Flaviei, ea din cauza supliciului. Gleznele umflate îi atârnau neajutorate deasupra podelei, fără să o atingă. După scena aceasta, au hotărât să doteze salonul atât cât puteau. Degeaba au cerut și au așteptat condiții mai bune pentru noi. Nu i-a ascultat absolut nimeni. Doar aveau tot ce le trebuie…

Mama mă duce la toaletă, mă așază pe vas, mă curăță și mă sprijină în timp ce aștept ca sora mea să termine de reconstruit fortul improvizat. Urc pe scăriță și mă pun pe saltea, apoi mama mă ține de mijloc și Cristina îmi suie picioarele în pat. Au devenit și ele victime ale incendiului. Victime ale nenorocirii din acest loc care, în loc să fie unul al întremării, este sălaș al chinului. Spitalul nevindecării.

Deschid ochii în pântecele dimineții reci și mohorâte de noiembrie. Lumina din salon este chioară și lăptoasă. Este foarte devreme. Privesc în dreapta mea și văd că patul lui Flavi este gol. Îmi bate inima tare, haotic. Ca într-un coșmar, vreau să chem pe cineva, dar glasul nu îmi părăsește pieptul. Se zvârcolește mut în mine, incapabil să devină sunet. „A murit”, îmi spune o voce din interior, care devine tot mai asurzitoare și mai monstruoasă. „A murit ca Delia lângă tine, fix în ora aceea pe care ai reușit să o furi durerii, adormind. Trebuia să rămâi trează. Trebuia să o ajuți”. Liniștea din spital la ora asta este vastă, întreruptă pe alocuri doar de bâzâitul unui aparat sau de pașii ușori ai asistentelor. Când larma din mine încetează, aud susurul dușului urmat de un urlet visceral, aproape neomenesc, care se termină în plâns. Este Flavia. Trăiește. Este luni. Încep din nou băile. De data aceasta, au luat-o pe ea prima.

Mai târziu, cu 400 de miligrame de Ketonal în vene, apa spală rămășițele grefelor lizate. În rănile de pe umăr atârnă aceleași ațe albastre care nu mai țin nimic. Cu partea aspră a buretelui, Alina spală secrețiile groase și verzi lipite de răni. Plâng și ea cântă. Picioarele mele cândva frumoase și netede sunt jupuite până la șold. Mi-au luat aproape toată pielea de pe coapse și sângerez abundent, umplând repede cada neîncăpătoare pentru tot ceea ce pierd din mine astăzi. Plăgilor adânci provocate de arsură li se adaugă și acestea, făcute fără niciun rost. Păcat, mă gândesc. Păcat că tot ce au prelevat, a murit. Operația nu a reușit nici de data aceasta.

Mă întreb cât pot să mai duc. Durerea se revarsă peste tot ceea ce sunt, sfâșiindu-mă. Într-o zi am să înnebunesc și fie am să mor, fie am să mă ridic din cadă și am să alerg cât de departe pot de acest loc, așa goală de carne cum sunt. Am să mă prăbușesc pe asfaltul murdar din fața Spitalului de Arși, dezbrăcată de tot ceea ce am fost și, mai ales, de umanitate. Am să fac baltă sub mine, una mizerabilă iar ei au să-și vadă chipul nemilos reflectat în apele ei însângerate. Îmi e tot mai greu să cred că voi ieși vreodată de aici. Și dacă o voi face, voi fi altcineva. Clipă de clipă, ceva se strică în mine. Pe mine. Pielea aceasta care tot moare acoperă un suflet la fel de chinuit, strâns în menghina suferinței și a indiferenței care ridică din umeri când cerșesc, hohotind, un analgezic. Nimic nu este la fel. Nimic nu va mai fi la fel vreodată.

După ce au adus-o pe Flavia înapoi în salon, m-a privit cu ochii ei plânși și mi-a șoptit, vlăguită, că a fost mai rău decât dățile trecute. Că a durut-o mai tare.

-Am țipat ca un animal, Alex. Am plâns de durere și de rușine că a putut să iasă un strigăt ca acela din mine.

Așa credem mereu. Baia nouă pare mai urâtă decât cea de dinainte. Trupul încă simte uimire în fața unei asemenea cazne. Ceva din noi refuză să creadă că senzațiile îngrozitoare pe care le încercăm sunt reale. Îngropăm amintirea jetului aspru care spulberă carnea deschisă și tendoanele descoperite, dar doar până la următoarea băiță, când aparența de coșmar se disipează, făcând loc realității macabre. Pansamentele îmbibate cu puroi și creme topite de febra care ne consumă, se lipesc de nervii vii din mușchiul dezgolit. Ude, greutatea lor se lasă peste carnea devastată. Când cad, iau cu ele fragmente din grefele nereușite și expun rănile profunde. Apoi, apa curge peste ele. Durerea aceea nu are nume și totuși are o identitate tulburătoare.

Când eram copil, după un film de groază, am visat întuneric. Priveam în el înspăimântată, știind că teroarea adevărată abia urmează să înceapă. Noaptea aceea era doar cortina care ascundea oroarea ce mă aștepta dincolo de ea. Apoi, din peretele de smoală a ieșit fața unui monstru. Nu m-am uitat la el, ci m-am forțat să mă trezesc. Amintirea lui a rămas cu mine ani în șir ca o întruchipare a răului mare din lume, până când viața a clasat-o. Crescusem și nu mai credeam în bau-bau. Dar fiara aceea mutilată de ură a reapărut în viața mea la „băițe". S-a conturat când stăteam cu ochii închiși în cadă, prăbușită în bezna din mine, rugându-mă la Dumnezeu. A izbucnit din hăul negru al pleoapelor strânse, un simbol al minții mele zdrobite care se străduia să găsească o explicație pentru ceea ce se petrecea cu trupul. Un coșmar vechi devenise realitate.

Durerea aceea nu are nume, dar are chipul monstrului din întuneric, chipul răului vast pe care ni-l facem unii altora. Poate că bau-bau nu e o minciună, ci un adevăr prea înfricoșător ca să poată fi rostit fără să înnebunim.

„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău…"

Încă mă rog sub jetul dușului pe melodia fredonată de Alina când intră Silvia în sală. Îmi vede lacrimile și își dă ochii peste cap.

-Nu pot să cred că iarăși plângi! Alina, dă-i buretele în mână să se curețe singură, poate așa suntem și noi mai eficienți.
-Dar domnișoara doctor, cum să îl țină? Are degetele făcute praf.
-Hai, încearcă, da?

Mi-l întinde și îl apuc cu greu cu stânga. Pun franjurii de silicon ai aparatului pe răni, dar nu izbutesc să fac nimic. Degetele refuză să se miște. Durerea este prea mare.

-Ei hai, că n-ar trebui să te doară! Este carne moartă. Celelalte fete s-au spălat singure.
-Nu pot. Nu e că nu vreau. Nu pot…
-Destul de rău, comentează ea și îmi cercetează arsurile, făcând poze.
-Cum sunt? întreb.
-Adevărul e că nu știm ce să ne mai facem cu tine. Nu te vindeci nicicum. Unele grefe s-au prins, altele nu, exact ca data trecută. Am vrut să îți coasem rana de pe cap, dar s-a deschis la loc. Va trebui să grefăm și acolo la un moment dat.

Îmi spune toate acestea cu un glas egal, clinic, fără emoție. Nu mă încurajează. Nu mă asigură că va fi bine. Este vina mea. Corpul meu este un obiect de carne, carne proastă și rea, care nu se lasă plămădită de mâinile ei dibace. Oare „la un moment dat-ul" acela se va petrece vreodată? Poate că voi muri înainte să apuc să îmi văd trupul acoperit din nou de piele. Nu răspund. Aștept pur și simplu să plece. În sala de pansamente, Iulia îmi curăță zonele grefate de țesutul care nu s-a prins. Ațele albastre cad pe jos și zonele rănite se descoperă. Bietele mele picioare…Sângereaza pe cearșaf, jupuite fără sens pentru această nouă intervenție care a dat greș.

Mama mă așteaptă în pragul salonului pe care îl împart cu Flavia. Are cearcăne adânci. Iarăși nu a dormit. Își muncește mâinile cu pielea uscată, zdrelită de săpunul dezinfectant agresiv cumpărat de la farmacie. Se igienizează neîncetat ca să nu îmi transmită vreun microb. Este tot mai mică și mai cocoșată. Îmbătrânește oră de oră veghindu-mă fără odihnă. Sufăr pentru că i-am făcut una ca asta. Peste așternuturile proaspăt schimbate de infirmiere, a așezat construcția din perne suprapuse, pe care le-a adus de acasă după ce le-a sterilizat. Le transportă cu schimbul așa mânjite cum sunt cu rămășițe din mine și le spală la cea mai înaltă temperatură. Este epuizată, dar nu se plânge. Mă curăță, mă hrănește, mă duce la baie, îmi povestește diverse mărunțișuri cotidiene care mă ajută să rămân ancorată în realitate.

A venit și Cristina. Și-a lăsat acasă copilașii ca să poată să îmi fie o a doua mamă. Face naveta de două ori pe săptămână din Târgu-Mureș. E tot mai slabă de la o vizită la alta. Își ascunde tremurul mâinilor în mâneci și mă privește zâmbind. S-a așezat pe scaunul de la căpătâiul patului meu și pune niște cutii pe noptieră. Este mâncarea pe care a gătit-o. Nici ea nu a dormit. A muncit toată noaptea ca să îmi aducă preparate proaspete și pline de nutrienți. Aici în spital nu mâncăm prea bine. Nu sunt destui bani pentru a asigura o alimentație corespunzătoare unui număr așa de mare de arși grav. În unele seri, cina constă într-un cremwurst servit în pungă de plastic. Ai noștri au devenit, pe lângă infirmieri, bucătari.

-Ți-am făcut pateu din ficat de pui. Mi-ai spus că ți-a plăcut super mult, așa că am mai preparat o tură.

Puțin mai târziu, vine asistenta cu perfuziile zilei.

-De ce îi dau așa de multe antibiotice?
-Păi…profilactic. Ca să nu facă infecții, știți?

-Profilactic se administrează atâtea medicamente?
-Da, aici așa este.

După ce femeia a părăsit salonul, Cristina oftează.

-Cu oamenii aceștia nu se poate vorbi. Nimeni nu îți spune adevărul.

Sora mea continuă să creadă că sunt infectată și de aceea nu mă vindec. Îmi povestește că a aflat de la una dintre asistente că spitalului i-au fost oferite ca donație câteva zeci de paturi speciale pentru arși, pe care directorii le-au refuzat susținând că „au tot ce le trebuie.”

-Dacă le primeau, acum aveați condiții mai bune. Nu mai sufereați așa. Ei nu au nevoie, dar dacă nu ar fi pernele acestea cumpărate de noi, și tu, și Flavia v-ați perpeli de durere.

Mihai vrea să schimbe păturica absorbantă de pe patul Flaviei. Transpirăm îngrozitor din cauza febrei și când ai noștri nu sunt cu noi, stăm în umezeală. O ajută să se ridice în șezut, apoi o îndeamnă să coboare pas cu pas pe scărița de plastic. Stă în mijlocul salonului goală, tremurând din toate încheieturile, ca o marionetă stricată. Îi picură sânge de sub pansamente.

-Iubito, dar nu ai nicio păturică sub tine. E doar cearșaful.
-Spuneau ceva de dimineață că nu mai au aleze…
-Cum să nu aibă? Am adus câteva baxuri! Alex, tu ai?
-Sincer, nu știu…

Cristina verifică.

-Nici ea nu are…Sărmanele, nu au cum să simtă pentru că au pansamente pe fese și pe coapse.

Mihai pleacă să ceară aleze. Câteva minute mai târziu, se aude ceartă pe hol.

-Păi dacă am da la toată lumea, am rămâne fără!
-Doamnă, am adus noi, din banii noștri, baxuri întregi! În plus, au cumpărat prietenii noștri, s-au făcut donații. Despre ce vorbiți! Vă rog, aduceți-mi două bucăți pentru Alexandra și Flavia.
-Nu vă aduc nimic! Să vorbiți cu asistenta șefă, sunt la ea în cameră, închise cu cheia.
-Cum adică închise cu cheia! Ce naiba, lăsați bolnavii să se chinuie ca să faceți stoc de aleze? Fetele au nevoie acum, nu după ce se vindecă!

Dar nu are cu cine. Se întoarce în salon, clocotind de furie. Pleacă împreună cu sora mea la farmacie și ne cumpără păturici. De acum, vor veni cu ele de acasă. Nu le lasă la spital ca să nu dispară. Nu este prima data când se întâmplă asta. Acum câteva zile, cremele cu silicon primite de la o companie care le-a donat pentru noi au fost puse sub lacăt tot la asistenta șefă în cabinet. Nouă nu ne-au dat niciun tub. Iulia a scos câteva din „seif” și ni le-a plasat fără să știe nimeni.

-Ăștia fac contrabandă cu donații, pufnește Cristina.

Se lasă noaptea și spectacolul de teatru începe. Atât eu cât și Flavi ne prefacem că dormim pentru ca ei să plece acasă, să se odihnească. Întotdeauna, înainte să se despartă de noi, ne privesc cu tristețe din holul luminat. Știm pentru că îi spionăm. N-am vrea să ne părăsească pentru că ne este frică de moarte și de durere, dar nu ne lasă sufletul să îi ținem mereu aici, chiar dacă uneori dorm pe scaun până dimineață. Când în sfârșit se duc, auzim cum salută asistentele cu glas tot mai îndepărtat. Ușa se închide

scoțând un clinchet și le numărăm pașii pe scări. După ce îi înghite liniștea, deschidem amândouă ochii.

Vorbim ca să nu ne gândim la durere. Uneori ne amintim de cei care au murit și îi plângem. Alteori povestim despre viețile noastre de dinainte de incendiu. Tot ce avem este trecutul și acest prezent incert, de a cărui realitate ne convinge doar chinul fizic, altminteri nu am ști dacă este aievea ce se petrece. Nu îndrăznim să ne gândim la viitor. Nu știm dacă acesta va exista pentru noi. Noaptea înseamnă febră și sete. Mihai i-a adus din nou Flaviei suc de pepene roșu. E rece ca gheața. Când asistenta vine să închidă perfuziile și să ia pungile, ne toarnă câte un păhărel și ne ajută să bem. Este cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată și îmi alină greața. Adormim târziu, când zorii se ivesc deja, colorând într-un roz pâclos întunericul din salon. În două ore, vom auzi pașii Alinei pe hol.

Astăzi mi-a cedat branula și, după ce mi-au căutat zadarnic vene la picioare înțepându-mă necontenit, asistentele concluzionează că am nevoie de cateter. Cheamă un medic tânăr care mă consultă sumar în salon și îmi spune că mai târziu mă vor duce în blocul operator ca să îmi monteze dispozitivul.

Spre seară, în timp ce Cristina îmi așterne castelul de perne, asistenta de pe tură vine să mă ia. Mama îmi leagă eșarfa la brâu și plec susținută de Miruna. Aceasta îmi spune că mă va aștepta pe hol ca să mă ducă înapoi îndată ce sunt gata. Mă preia o echipă formată din două asistente care mă întind pe pat. Îmi este frig în sala răcoroasă și am dureri foarte mari din cauza durității saltelei. Apare și medicul tânăr ai cărui ochi strălucesc bizar în lumina puternică din încăpere. Poartă lentile de contact care dau un aspect artificial privirii lui. Mă trece un fior de teamă.

-Domnule doctor, mă veți adormi?

Bărbatul mă privește scrutător și râde zgomotos.

-Domnișoară, am pus linii centrale pe viu chiar și femeilor gravide. Procedura aceasta este un fleac!

Înghit în sec și tac. Așa sunt toate pentru ei aici. Fleacuri. Fleacuri care pe noi ne chinuie dincolo de putința omenească de a îndura. Fleacuri, când nu este carnea ta cea pe care o frământă.

Una dintre asistente îmi întoarce capul în partea stângă, apoi îmi așază un câmp steril peste față. Nu înțeleg motivul, dar îmi este prea teamă să întreb. „Xilină”, aud glasul doctorului tunând. Mâinile lui grele mă palpează în zona claviculei și înțeapă cu putere pielea delicată din zona de deasupra ei. Țip și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, nechemate. Acul, sau ceva asemănător unui ac, caută zadarnic în carnea mea. Nu găsește. Se zvârcolește fără rost prin mine, provocându-mi durere.

-Mă doare, vă rog…

Medicul pufnește și îmi smulge dispozitivul din trup. În sală se aud doar șoaptele lui de nemulțumire. Asistentele nu spun nimic. Nu trece mult timp și simt din nou mâinile doctorului pe piept. Apoi, aceeași înțepătură bruscă și violentă, de data aceasta un pic mai sus decât înainte. Durerea este ca un scurtcircuit brusc care îmi amorțește partea dreaptă a toracelui și icnesc. Acul își reia plimbarea prin mine. Senzația este una de sfâșiere. Îndur cât pot, dar nu mai rezist.

-Vă rog, vă rog din inimă, sedați-mă. Vă rog, vă implor.
-Nu e vina mea că ai vene așa de subțiri! Pur și simplu nu găsesc ce caut. Nu am nimerit, dar mai încercăm.
-Dar nu mai pot așa, vă rog, vă rog mult. Dați-mi ceva.

Parcă nu m-ar auzi nimeni. Am din nou senzația că sunt într-un coșmar. Trei oameni mai puternici decât mine stau deasupra mea și îmi muncesc corpul bolnav cu mâinile lor nemiloase, iar eu îi rog să mă ajute să îmi pierd cunoștința. Vocea mea slabă se zbate să se desprindă de pe buze, dar deși eu o aud, ei sunt surzi și continuă să meșterească în mine ca și cum aș fi o bucată neînsuflețită de lut prost. Este vina mea, și acum, că sunt o ruină. De când am ajuns aici, mereu mă fac vinovată de ceva rău.

Acul gros umblă prin pieptul meu iar și iar. De fiecare dată, aud cuvântul „Xilină”, dar durerea este tot mai mare. Transpir și mă sufoc sub pătura sterilă, cerșind mereu un sedativ sau un analgezic care nu sosește. Durerea din arsuri este agonizantă. Spatele proaspăt grefat, cu rănile deschise, mi se freacă de salteaua rigidă a patului operator și deja plâng în hohote. Ceva continuă să se zvârcolească în toracele meu, dar dintr-o dată îmi amorțește brațul stâng. Mă doare tare în dreptul inimii. Nu știu câte încercări a mai

făcut medicul înainte să mă opresc din numărat. Ajunsesem la a noua. Într-un final, una dintre asistente înlătură o parte a păturii și mă privește cu milă.

-Gata. Îl sun pe doctorul Petrescu.

Medicul tânăr este asudat și indispus. Clocotește de furie, dar nu îndrăznește să refuze.

Nu trece mult timp și anestezistul-șef intră pe ușă, vizibil nervos. Este deranjat de faptul că a fost sunat și își admonestează subalternii, vociferând. Smulge câmpul steril, mă apucă de cap și mi-l întoarce în partea cealaltă, apăsându-mă cu degetul pe gât.

-Băgați aici!
-Este arsă acolo, domnule doctor…Nu se poate, spune aceeași asistentă.
-Vă rog, am fost operată și mă doare…
-E, te doare! Nu te doare nimic!

Îmi așază capul în poziția anterioară și are loc un schimb șoptit de cuvinte. Vor chema pe altcineva să se ocupe de mine. Medicul tânăr stă tăcut într-un colț, cu capul plecat. Nimeni nu vorbește cu el, nici măcar nu îl privesc. Am frisoane și asistenta îmi acoperă iarăși fața. Sunt oarbă.

Aud un glas nou, de femeie. Doamna doctor al cărei nume nu îl cunosc se apropie de masa de operație și îi simt degetele ușoare palpându-mă discret în zona claviculei. Apoi pufnește.

-Voi tot dispozitivul acesta l-ați folosit până acum? Nu l-ați schimbat deloc?! Păi nu vedeți că acul este complet bont? Ați fi putut să sfâșiați, să rupeți ceva în copilul ăsta! Vă rog, dați-mi un ac nou…

Înmărmuresc și închid strâns ochii. Simt înțepătura. Patul este ud de lacrimi sub obrajii mei arși. Sunt epuizată. Corpul meu este un nerv viu despicat în mii de nuanțe ale durerii. Doamna doctor lucrează cu încredere, cu atingeri lejere. Nu se plânge de venele mele subțiri și nici nu mă chinuie, scobind în mine cu ace stricate. Se oprește. Vlăguită dar plină de speranță, întreb dacă sunt gata.

Anestezista îmi scoate câmpul de pe chip, privește în jur la colegii dumneaei și întreabă uimită dacă am fost trează cât au lucrat. Nu primește

niciun răspuns. În sală este o liniște de mormânt. „Am pus catetere pe viu chiar și femeilor gravide”.

-Sunteți gata, domnișoară…

Medicii ies din încăpere și una dintre asistente o sună pe Miruna. Cealaltă mă ajută să mă ridic și îmi usucă lacrimile tamponându-mă cu o compresă sterilă. Nu se uită la mine. Miruna intră pe ușă și poartă un dialog cu asistenta care a chemat-o. Dă dezaprobator din cap. Se apropie, îmi petrece șoldurile cu mâna și mă susține. Mai mult târâș, ieșim din sală. Din gât îmi atârnă cateterul proaspăt montat. Simt o umflătură acolo și o durere surdă, pulsatilă.

-Ce Dumnezeu te-au ținut atât…A trecut mai bine de o oră. Ai tăi sunt îngrijorați rău! Ce ți-au făcut?
-M-au chinuit, Miruna. Doctorul acela tânăr nu s-a descurcat deloc și nici nu a vrut să mă sedeze.

Îndată ce intrăm în salon, mă preiau mama și Cristina. Îmi pun întrebări și mă culcă în pat. Îmi vorbesc amândouă, dar nu le aud. Mă simt tot mai rău. Nu reușesc să rămân trează. Mă lupt să nu îmi pierd cunoștința și respir greu. Nu vreau să las să se observe ca să nu le îngrijorez. Nu înțeleg ce e cu mine. Mi se face teamă. Pieptul mi se comprimă ca atunci în container când au căzut băieții peste mine. Mă sufoc.

-Mi-e rău. Ajutați-mă, vă rog, spun cu glas întrerupt, chinuindu-mă să trag aer.

Cristina aleargă după asistentă și vine repede Adina. Îmi pune ceva în perfuzie și măsoară niște parametri.

-E mică tensiunea și saturația e foarte proastă. I-au dat cu prea multă Xilină…Îi mai aduc ceva să se liniștească. Are și atac de panică.
-Ce ți-au făcut, nenorociții?
-Cristina, vino cu mine afară, spune Adina.

Când se întoarce, este lividă. Asistenta i-a povestit în mare despre supliciul din blocul operator.

-E adevărat?
-Da…

-Revin imediat. Mă duc să caut acel „medic”. Are niște explicații de dat.

Nu trece mult și aud glasuri. Sora mea îi cere socoteală doctorului tânăr. Alertat de cineva, apare și anestezistul-șef. Ridică vocea la Cristina și nu o lasă să vorbească.

-Ce? E vina lui că sora dumitale are vase de sânge slabe?
-Totul în acest spital e vina pacientului? Și atunci cum de doamna doctor a reușit să îi pună cateterul în câteva minute? Cum puteți să explicați una ca asta?
-Eu n-am de ce să îți dau dumitale explicații, domnișoară!

Pași greoi se îndepărtează pe hol și rămâne în urma lor liniște. Sora mea stă singură în fața ușii închise a salonului. Știu pentru că îi aud respirația întretăiată de suspine. Târziu, Cristina se întoarce. Se prăbușește pe scaun și își ascunde chipul în pumni ca să nu o văd cum plânge. Durerea de la gât, acolo unde am noul cateter, se întețește. Mi-e milă de mama și de sora mea, de zbaterea lor în van pentru mine. Mi-e ciudă că nu pot să lupt mai mult, să fiu mai puternică, să nu îi las să îmi facă tot ce le trece prin cap. Între încrederea pe care am fost învățată să o am în ei și realitatea cumplită a incompetenței lor se dă un război al cărui teatru sunt eu. Am ieșit din iad ca să cad în altul. Cristina își înăbușă hohotele în mânecile bluzei, prefăcându-se că își masează tâmplele, în timp ce eu mă prefac că dorm. Pentru cine oare dăm acest spectacol fără public dacă nu pentru noi însene, ca să ascundem în această falsitate oroarea adevărului? Că nu sunt în siguranță aici. Că nu sunt bine îngrijită. Că probabil am infecții. Că poate am să mor. Că toată viața lor, sora mea și mama se vor învinovăți că nu m-au scos din Spitalul de Arși. Că se vor chinui să își amintească de mine așa cum eram înainte de accident: copila lor hazlie cu părul lung și trupul întreg. Că vor îngropa undeva adânc imaginea cu mine aici, tumefiată, arsă, plină de răni, cerșind îndurare. Că se vor strădui să uite mirosul de carne putredă care moare încet sub pansamente. Că nu vor izbuti și vor avea coșmaruri cu mine așa distrusă, desfigurată.

Cristina plânge învinsă, prăbușită pe scaun, iar mama o mângâie consolator pe umăr privindu-mă în acel mod disperat pe care îl cunosc deja atât de bine, de parcă dintr-un moment în altul voi dispărea. Mihai lasă capul în

pământ iar Flavia se uită pe geam, ștergându-și cu stângăcie lacrimile de pansamentele de pe umăr. În seara asta am pierdut cu toții lupta.

Deschid ochii și zâmbesc, mințind că mă simt mai bine. Mi-a folosit puiul de somn. Ah, e deja târziu. Aș vrea să mă culc și e cazul să meargă și ele acasă, să se odihnească. Mama ține în mâini o pernă pe care vrea să mi-o așeze sub cap. Cristina își reintră în rol și surâde strengărește, promițându-mi că va avea ac de cojocul tuturor. O rog să lase lucrurile așa, să nu se mai zbată atât, că a trecut. O fac pentru ea, pentru că o iubesc prea mult ca să o las să se zbuciume când știu că nu va putea să schimbe nimic. În sufletul acestor oameni, ceva a murit. Ochii lor goi, mâinile dure, sunt semne că nu mai sunt de mult timp compleți. Cineva sau ceva a stins lumina în ei și e așa de mult întuneric încât durerea unei surori nu va face altceva decât să îi enerveze. Apoi îmi vor spune că insistă, că este băgăreață, că nu crede ce i se zice. Îmi vor zice toate acestea la băiță sau în sala de pansamente, când durerea îmi răpește și puținul glas pe care îl mai am. Și nu voi putea să o apăr. Să mă apăr.

-Lasă, Cristina. Lasă că trecem noi și peste asta.

Dar nu cred o vorbă. În seara asta, nu mai cred în mâine. Mama îmi aranjează „fortul” și pentru o clipă scurtă, vrea să mă mângâie pe obraz, dar își retrage repede mâna. Și-a amintit că nu are voie să mă atingă. Mai schimbăm câteva cuvinte și după ce Adina îmi pune ultimele perfuzii ale zilei în noul meu cateter, Cristina, mama și Mihai se ridică în picioare. Flavia pare că a ațipit, iar eu o imit închizând ochii. Aud frământarea trupurilor lor în salon și pașii mărunți, întrerupți de opriri. Se apropie lent de ușă, lăsându-și timp să ne privească pe îndelete. Mijesc ochii și o văd pe Cristina în prag. Se uită la mine îndelung. Îi tremură buzele și înainte să înceapă din nou să plângă, dispare în hol. Afară, ai noștri mai schimbă câteva cuvinte în șoaptă, convinși că dormim. Sora mea plânge stins, înghițindu-și hohotele. Mama tace, bocind în interiorul sufletului ei. Mihai le consolează. Pleacă târziu, fără să salute pe nimeni.

Deschid ochii larg. În salon este întuneric și zgomotele nopții s-au instalat deja în spital. Undeva în partea cealaltă, unde au Sandra și Iris camera lor, piuie un aparat. Cineva dă mai încet televizorul din încăperea asistentelor. Totul se liniștește, mai puțin bătaia inimii mele. Mi-este greață din cauza

fricii. Număr până la zece, încet: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 încercând să controlez teama. Într-un târziu, îi ia locul o mare și adâncă tristețe. Mă uit la Flavia care continuă să doarmă. Nu știu dacă se mai preface acum. O aud deseori noaptea suspinând în tăcere, ca să nu mă deranjeze. Nu știe că sunt trează. În timpul zilei, optimismul ei contagios ne face să prindem speranță, dar după ce se lasă întunericul și ai noștri se duc acasă, durerea o amuțește și îi răpește zâmbetul. Îi fură măștile și o lasă așa, complet goală, lipsită de apărare în fața ororii. Atunci Flavi, fata blondă cu ochi verzi, se destramă.

„De ce nu ești și tu veselă, ca celelalte fete! Tot timpul plângi", îmi răsună în urechi cuvintele Silviei. Le așez peste chipul chinuit de durere, chiar și în somn, al Flaviei. Nu, ceva nu se potrivește aici. Astăzi i-au spus că rănile ei nu se vindecă pentru că are pielea foarte albă și subțire. Că tot de aceea nu i se prind grefele. Iar Flavi îi crede, așa cum i-am crezut și eu cândva, când îmi spuneau că sunt prea slabă, prea tristă, că dorm greșit. „Râzi și tu mereu, ca Flavia". Încă aud țipătul ei visceral din dimineața aceea în care am crezut că a murit și au luat-o de lângă mine.

Închid ochii și continui să număr. Serul din perfuzii curge prin noul meu cateter. Mă doare maxilarul și simt un gust sărat ciudat, ca și cum substanțele mi-ar ajunge și în gură, nu doar în vene. Îmi amorțește gâtul tot mai tare deasupra aparatului, dar nu am putere să strig asistenta. Mă dau bătută. Îmi este indiferent ce se va întâmpla dacă dispozitivul e pus prost. Partea dreaptă a pieptului se alătură maxilarului și gâtului. Amorțeala se extinde. Tavanul se învârte ușor și undeva în colț arde ceva, dar nu cu roșu ca o flacără, ci cu negru și gri, asemenea unor umbre fierbinți care se zvârcolesc. Afara, vacarmul nocturn al Bucureștiului făurește nepăsător stafii gălăgioase. Câțiva tineri vociferează și râd undeva în depărtare. Mașinile trec grăbite pe șosea, îndreptându-se spre destinații necunoscute. Oare dacă oamenii aceștia ar ști ce se întâmplă aici, între zidurile pe care le ocolesc zilnic, ar veni să ne salveze? Le-ar păsa? Umbrele continuă să agonizeze și se amestecă cu sunetul motoarelor. 61, 62, 63, 64, 65, 66… numerele se succedă până își pierd limpezimea și se alătură și ele jocului de pe tavan și coloanei sonore făcute din roți și glasuri răzlețe. Oare adorm, sau îmi pierd cunoștința? Poate că, de fapt, mor.

Trei zile mai târziu, tremur goală în cada verde. Alina îmi împinge cateterul înapoi în incizie și îl fixează cu un plasture. Firele care îl ancorau în piele s-au subțiat și au cedat. Mă doare, dar față de ceea ce mă așteaptă, este nimic.

-E cam umflat gâtușul, Alex…am să le spun să se uite un pic la tine.

Ce rece este apa astăzi, Doamne, și totuși cum poate să ardă. Cum poate să doară.

La final, plasturele cade din cauza umezelii. Dispozitivul îmi atârnă inert în piept, trăgând de ațele albastre încă prinse de mine. Alina mă predă Iuliei și îi face semn spre gâtul meu. Ea dă dezaprobator din cap. Nu observ când intră doctorii. Astăzi nu vreau să le pun nicio întrebare. Oricum, mi-ar răspunde în doi peri, ca de fiecare dată. Se uită la cateter și vorbesc între ei, ca și cum nu aș fi chiar aici, în fața lor.

-Să vină careva să i-l scoată și să-l ducă la laborator, să facă un test. Să recolteze.
-Am să vorbesc cu una dintre asistente.

Înainte să plece, îmi fac poze, apoi ies fără să își ia rămas-bun.

-Alex, te spăl cu un dezinfectant nou pe care l-am primit din Germania, bine? Sunt foarte încântată de el. Va ustura un pic, dar te va ajuta.

Închid ochii si număr. Cifrele iau uneori locul rugăciunilor atunci când sufletul meu, devenit mut de durere, nu știe cum să vorbească cu Dumnezeu. Iulia mă spală, mă tamponează, mă spală din nou. Uneori lucrează cu penseta. Pune ser în fiolele cu praf de Colistin și stoarce compresele sterile îmbibate în antibiotic peste arsuri. Urmează crema și apoi mă înfășoară în fâșii peste fâșii de pansament. Când ajung înapoi în salon tremur și mi-e greață. Febra urcă vertiginos. Mama îmi aranjează pernele curate și mă ajută să găsesc o poziție în care să stau fără să mă doară așa de rău. Mă mângâie pe picior iar mie îmi clănțăne dinții în gură. Schițez un surâs ca să o liniștesc. Apare Felicia cu perfuziile dimineții.

-Fată frumoasă, îți scot cateterul și îți găsim noi un loc unde să pun branulă nouă, da?
-Dar Feli, au chinuit-o așa de mult pentru ca după nici trei zile să i-l scoată?

-Știu. Dar e umflată aici, doamnă. E umflată rău la gât, în jurul lui. Nu e semn bun.

Asistenta taie firele care țin dispozitivul, îl scoate și, cu grijă, îl așază într-o pungă pe care o sigilează.

-Ăsta merge direct la laborator, spune Feli.
-Dar de ce?
-Să vadă dacă e vreo problema cu el.

Eu și mama gândim același lucru. Infecție. Se tem să nu fie infectat. Feli curăță rana, iese cu probele și revine cu o trusă cu branule noi. Mă palpează la gât, la glezne, la picioare și depistează o venă sănătoasă undeva în spatele genunchiului. Îmi va fi greu să mă deplasez cu branula montată acolo, dar nu există altă cale. Înțeapă și, din fericire, găsește vasul de sânge din prima încercare. Fixează aparatul și îmi pune perfuziile.

-Mai mult de două zile nu va ține, dar măcar ai scăpat de mizeria aia de la gât.

Iese înainte ca mama să apuce să pună vreo întrebare. Suntem prizoniere ale unei conspirații a tăcerii, întreruptă sporadic de izbucniri de sinceritate care nu sunt niciodată duse până la capăt. Știm și nu știm ce se petrece de fapt cu noi în Spitalul de Arși din București.

Sora mea nu a renunțat la ideea transferului în străinătate. Mă anunță că a vorbit din nou cu V. pentru mine și pentru Flavia. Va veni astăzi la Spitalul de Arși cu doi medici din Germania. De data aceasta, și eu, și Flavi suntem decise să spunem „da”. Ne-am învățat lecțiile în aceste săptămâni de chin. Ne-am dat seama că nu are cum să fie mai rău afară. Aici este adevăratul iad de care trebuie să ne temem. Auzim glasuri pe hol. Doctorii stau de vorbă în limba engleză cu trei bărbați.

Intră toți cinci în salon, în echipament de protecție. V. ne face cu mâna din spatele medicilor. Este un bărbat tânăr, cu un chip simpatic. Ne privește cu ochi mari și îngrijorați.

-Fetelor, eu sunt V. Poate reușim cumva să vă ajutăm.

Are glasul cald. E afectat de ceea ce vede, de starea noastră și de decorul umil. Îi mulțumim că vrea să ne fie alături. În aceste momente tulburi,

contează mai mult decât orice altceva.

Medicii germani se prezintă și se uită la noi uimiți, măsurând, încruntați, încăperea sărăcăcioasă. Sunt agitați. Ne întreabă cum ne simțim. Spunem că nu prea bine. Ne întreabă dacă suntem mulțumite de tratament. Răspundem că nu. Ne informează că au două locuri libere pe secția de arși a unui spital mare din vestul țării lor. Mai stau puțin de vorbă cu noi, după care ies din salon. Afară, le cer doctorilor detalii despre protocolul de îngrijire. Ciulim urechile dar nu auzim răspunsurile.

-Parcă văd, spune Flavi, că le vor spune cât de minunat e aici. Trebuiau să vină să ne vadă la baie, nu în pat, bandajate.

Când se întorc, sunt liniștiți. Tulburarea de adineaori a dispărut. Vor să știe câteva lucruri referitoare la starea noastră generală de sănătate. Chirurgul mai tânăr ridică din umeri, resemnat. V. a căzut pe gânduri și se mută de pe un picior pe altul.

-Am stat de vorbă cu medicii voștri. Protocolul e asemănător și în spitalul nostru. Păreți a fi bine îngrijite, din câte ne-au descris, spune chirurgul. Nu prea are rost să veniți la noi.

Eu și Flavia rămânem tăcute. Nu știm cum să reacționăm. Ne aruncăm priviri complice. Flavia vrea să spună ceva, dar se răzgândește. Conchidem că ținem legătura, apoi ne luăm rămas-bun. Auzim glasuri turuind în engleză pe hol, tot mai stinse pe măsură ce se apropie de ieșirea spre care sunt conduși chirurgii străini, alături de V., care tace. El nu e la fel de convins de ceea ce aude.

-Ce spui de asta, întreabă Flavia.
-Habar n-am…
-Eu nu știu ce să mai cred, dar dacă așa e cum spun, de ce să mai plecăm? Să ne spele ca la abator, dar în altă țară? Oare nu ar fi fost totuși normal să ne vadă fără bandaje? De unde să știe ei în ce stare suntem, dacă ăștia lucrează bine, când noi suntem legate fedeleș?
-Nu știu…pur și simplu nu mai înțeleg nimic. Nu cred că medicii se îndoiesc de adevărul celor auzite. Ei au încredere în doctori, doar sunt colegi, au depus un jurământ. Nu sunt obișnuiți să fie mințiți. Nu își închipuie că cineva i-ar înșela. Flavi, sunt complet pierdută.

-Și eu la fel. Efectiv nu am idee care e adevărul. Dacă nu pot să ne ajute cu mai mult, de ce să batem atâta drum? Ce se fac ai noștri? De unde bani? Noi trăim de pe o zi pe alta…Mâncare, aleze, mai o șpagă, drumurile.
-Așa e…

Târziu în noaptea aceea, după ore în șir de dezbateri, fără niciun fel de sfat medical, fără ca medicilor germani să li se fi permis să ne vadă rănile, fără informații corecte cu privire la o decizie atât de importantă, exact ca data trecută, hotărâm că nu are sens să plecăm, dacă mergem tot la băi pe viu.

-Măcar aici, vorbim limba și putem să cerșim îndurare.
-La ce bun, Flavi, dacă nu ne-o arată nimeni?

Cristina, mama și Mihai stau fiecare într-un colț al salonului. Sunt îngânduraţi si măcinaţi de remuşcări. Sunt supăraţi pe noi, dar nu ne-o spun. În Spitalul de Arși din București, pentru fiecare încercare de salvare există o minciună pregătită să pună stavilă speranței. Sau poate suntem noi nebune, tulburate de toate cele petrecute. Poate nu avem discernământ. Poate chiar așa e și doar atât se poate face pentru noi, oriunde am fi. Ne petrecem restul nopții prefăcându-ne că dormim, convinse undeva adânc în suflet că iarăși am greșit. Iarăși am avut încredere.

Astăzi aflăm că trebuie să ne mutăm. Au nevoie de camera noastră pentru niște pacienți noi care suferă de boli infecțioase. Ne duc mai aproape de Sandra și de Iris. De data aceasta, suntem trei într-un salon mic care are baia comună cu cel de alături, în care stau patru oameni. Suntem șapte mari arși la o singură toaletă. Nu o cunoaștem pe doamna cu care împărțim noul nostru spațiu. A fost rănită într-un accident domestic în Miercurea-Ciuc și nu are familia alături. Mama și sora mea o ajută să mănânce. I-au devenit și ei îngrijitoare cu jumătate de normă.

După ultima băiță, am aflat că urmează o altă operație – a patra – și că îmi vor lua iarăși piele de pe coapse. Părțile interioare sunt întregi și pot să îmi preleveze o suprafață mare ca să acopere rănile de pe spate, umeri, antebraț, ceafă și cap. Grefele de pe mâini nu s-au mai lizat de data aceasta. Acolo nu mai este necesar să intervină. Ce a rămas deschis, se va vindeca „de la sine”, spun ei. Pe măsură ce data intervenției se apropie, groaza din mine crește. Cât poate să mai îndure acest trup peste măsură de chinuit, mereu pradă febrei și durerii, mereu nevindecat? În seara de dinainte de operație,

mama mă scoate pe hol la plimbarea obișnuită. A devenit o rutină, încurajată de personalul medical care ne tot amenință că vom face tromboză dacă nu ne mișcăm. Rănile de pe picioare nu s-au închis și abia pășesc. Mă lupt să mă mișc în ciuda rezistențelor corpului meu în agonie. Transpir și calc șui, cocoșată de pansamente, cu genunchii îndoiți de usturime. De sub comprese curge crema dezinfectantă, devenită lichidă peste zi. Din nou las în urma mea dâre murdare de ființă. Mama le șterge cu un șervețel umed.

-Aveți grijă să nu treceți pe lângă salonul din capătul holului. Avem un pacient izolat cu Clostridium acolo, spune una dintre asistente.

Încăperea are însă ușa întredeschisă.

-Îi este cald, i-am dat voie să o țină așa, răspunde ea când mama o întreabă ce anume înseamnă, mai exact, „izolat”.

Asistenta dispare în cealaltă parte a spitalului si, după câteva minute, pacientul cu Clostridium iese tiptil și se așază pe fotoliul din hol. Este cel pe care obișnuiește să stea Iris după plimbarea ei de seară. Bărbatul nu a fost în Colectiv. Are mâinile și picioarele bandajate. Se mișcă greu. Eu și mama ne-am oprit, speriate. Nu îndrăznim să ne apropiem așa că decidem să ne întoarcem. Omul îmi aruncă o privire deznădăjduită și dă dezaprobator din cap.

-Tu ești de acolo din club, nu? Păcat de tine c-ai ajuns așa. Ai fost frumoasă cândva.

În loc să mă întristeze, cuvintele lui îmi stârnesc amuzamentul. Într-o clipă, toată absurditatea acestui moment îmi devine clară și râd cu glas tare. Pacientul „izolat”, care stă liniștit în fotoliul de pe hol, cu infecția care îi consumă încet-încet trupul ars, îmi plânge mie rănile, iar eu mă tem de el, când propriul meu corp se chinuie să învingă cine știe ce microbi oribili. „Îți dăm antibiotice profilactic”, „Probabil aveai pneumonie fără să știi”, „Ai răcit în club”. Mă întreb lui ce îi spun. Oare cum se face vinovat pentru Clostridium? Măcar boala lui are un nume.

Dimineața devreme, asistentele care trec pe lângă ușa întredeschisă a salonului nostru vorbesc în șoaptă între ele. Uneori discută despre soții lor, despre copii, despre familie și despre necazuri sau bucurii. Lucruri de toată ziua, normale, sănătoase care ajung la mine ca dintr-o altă viață, pe care am

pierdut-o. Trebuie să fie plăcut să te trezești întreg, în patul tău, gata să înfrunți o nouă zi. Trebuie să fie liniștitor să mergi la culcare fără să îți fie teamă că închizi ochii pentru totdeauna. Oare cum este să nu te doară nimic? Trag cu urechea la poveștile lor care, altădată, mi s-ar fi părut banale. Acum mă agăț de ele ca să continui să cred că există altceva dincolo de hăul întunecat al suferinței. Mă bucur pentru fericirea lor și sufăr pentru supărări. Trăiesc prin ele experiențele pe care nu le pot avea și mă lupt să rămân om ascultând cum își duc alții viața, care mie îmi scapă printre degete. Alteori, rar, vorbesc despre pacienți. Atunci, vocea lor de obicei vie și ușoară se preschimbă în șoaptă și urzește mereu, aproape de pragul tăcerii, vorbe precum „piocianic", „pseudomonas", „stafilococ", „klebsiella".
„Ai auzit că i-au găsit piocianic lui Călin?"

Liniște. Persoana cealaltă nu spune nimic. Lasă să se stingă ecoul cuvintelor. Apoi, buzele lor susură lucruri neștiute, pe care nu le pot distinge. Trupurile freamătă o clipă pe hol și își văd de drum, pășind apăsat în tandem. Piocianic. Poate îl are doar el, iar eu sunt bine. Poate că eu nu am nimic, așa cum spun doctorii. Poate că probele mele sunt într-adevăr sterile. Dar atunci de ce nu mă vindec? De ce continui să am febră? Îmi clănțăne dinții de la frisoane și de frică. Mă întreb dacă ceea ce am auzit ar avea mai mult sens dacă în loc de „Călin", ar fi spus „Alexandra". La ora aceea, când nopții îi cresc colții zorilor care ne vor sfâșia în cada verde, când ar trebui să dormim sau să zacem inconștienți din cauza durerii, adevărul, la fel de bolnav ca noi, bântuie holurile spitalului, deghizat în șoapte și în întrebări fără răspuns.

În ziua operației, Alina mă ia devreme la băiță. În sală este mai frig decât de obicei.

-Iarăși au lăsat geamul deschis peste noapte…Tot dau cu formol seara și au uitat să închidă fereastra după ce au aerisit. Îmi pare rău, Alex.

Face referire la obiceiul personalului auxiliar de a dezinfecta holurile spitalului cu „broscuța", un dispozitiv care împrăștie vapori de formaldehidă. Câteodată, în jurul orei 21:00, asistentele închid ușile saloanelor, pun pături de lână în prag și ne roagă să nu ieșim afară. Mirosul puternic pătrunde în salon și tușim cu toții, atât noi pacienții, cât și

aparținătorii rămași la căpătâiul nostru până în orele târzii ale nopții. Mamei i-a fost atât de rău o dată de la formol, încât Sorana, asistenta care era pe tură, i-a pus perfuzii în încercarea de a-i opri tusea, care nu mai contenea. În drum spre casă, a vomitat în taxi. De atunci, n-am mai lăsat-o să stea cu mine în serile în care se făcea dezinfecția.

Apa curge peste mine la fel de înghețată ca aerul și îmi frige rănile deschise de sub pansamente. Când ajunge direct pe ele, plâng și nu mă opresc decât când asistentele din sala de operație îmi așază masca de oxigen pe față. Cu obrajii încă umezi, cad într-un întuneric deplin. Apuc doar să mă rog scurt lui Dumnezeu să mă ajute să mă trezesc.

Durerea mă face să deschid ochii câteva ore mai târziu. Lumina albă a începutului de iarnă intră prin fereastra salonului și așterne peste fața mamei o paloare fantomatică. Din când în când, ca data trecută, sora mea îmi șterge buzele cu un șervețel îmbibat în apă.

-Arde toată. Hai că ai trecut și peste asta, Ale.

Îmi este greață și durerea vie mă macină. Mi se pare că cineva, un monstru, îmi căznește carnea cu ghearele, rupând bucăți din mine. Sunt întinsă pe spate pe salteaua la fel de dură ca toate celelalte de până acum și îmi lipsește castelul de perne. Le spun că am nevoie de ceva mai moale, dar oftează amândouă. Nu au voie să mă miște. Până mâine, trebuie să rămân în această poziție. Doamne, cât de îngrozitor mă doare. Când trebuie să urinez, sosește infirmiera care așază plosca sub mine. Trupul greu după anestezie îmi aluneca în jos și, fără să vreau, mă frec cu bandajele de pe spatele proaspăt grefat, de patul tare. Plâng de rușine, de neputință și din cauza usturimii. Sper să nu se fi rupt pielea. Vărs toată seara și, de fiecare dată, mă străduiesc să nu mă forțez prea mult, să nu mă ridic. Cristina îmi tamponează gura cu apă curată și mă mângâie pe picior, acolo unde nu am răni. Mi-au luat din nou piele de pe coapse și nu pot să îndoi genunchii din cauza durerii. Oare se va termina acest chin vreodată, și dacă da, cum? Nu vreau să mor. Doamne, nu vreau să mor.

Frisoanele se întețesc și asistentele se plimbă prin salon punându-mi noi și noi perfuzii. Îngheț și cineva aduce o pătură de lână care arată exact ca acelea așternute în pragurile ușilor când dau cu formol. Și pe arșii din salonul de triaj i-au acoperit-o cu unele identice. Înainte să îmi pierd

cunoștința, mă întreb dacă nu cumva sunt aceleași. Le tăvălesc pe podele, apoi le întind peste trupurile noastre.

-De ce e julită pe mână și la obraz?

Aud ca prin vis discuția surorii mele cu mama.

-Uite, vezi? Are o zgârietură mare pe antebrațul stâng și acolo la obraz, unde i se vindecase arsura, e pleznită pielea. A curs și sânge. E îmbibată perna.

Deschid ochii și vreau să îmi ridic mâna să mă uit la ea, dar nu pot. Durerea fulgerătoare mă oprește cu totul și gem.

-Ce s-a întâmplat?
-Nu știm. Ai răni noi pe antebrațși la obraz.

Cristina iese iar mama îmi întoarce pe partea cealaltă perna murdară de sub cap. Îmi dă să beau un pic de suc. Îmi lipsește mult castelul moale pe care mi-l ridică ele în fiecare zi. Sora mea revine, furioasă.

-Am întrebat ce e cu rănile astea ale tale. Una dintre asistente mi-a spus că fie te-au scăpat în timp ce te întorceau pe burtă în sală, fie brancardierii care te-au adus în salon, te-au lovit din greșeală când te puneau în pat. Și cică mai au curajul să numească locul acesta spital! Bine că nu te-au rănit la cap, că nu ți-au rupt ceva. Aștept să vorbesc cu domnișoara doctor, să văd ce spune și ea.

Organismul meu cedează și leșin. Mă trezesc noaptea, îndurerată. Sora mea a rămas cu mine. A adormit pe scaun și și-a culcat capul pe mâini, pe patul meu. E epuizată din cauza drumurilor, a gătitului și a luptei cu medicii pentru aflarea adevărului. De pe holul luminat, se aud știrile. Reporterii fac socoteala celor care au murit astăzi. Flavia deschide ochii și mă privește cu tristețe. Plângem în liniște ca să nu o deranjăm pe Cristina. Sărmana, merită un pic de odihnă, smulsă lungilor ore de veghe. Multă vreme nu îi cer ajutorul surorii mele, de milă. Când nu mai pot să îndur, o rog să mă aline cumva. Am nevoie de perne. Nu pot să mai stau cu spatele proapăt operat pe salteaua aceasta groaznică. Cristina ezită, dar într-un final, se pune pe treabă. Scoate pernele din sacul lăsat de mama. Minute în șir, îmi aranjează culcușul cu mâini tremurânde de oboseală. Face același lucru și pentru

Flavia. De când ne-au mutat aici, aproape în fiecare noapte cineva stă cu noi, fie mama, Mihai, Cristina sau Olivia, prietena noastră. Dorm pe scaun și când avem nevoie de ceva, se trezesc, ne duc la toaletă, ne spală și ne culcă la loc în pat.

Ne dau să bem apă sau ne oferă o gustare, dacă ne doare stomacul din cauza medicamentelor. Ne sunt alături cu astfel de lucruri care țin de trupul nostru șubred, muribund, dar ne sprijină și sufletește. Când deschidem ochii și îi vedem aici, prezența lor familiară ne liniștește. Undeva în noi, dincolo de pragul somnului pe care îl trecem atât de anevoie, ne așteaptă flăcările nimicitoare și clipele de groază din club și din container. Atunci când revenim de acolo, ne agățăm de cei dragi ca să ne poarte la liman, departe de largul înfricoșător al oceanului morții care tălăzuiește în noi, zbuciumat. Mâinile lor sfârșite din cauza efortului fizic, cu pielea crăpată de spălatul frecvent cu săpun dezinfectant, ne șterg lacrimile de teroare când frica amenință să ne înghită și când credem că, de fapt, nu am ieșit niciodată din iad. Ei sunt aici să ne spună că nu mai ardem, deși continuăm să simțim un altfel de foc, la fel de pustiitor, în carnea noastră care nu se mai vindecă.

-Te-au operat cu un doctor român din Franța, îmi spune de dimineață Cristina. Am tras cu urechea la ușă și am auzit ce au discutat. Ți-au pus ceva piele artificială pe spate, pe umeri și pe cap. Ceva ce a adus medicul de afară.
-Ai întrebat de rănile de pe obraz și de pe mână?
-Da. Am luat-o prin surprindere pe Silvia, dar a s-a recompus repede și a negat că s-ar fi întâmplat ceva. A spus că probabil te-ai zgâriat singură. Am întrebat-o cum, când tu nu îți poți mișca mâinile. M-a lăsat efectiv în mijlocul holului și a plecat…S-a răsucit pe călcâie și dusă a fost. E de o nesimțire abisală ființa asta. Se crede un soi de stăpână pe aici.

Sora mea ridică deconcertată din umeri. Nu mă mai surprinde nimic. Cum să mă rănesc singură când, de câteva săptămâni, mobilitatea mi-a dispărut cu totul? Mi s-au blocat articulațiile din cauza poziției din pat. Stau cu antebrațele așezate peste pernele care au înlocuit buretele de susținere uzat, care a tot trecut de la un bolnav la altul. De deteriorat ce era, membrele mi se scufundau în el și aveam dureri îngrozitoare. Era atât de murdar și de deșirat că mama l-a dat înapoi asistentelor. A întrebat dacă a fost spălat

vreodată. Nu a primit niciun răspuns. Fără sprijin, dacă întind mâinile pe lângă corp, sângele se strânge în extremități și risc să fac cheaguri, așa că nu am încotro. Nu pot să stau altfel decât cu coatele îndoite și am împietrit așa. Mă resemnez și mai adaug o vină la almanahul groazei.

E ora 5 dimineața și deschid – obosită – ochii. Am reușit să dorm, însumat, vreo 2 ore. Bandajele jilave, îmbibate cu sângele care a curs din răni peste noapte, se lipesc de mine și întețesc durerea. Fiecare mișcare pe care o fac este un chin. Castelul de perne înălțat de mama s-a năruit peste noapte, iar colțul uneia dintre ele se freacă prin pansamente de rana deschisă de pe omoplat, acolo unde probabil nu s-a prins pielea. Salteaua mi se pare mai dură decât înainte. Mă jupoaie de vie. Îmi ajustez cumva poziția ca să nu mai simt cum ard sub bandaje – am adus cu mine, în carnea mea, flăcările din club. Îmi vine să vomit din cauza senzației, dar închid ochii și, pentru că astăzi nu pot să mă rog, număr în gând până la 10, lent, asurzită de bătăile inimii mele chinuite:1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Se face zarvă pe coridor. Sosesc rând pe rând asistentele și aud, ca în fiecare dimineață, discuțiile lor simple, de oameni sănătoși.Trag și astăzi cu urechea la glumițele pe care le rostesc, în timp ce mă cuprind frisoanele. Este foarte frig în salon. Geamurile nu sunt bine izolate iar caloriferul electric din sala de baie, pe care ni-l „împrumută” de milă Alina, nu face față temperaturii scăzute de afară. Vreau să mai dorm câteva minute, dar îmi amintesc că este luni, a treia zi după operație și începe o nouă săptămână de suplicii. Încremenesc când înțeleg că urmează băița – prima după intervenția chirurgicală, când doare cel mai tare. Ca într-un coșmar care se adeverește, văd silueta lui Ali în cadrul ușii.

-Vino, Alexandra…

Se uită la mine cu ochi miloși. Mâinile i se odihnesc pe spătarul scaunului cu rotile și înainte să intre, preț de o clipă, ezită. Când face primul pas, îmi dau lacrimile. Se preling peste cojile rănii proaspete de pe obraz. Nu mai am niciun control asupra corpului meu. Sunt un animal înspăimântat care știe că nu poate să facă nimic pentru a opri suferința care îl așteaptă. Bocesc icnit, cu disperare, termurând de frig și de frică. Astăzi îmi este mai teamă decât de obicei că am să mor de durere în cada verde, când infirmiera încearcă să îmi desprindă pielea moartă de pe răni, fără anestezie. Alina

vrea să mă consoleze. Îmi cântă doinele ei deja cunoscute, de la ieșirea din salon și până în sala de baie.

Acolo, mă lovește răcoarea. Cineva a lăsat din nou fereastra deschisă peste noapte iar aerul crud s-a amestecat cu mirosul stătut de dezinfectanți de spital.

-Iar este frig aici, Alexuțule. Îmi pare rău…Apa nu se încălzește nicicum, nicicum…

„Nu mă vindec nicicum, nicicum”.

Ca într-un vis urât, aud distorsionat vorbele Alinei. Ea prinde în mâini capul banal al dușului și dă drumul robinetului. Aici, în acest lăcaș al caznelor, instrumentele de rând au devenit unelte de tortură. Infirmiera clătește îngrozitoarea cadă verde și, când termină, mă suie în ea. Contactul cu guma înghețată îmi face rău. Un fior de durere trece prin mine, scurtcircuitându-mi simțurile. Rănile oropsite zvâcnesc sub bandajele lipite de ele. Cerșesc, ca la fiecare intervenție, un analgezic mai puternic. Sosește asistenta de pe tură și îmi administrează veșnicul Ketonal prin branula improvizată, de data aceasta la gleznă.

-Ceva mai tare, măcar astăzi, vă rog din suflet…
-Știi bine că nu se poate.

Acum vine primul jet de apă peste pansamente. E complet rece. Așa cum mi-a fost teamă, flacără pustiitoare trece peste carnea mea vulnerabilă. În fața unei asemenea dureri, Ketonalul este o bătaie de joc. Simt totul pe viu, perfect lucidă. Până la nebunie însă e doar un pas.

Plâng fără întrerupere când Alina îmi desprinde bandajele de pe răni. Tifonul se desface luând cu el țesut necrozat sau fragmente lizate de grefă. Rămâne în urmă doar rană din care curge sânge în șiroaie, scăldându-mi trupul și înroșind cada. În unele locuri, compresele nu se lasă îndepărtate doar cu apă. Când pansamentul este așa de aderent pe plagă, el este pur și simplu smuls jos. Doamne, îmi umblă cineva prin măruntaiele ființei. Jetul aspru pătrunde în mușchiul dezgolit de arsură și spală tendoanele expuse. Durerea este atât de mare încât sunt sigură că mi se va opri inima. Cada se umple cu comprese murdare. Bucăți din mine înfundă scurgerea. Medicii spun că nu infecțiile sunt cauza destrămării mele, dar eu știu acum. Nu pot

să mă mai mintă. „I-au găsit piocianic lui Călin”. Nu se poate ca doar unul dintre noi să aibă. Nu când ne îmbăiază pe rând în cada aceasta îngrozitoare, cu apă rece.

Cândva, peticele acestea bolnave de carne moartă, devorată de microbi, au fost pielea mea frumoasă. Acum sunt gunoi.

Alina scoate temutul burete cu dinți de silicon și îl îmbibă cu Dexin. La fiecare baie, citesc de sute de ori eticheta, până când o învăț pe de rost. Fac același lucru cu restul dezinfectanților din salon. Pe toți scrie mare, cu litere de-o șchioapă, „Hexipharma”. Apoi trec la mobilier și, într-un final, îmi fixez privirea pe ușă. Sufletul meu știe ceea ce mintea, înrobită de durere, nu poate să pătrundă. Vreau să ies de aici. Vreau să plec departe. Dar nu pot. Trupul îmi rămâne prizonier, trudit de mâini străine care îl plămădesc ca pe o cocă stricată din care nu iese decât puroi. Plâng fără să îmi dau seama că o fac. Din când în când, infirmiera șoptește „șșșș” cu blândețe, ca și cum ar vrea să aline un copil speriat. Lacrimile îmi curg în neștire pe obraji, amestecându-se cu sânge.

E rândul spatelui. Buretele ferfenițește pielea moartă și se agață de răni, rupându-le. Suspinele mele devin vaiere și mă sufoc de durere. O implor să se oprească, altfel voi înnebuni. Îmi vine să vomit de undeva din adâncul ființei mele toată fierea disperării. Să vărs negru, ca Iris, să mă lepăd de calvar. Pentru o clipă, Alina încetează. Apoi dinții de silicon mușcă din mine și sângerez. „O să îmi pierd cunoștința”, îmi spun, dar mintea refuză să cedeze, să îmi ofere măcar o fărâmă de întuneric. Ceva din mine știe că dacă las garda jos, fie și pentru o clipă, am să mor. Simțurile se străduiesc să mă mențină trează, cu prețul sfâșietor al suferinței. „Cântă-mi, te rog”, iar Alina fredonează și fredonează. Tremur și mi-e greață. Plâng și mi-e teamă. O ascult cântând. E singura muzică din acest iad și am nevoie de ea, de lumina ei. E un analgezic pentru suflet, într-o lume în care durerile trupului sunt întotdeauna pe viu.

Infirmiera vrea să reducă presiunea apei ca jetul să nu lovească rănile atât de direct. Astfel poate m-ar durea mai puțin. Nu reușește. Când înghețată, când fierbinte, apa se izbește de mine, năucindu-mă. Am frisoane. Îmi clănțăne dinții în gură. Nu mai pot. Nu mai pot. Alina renunță la burete și mă spală cu mâinile înmănușate. Degetele ei altminteri gingașe mă muncesc

și mă frâng. Rămân în urmă goluri pe care nu le voi putea umple niciodată. Mă uit la trupul meu și nu înțeleg ce văd. Nu mai am piele pe picioare, iar mâinile și umerii sunt grămezi chinuite de carne bolnavă. Degetul arătător mi s-a încovoiat în palmă. O coajă mare verde s-a înstăpânit peste articulație.

Nu era așa la ultima baie. Pe grefele de pe mâna stângă au apărut hematoame pline cu sânge violet, de parcă m-aș fi lovit de o suprafață tare. Zgârieturile noi de pe antebraț ustură și se umflă din cauza Dexinului. Din grefa de pe încheietura dreaptă nu au rămas decât ațele. Pielea este ruptă pe marginile franjurate ale plăgii. „Au scăpat-o în sala de operație, sau când au pus-o în pat după. Sigur s-a întâmplat ceva acolo” i-a spus asistenta Cristinei. „Nu s-a întâmplat nimic”, a contrazis-o domnișoara doctor. Și totuși, am răni noi cărora nu le pot găsi nicio altă explicație. Închid ochii ca să nu mai văd, dar simt, simt în continuare apa caldă-rece curgând peste mine și mă gândesc că incendiul din data de 30 nu s-a încheiat. Iată-i flăcările. Se ridică din apă.

„Gata ești!” aud glasul ușurat al infirmierei. Mă învelește în eternele giulgiuri și mă duce la Iulia care lucrează la un alt pacient. După ce termină, trece la mine, mă așază pe pat și îmi desprinde cearșafurile de răni. S-au lipit de mine, așa cum se întâmplă de fiecare dată. Materialul se murdărește cu fragmente de trup. Băița se repetă la nesfârșit, mereu identică, zi de zi, ca un coșmar recurent. Sau ca un blestem.

Tremur de durere când Iulia folosește penseta pentru a îndepărta pielea moartă de pe lângă grefele incomplet prinse.

-Ai locuri unde nu mai arată chiar așa de rău ca înainte. Te vindeci încet-încet.

Îmi amintesc ce a spus sora mea despre medicul străin care m-a operat pe ascuns cu materialele aduse din Franța. Nu am putut să îi aflăm numele. Iulia ajunge la umărul stâng. Nu mai suport. Inima îmi bate cu putere și îmi țiuie urechile. Durerea este îngrozitoare.

-Hai că am terminat. O așteptăm pe doamna doctor, Alex.

Stau complet goală în mijlocul încăperii, cu jumătate de trup jupuită de piele. Carnea mea, mușchii în agonie, tendoanele fragile, toate expuse

acestui aer cu miros greu de clor și de boală. Medicii nu mai vin și trec minute în șir în care mă străduiesc să opresc frisoanele ca să nu îmi mușc limba. „Vreau în pat, vă rog, haideți odată”. Sosesc cu întârziere, ca de obicei. Ea ține în mână telefonul setat pe „cameră” și mă fotografiază. Veșnicele poze. Tremur tot mai tare. Pentru prima dată în multe săptămâni, hotărăsc să nu mă las. Astăzi am să mă opun. Astăzi am să fiu puternică. Am să întreb.

-Cum au ieșit probele luate de pe cateter?

Domnișoara doctor îmi aruncă o privire la fel de rece ca apa din cadă.

-Sterile, ca de obicei, spune, fără să mă privească în ochi.
-Iar probele din răni?
-Și acelea sunt tot sterile. De ce ești așa de agitată? Hai, liniștește-te. Ți-am spus, nu e bine că dormi pe spate. Nici nu mănânci destul. Și, pe deasupra, mai ești și veșnic deprimată. Ți-am tot zis.
-De ce îmi arată degetul așa de rău? Sunt zgâriată pe mâini, lovită la față. De unde au apărut rănile? S-a întâmplat ceva în sala de operație?

Fără să răspundă, îmi apucă mâna dreaptă și îmi studiază articulația aratătorului. Din colțul încăperii, trage cu piciorul o găleată banală, de șters pe jos.

-Va trebui să deschid aici. Pare infectat. Iulia, dă-mi o lamă de bisturiu.

Teama mă lovește în moalele capului și amețesc.

-Vă rog să îmi faceți anestezie locală.
-Nu e nevoie. Ai încredere în mine.

Până să apuc să spun că nu am, că mi-am pierdut-o demult, îmi taie coaja de pe articulația gheboșată de inflamație a degetului și desface carnea tot mai adânc, până rămâne în urmă o rană urâtă, revărsată ca un șanț cu margini întoarse pe dos. Aud cum pârâie pielea bolnavă în mâna ei dură. Cineva a anulat lumea. Văd doar negru în fața ochilor. Mintea mea a șters întreaga scenă pe care am privit-o neputincioasă. Strigătul de durere mi se oprește în piept. Picioarele îmi devin cârpe și o mare amorțeală îmi coboară în vârfurile degetelor. Lacrimile din ochi se preling pe rănile de pe coapse, dar nu îmi dau seama că plâng. Găletușa se umple încet cu sânge. Sunetul

picurilor care cad pe plasticul ordinar se întețește când Silvia strânge degetul ca să scoată din el puroiul care nu există. Aud ca într-un coșmar glasul doctorului Moldovan.

-Ce-ai făcut acolo?! Nu cred că era nevoie să îi deschizi articulația!
-Am vrut să văd dacă e infecție, îi răspunde domnișoara doctor impasibilă. Iulia, să o dai cu Flamazin.

Toată forța pe care o strânsesem ca de data aceasta să nu mai fiu o victimă s-a scurs din mine în găleata murdară în care încă picură stropi mari de sânge din încheietura mutilată a arătătorului. Nu mai am putere să le spun ceva. Doctorii discută cu spatele la noi și ne cercetează indiferenți înainte să iasă din încăpere. Mi-e rușine de mine însămi, de slăbiciunea îngrozitoare de care dau dovadă, de faptul că sunt atât de neputincioasă. În același timp realizez că nimic din ceea ce se petrece, din această cruzime fără nume, nu este realmente vina mea. Plâng de ciudă și de durere, goală și înfrântă.

Iulia intervine și se pune pe treabă.

-Alex, te dau cu dezinfectantul acela nemțesc care ți-a făcut bine data trecută. Hai, nu mai plânge. S-a terminat. Nu ascult eu toate prostiile pe care mi le spune. Flamazin, Flamazin, toată ziua Flamazin. În ritmul ăsta, mai pleci acasă la sfântu' așteaptă. Te curăț cu Prontosan, e altceva.

Asistenta termină și mă trimite în salon. Pe hol iarăși nu mă așteaptă nimeni așa că pornesc singură. Simt cum, pas-cu-pas îmi urcă temperatura și tremur din toate încheieturile. Mama e în prag, într-un halat „steril" rupt la colțuri. Îl ține până pleacă medicii veniți să facă vizita, apoi îl atârnă la loc în cuier și îl pune pe cel adus de acasă, curat și nou. „De unică folosință" înseamnă aici „purtat de mai multe ori la rând, de diverși aparținători". Ai noștri sunt rugați să le îmbrace doar de formă, ca să nu fie „probleme". Totul este o formalitate goală la Spitalul de Arși: halatele, Ketonalul, chiar și operațiile.

Mă prăbușesc în pat și încep să plâng. Plâng până nu mai pot să respir. Plâng până mi se face rău. Încerc să stăvilesc lacrimile, dar durerea iese din mine ca o furtună devastatoare, ținută prea mult timp captivă. S-a petrecut într-un final. Am clacat. După băița de azi dimineață, după ce mi-am văzut degetul batjocorit astfel, după ce am sângerat ca un animal de sacrificiu într-o găleată murdară folosită pentru spălatul pe jos, după toate minciunile,

s-a frânt în mine un resort care a luptat să rămână întreg în tot acest timp. Mi s-a dus toată forța din suflet cu bucățile de carne pe care le-am văzut dispărând prin scurgerea mizerabilă a cadei verzi. Tot ce am fost ca om a plecat cu ele iar ce a rămas a fost frământat până la nimicire de mâinile lor nemiloase, în timp ce gurile lor mințeau: „ești tu slabă”, „dormi pe spate”, „nu ai infecții”, „ești prea sensibilă”, „facem tot ce putem”, „dacă ar fi copilul meu, l-aș ține aici”, „trebuie să înduri”, „totul este steril”, „ai încredere în mine”, „nu te va durea”, „nu ai nevoie de analgezice”, „nu te doare”, „îți dăm antibiotice profilactic”, „ai adus pneumonia de acasă”, „taci”, „te pișii pe tine ca nesimțita”, „ai vase de sânge subțiri”, „sora ta e cam băgăreață”, „nu mai plânge atât!”, „de ce nu ești mai veselă?”, „este vina ta”, „este vina ta”, „este vina ta”. Ceea ce a cruțat focul, au ucis ei în acest spital-lagăr în care tratamentul înseamnă tortură, unde stafia adevărului agonizează pe holuri îmbrăcată în halate uzate, mânjite cu sânge și puroi, șoptind atunci când crede că nu o aude nimeni că suntem toți pe moarte, cotropiți de bacterii, consumați de ele.

-Aduceți, vă rog, pe cineva!

Mama vorbește cu asistentele. Mă mângâie duios pe picior și mă privește cu ochi mari și umezi, străbătuți de vinișoare roșii. Cine știe când a dormit ultima dată.

-Mă spală pe viu, mama…mă spală pe viu…

Nu după mult timp, primesc vizita psihologului voluntar al spitalului.

-Ce s-a întâmplat?
-Nu mai pot să duc. Pur și simplu nu mai pot.

Femeia mă întreabă dacă vorbesc despre trauma incendiului. Îi povestesc în amănunt ce înseamnă protocolul de igienă la Spitalul de Arși. Înghite în sec și abandonează subiectul clubului. După câteva momente de liniște, îi vine o idee.

-Și dacă aș recomanda eu? Dacă aș vorbi eu cu medicii tăi? Trebuie să existe ceva, un medicament pe care să ți-l dea.

Îi mulțumesc fără entuziasm. Mă îndoiesc că va reuși să obțină ceva. O asistentă intră în salon și îmi mai aduce un Perfalgan. Am din nou febră.

Lumea se învârte de parcă m-aș afla pe buza unei prăpăstii vertiginoase. Îmi iau rămas-bun de la psiholog și găsesc o poziție în care să nu mă mai doară așa de tare. Rănile îmi ard necontenit sub pansamente. Mă voi aprinde dintr-o clipă în alta. Voi lua iarăși foc. Mama îmi tamponează obrajii juliți cu o compresă sterilă și adorm, epuizată.

Mă trezesc glasuri care se ceartă.

-Nu se poate să o chinuiți așa, v-a zis și psihologul…Nu mai vrem să îi mai faceți „băițe" fără analgezie.
-Doamnă, i se dă de fiecare dată ceva la baie.
-Ce anume?
-Ketonal.
-Și e suficient la ce probleme are ea?
-Toată lumea primește același lucru. Niciunuia dintre ei nu i se administrează altceva.
-Foarte rău! Dacă e vorba că nu aveți medicamente, spuneți-ne! Aducem noi, cumpărăm, facem orice.
-Nu e asta, doamnă. Avem tot ce ne trebuie, v-am mai spus.
-Atunci? Despre ce este vorba?
-Îi vom da de la următoarea baie Tramadol în combinație cu un alt opioid. Sunteți mulțumită? Psihologul e mulțumit?
-De ce îmi vorbiți cu aroganță? Este meseria dumneavoastră. Psihologul doar și-a făcut-o pe a lui.

Silvia intră cu zgomot și mă privește rece.

-Am venit să îți spun că am vorbit cu psihologul și mi-a zis despre căderea ta de astăzi. Nu cred că era necesar să se ajungă așa de departe, dar fie cum vrei tu. Cu tot riscul, îți vom da de la următoarea baie un medicament mai puternic.
-Îmi asum orice risc ca să nu mă mai doară așa.
-Bine. E alegerea ta. Așa facem, atunci.
-Mulțumesc.

Pleacă teatral, ignorând-o pe mama.

-Cum își permite să pună și asta în cârca ta…cum își permite.
-E ok, mama, îi spun. E ok. Ca să nu mă mai doară, accept orice, absolut

orice.

Primesc în dar de la Răzvan un MP3 player. Sora mea i-a spus că îmi lipsește foarte mult muzica, așa că mi-a cumpărat un aparat și mi l-a trimis la spital, încărcat cu piese pe care le-a ales pe sprânceană împreună cu Samo, un alt prieten. Cristina îmi spune că mă așteaptă o surpriză printre cântece și îmi pune căștile. Zâmbesc. Mi-au compus o melodie de încurajare. Zilele trecute, a fost și Raluca pe la mine. M-a salutat din pragul salonului și mi-a adus cadouri: o scrisoare pe care mi-a citit-o Cristina și niște DVD-uri pe care le voi viziona când mă fac bine. Oamenii dragi se străduiesc să mă mențină printre ei sufletește. O rog pe sora mea să pună deoparte MP3 player-ul pentru că am dureri prea mari. Nu pot să fac altceva decât să zac și să număr în gând cât de departe pot. Seara, înainte să plece acasă, mi-l lasă pe perna pe care mi se odihnesc mâinile, ca să am acces la el. Îmi bagă una dintre căști într-o ureche, în caz ca vreau totuși să îl folosesc. Târziu în noapte, decid că voi asculta măcar o piesă.

Casca mi-a căzut din cauza pansamentelor care îmi acoperă capul. Îmi mișc mâna dreaptă înspre aparat dar durerea este groaznică. Articulația proaspăt deschisă a arătătorului și rana de la încheietură pulsează. Renunț. Îmi mobilizez stânga care este într-o stare mai bună. Reușesc cu greu să o apuc, cu ajutorul degetului mare și al mijlociului. Durează o veșnicie până o duc la ureche. Cade. Încerc din nou. Iarăși cade. Nu am forța necesară să o așez cum trebuie. Încerc de cel puțin câteva zeci de ori, fără niciun rezultat. Plâng de ciudă, dar nu mă dau bătută. Într-un târziu, izbutesc să proptesc casca în urechea stângă. Nu mai cade. Acum trebuie să pornesc dispozitivul. Cu degetul mijlociu, apăs „Start” de câteva ori până când ecranul se luminează. Apoi, continui să butonez până ajung la melodia pe care o vreau. Sunt transpirată și îndurerată, dar mândră că, pentru prima dată după câteva săptămâni, am făcut ceva cât de cât singură. Dau play piesei „Ocean of Night” a celor de la Editors și notele sună ciudat. Vin spre mine dintr-o altă viață, pierdută pentru totdeauna.

Obișnuiam să ascult melodia în nopțile calde de vară, în mica mea garsonieră din București, în timp ce pregăteam pandișpan. Țin minte cum umpleam bucătăria cu mirosul dulce de prăjitură care ajungea probabil și jos în stradă. Nu puteai să gătești altfel în Capitală, în inima lui iulie, decât

cu geamurile larg deschise, mai ales dacă foloseai cuptorul. Dansam cu mixerul proptit în bolul de plastic în care băteam albușurile și cântam suflet-la-suflet – fie prea sus, fie mult prea jos – cu Tom, solistul formației: „I am your hope down the wire, so you can hold back the fire”. Mi se stricase de câteva zile neonul din sanctuarul pentru creat deserturi, așa că foloseam pe post de „far” veioza pe care mi-o dăruise Nico, prietena mea cea mai bună. Adoram atmosfera romantică și savoarea vaniliei. Din acest motiv, nici nu m-am grăbit să repar defecțiunea. Am făcut multe pozne în sistemul acesta, alături de trupele mele preferate. Muzica mi-a alungat mereu singurătatea în marele oraș, chiar și atunci când simțeam că aceasta mă va înghiți. Oare voi mai face vreodată pandișpan? Voi mai regăsi ușurătatea cu care mă bucuram de lucrurile mici – de un neon stricat care îmi permitea să-mi transform mașina de spălat într-un caleidoscop, sau de liniștea stranie a orașului după ora 00:00? Oare voi mai pleca de aici?

Realizez dintr-o dată unde sunt cu adevărat și las în urmă himerele vieții mele trecute, precum și pe fata aceea naivă, cu păr lung și ochi curați, orbi la răul mare din lume. Plâng în liniște pe versurile melodiei și rostesc în șoaptă: „Sunt speranța ta la capăt de drum, cu mine poți să pui stavilă focului”. Asta cântă cu blândețe vocalistul, ca și cum mi-ar citi în suflet și ar ști ce mare nevoie am să fiu salvată. Folosesc melodia drept rugăciune și mă agăț de versuri cu tot ce a mai rămas puternic în mine, ca să mai trec de o noapte în iad.

„Privește linia orizontului/ Sub oceanul vast de stele/ Acesta este dansul nostru lent și șansa ta să te transformi/ Pierdută într-un moment/ Momentul în care ai luat în piept furtuna”.

Afară, ninsoarea devine ploaie și bate în geamuri într-un ritm monoton. Flavia suspină în somn, visând la operația ei de mâine. Închid ochii și număr ca să alung durerea: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10…

Câteva ore mai târziu, o aduc din sală. Niște infirmieri se chinuie să o așeze în pat, pe burtă. O apucă de pe targă cu cearșaful de sub ea. La câțiva centimetri de saltea, acesta se sfâșie și bărbații urlă, speriați.
Trupul proaspăt grefat al prietenei mele se dezechilibrează și membrele operate zboară în toate părțile. „Ai grijă să nu te miști prea mult” ne spun ei, dar iată ce ni se întâmplă când nu știm de noi. Dacă așternutul uzat se rupea

mai mult, Flavia ar fi căzut pe jos. Reușesc într-un final să o întindă. Ea suspină de durere în somn, încă sub influența anesteziculului. După ce pleacă infirmierii, aiurează o vreme. Respiră cu dificultate. Cum stă pe burtă cu pansamentele grele peste rănile proaspăt operate, nu poate să tragă aer.

-Alex…nu pot să respir, șoptește ea.

Strig după o asistentă care vine repede și îi aruncă Flaviei o privire compătimitoare. Ajustează cât poate patul, care nu se lasă urnit. Este stricat, bineînțeles, ca toate celelalte de pe secție.

Flavia pendulează între trezie și leșin toată ziua. Plânge în somn, strivită de propria greutate. Mihai se leagănă pe scaun, acoperindu-și chipul cu mâinile. I-am povestit despre greșeala infirmierilor și este revoltat. În noaptea aceasta, va dormi din nou cu noi aici, cu capul căzut în piept și brațele încrucișate, visând coșmarurile noastre, tresărind când o facem și noi, de teamă că arde, iarăși arde ceva.

Mă trezesc cu senzația că îmi umblă cineva la branula de la picior. Deschid ochii și o văd pe Miruna care deșurubează capacul și îmi arată zâmbind o seringă mare cu lichid gălbui înauntru.

-Astăzi ai baie. Ți-am adus cocktailul cu Tramadol. În sfârșit îți dau medicamente pentru durere.
-Da, am cedat zilele trecute, Miruna. N-am mai rezistat.
-Te cred, draga mea…Nu înțeleg de ce a durat atât să îți scrie ceva. Noi ți-am fi dat, dar nu putem așa, de capul nostru.

Mă simt amețită. Parcă pășesc pe nori. Inima îmi bate tare în piept de teamă, dar sunt mai liniștită. Chiar și așa, nu am încredere că într-adevăr am primit un analgezic puternic. Singurul lucru care mă calmează este amintirea zâmbetului Mirunei. Ea nu m-ar minți așa de cumplit. Când sunt întinsă în cadă, încep durerile provocate de mișcarea pansamentelor peste rănile deschise. Apa curge, când caldă, când rece peste fluierele picioarelor, apoi urcă la coapse, pe zonele donatoare nevindecate. Senzația este mai suportabilă decât dățile trecute. Să fie oare posibil? Alina îmi udă compresele de pe arsuri și le dezlipește de pe mine. Unele locuri sunt acoperite de grefe vii. Deși durerea este mai mare decât orice am simțit înainte de accident, pot să port o conversație cu infirmiera. Vorbesc, dar îmi

este foarte somn. Pentru prima dată în aproape două luni, nu mai plâng până la sufocare. Iulia intră în sală și îi fac semn spre arătătorul de la mâna dreaptă, apoi glumesc. Îi spun că pare un cârnăcior atomic. Ea cască ochii mari și o privește pe Alina, uimită.

-Nu am auzit-o niciodată glumind pe fata noastră!
-I-au făcut analgezie astăzi.
-Ah…

Observația se scufundă în tăcere, dar înțeleg perfect liniștea de dincolo de cuvinte. În toată ușurarea, mă copleșește o tristețe întunecată. Iată că se putea și altfel în tot acest timp. În sala de pansamente, Iulia se uită la mine cu încântare. Nu am mai văzut-o niciodată atât de bucuroasă.

-Alex, să știi că arăți mai bine!

Silvia intră pe ușă, singură. Îmi face poze și mă consultă sumar.

-Și? Cum a fost astăzi?
-A fost prima dată când nu am plâns la baie.
-Deci e bun medicamentul.
-Da…mulțumesc. Sper că îmi veți da în continuare.
-L-am trecut în hârtie. Dacă vrei să primești, va trebui să ceri.

Realizez cât de simplu ar fi fost, dacă se voia. Îmi apucă mâna dreaptă și îmi studiază degetul care este într-o stare tot mai proastă. Îmi spune că îmi vor face o atelă pe care va trebui să o port cel puțin câteva săptămâni. Articulația este „în butonieră”, adică tendoanele nu mai sunt capabile să o țină în poziția normală. Până când se vindecă leziunea, degetul va fi imobilizat. Nu înțeleg dacă prin „leziune” se referă la rana creată cu bisturiul sau la accidentul din sala de operație. Nu insist. Sunt fericită că astăzi am făcut față băii. Domnișoara doctor pleacă și Iulia își continuă treaba cu pansamentele.

Vorbesc cu Cristina și cu mama despre noul medicament. După aproape opt săptămâni de deznădejde, astăzi ne dăm voie să sperăm. Mai târziu, sunt chemată în cabinetul asistentelor. O rezidentă îmi face un mulaj de ghips după mâna dreaptă. Rezultatul este o atelă improvizată grea, pe care mi-o fixează cu fețe elastice. Degetul arătător, forțat să stea drept, mă chinuie îngrozitor. Este prețul pe care trebuie să îl plătesc ca să nu îl pierd.

-Îmi pare rău…Îți spun sincer că, în mod normal, ar fi trebuit să folosesc un plastic ușor, maleabil, dar nu avem nimic în spital. Străduiește-te să o ții cât de mult poți. Știu că te doare…

Îi mulțumesc pentru onestitatea cu care mi-a spus că, de fapt, nu au tot ce le trebuie.

Îmi fac plimbarea de seară cu ajutorul mamei care îmi cară mâna atelată. E așa de masivă că nu o pot duce singură. Obosesc repede și mă întorc în pat odată cu sosirea asistentei care aduce perfuziile de dinainte de culcare. Atașează pungile, dar serul refuză să curgă. Se pare că s-a spart și această venă, găsită cu greu la picior de Feli. Decide să monteze altă branulă. Mă palpează la gleznă de câteva ori și înțeapă. Mâinile ei se plimbă peste picioarele mele căutând disperate un vas de sânge viabil. Am devenit o pernă de ace. Nicio părticică a corpului nu mi-a fost menajată, iar acum, după eșecul cateterului, asistentele sunt din nou în impas. Mă înțeapă din nou și scobește cu acul sub piele. Mă doare, dar deși îmi dau lacrimile, nu scot niciun sunet. Procedura se repetă de câteva ori fără rezultat. Într-un final, după mai bine de opt încercări, asistenta descoperă o venă în spatele genunchiului și lipește ușurată leucoplastul. Însă când dă drumul serului, simt o durere fulgerătoare. Apare imediat o gâlmă violet.

-S-a spart și asta. Nu am încotro. Trebuie să îți pună iarăși cateter.

Deși sunt culcată în pat, mi se înmoaie genunchii.

-Vă rog, iau oral medicamentele, orice numai nu un nou cateter. Nu puteți să mai chemați o colegă? Poate că patru mâini sunt mai dibace decât două…

Enervată, femeia mă ceartă. Sugestia de a cere ajutor a jignit-o, deși nu aceasta mi-a fost intenția.

-După ce că mă chinui aici cu tine, nu vrei să faci nimic! Aia nu, aia nu! Păi să nu-ți fie un pic jenă?

Mama este șocată de reacția agresivă. Asistenta dispare pufnind. Câteva minute mai târziu, apare o doamnă doctor care intră furtunos în salon.

-Ce este măgăria asta că nu vrei să îți mai iei medicamentele! Cum îți permiți să amenințI cu așa ceva. Nu ți-e rușine?

Flavia, care ațipise epuizată după ziua de chin petrecută stând pe burtă, deschide ochii și mă privește confuză.

-Vă rog mult, vorbiți-mi frumos. Nu înțeleg despre ce este vorba. Nu am spus niciodată că nu vreau să îmi iau medicamentele. Am întrebat pur și simplu dacă nu se pot administra oral. În plus, cine sunteți dumneavoastră?

Încurcată de tonul meu rece, bate în retragere.

-Sunt medicul de gardă. Doamna asistentă mi-a spus că refuzi să mai iei medicamentele și că refuzi să ți se pună cateter.
-Nu am refuzat absolut nimic. Ultimul cateter pe care l-am avut nu a fost o experiență prea frumoasă și, în plus, mi l-au scos după doar trei zile pentru că mi se umflase gâtul.
-Ah, înțeleg. Îmi cer scuze că am strigat la tine, dar eu am primit alte informații. Așa mi s-a spus că refuzi tratamentul și m-am supărat foarte rău. Este foarte important să îți iei antibioticele.
-Oricum ar fi, nu cred că e potrivit să strigați la un bolnav.
-Dar doamna doctor, dacă are probele sterile, de ce nu poate lua totuși oral antibioticele?
-Nu se poate și gata, doamnă! Sunt prea multe ca să le poată lua pe gură. Trebuie intravenos.
-Toată ziua ne ceartă medicii în acest spital, nu înțeleg cu ce tot greșim. Stăm cuminți în paturi și suferim, intervine Flavia, mereu pregătită să îmi ia apărarea, sătulă la rândul ei de admonestări absurde.

După plecarea medicului de gardă, apare Adina, care tocmai intrase pe tură. Aduce un nou set de branule. O salut ușurată și îi povestesc ce s-a întâmplat. Clatină din cap.

-I-a spus Oana ceva. Probabil o minciună ca să se justifice. Era supărată că ai cerut să vină altcineva să îți pună branula.
-Nu am făcut decât să întreb dacă nu o poate ajuta o colegă…M-a înțepat de atâtea ori, Adina. Îmi căuta mereu venele cu acul pe sub piele. M-a durut și am crezut că acolo unde sunt două perechi de ochi, merge treaba mai bine.
-Tu nu ai greșit cu nimic. Ea nu a vrut să accepte că nu reușește. E foarte orgolioasă. Cine știe ce nebunie i-a zis doctoriței. În plus, e crucial să primești toate medicamentele acum, antibioticele mai ales. Nu e de joacă…

Înțeleg brusc disperarea medicului de gardă. Probabil că dacă opresc tratamentul, voi muri. Probabil se teme de ce ar face din mine infecțiile – pe care teoretic nu le am – dacă nu ar mai fi stavila perfuziilor. Adina mă palpează la gât și mă înțeapă o singură dată. Zâmbește mulțumită.

-Gata. Hai că am găsit-o! Vom avea grijă de ea și va ține cel puțin câteva zile, ai să vezi.

Simt răcoarea serului în vene, semn că totul este normal.

-Îți mulțumesc, Adina…
-Chiar nu ai de ce. Este meseria mea.

Asistenta verifică să vadă dacă Flavia are nevoie de ceva. Facem haz de necaz în legătură cu felul în care o obligă medicii să stea. Adina îi sugerează să ridice patul și să încerce să se culce pe lateralul corpului, cu ajutorul pernelor aduse de Mihai. Împreună cu acesta îi aranjează culcușul Flaviei în așa fel încât să nu fie nevoită să zacă mereu pe burtă. De ușurare, prietena mea plânge. Lucrurile mici precum o poziție comodă au devenit țeluri de neatins pentru noi. Am învățat să apreciem tot ceea ce luam de-a gata atunci când eram sănătoase. Flavia își îndeasă chipul în castelul ei de perne și adoarme. Mâhnit, Mihai se așază pe scaunul de la picioarele ei.

-De ce ești supărat? Bine, pe lângă tot ceea ce se petrece…îl întreb în șoaptă.

În săptămânile de când „locuim” împreună, am devenit prieteni întru suferință. Noaptea, când mama sau sora mea sunt prea obosite, sau pleacă acasă, Mihai îmi este și mie infirmier. Mă îngrijește ca pe o soră mai mică și suferă suflet-la-suflet cu mine și cu Flavia de câte ori ne doare. Se trezește în creierii nopții și ne duce paharul cu apă la buze cu mâini tremurânde. Ne agățăm de el și de glumele pe care ni le spune ca să ne aline suferința, iar el se agață de noi, de teamă să nu ne piardă. Astăzi, Mihai este trist și încărcat, cu gândul departe.

-Ana…nu este bine deloc.

Ana este prietena lui cea mai bună, fotografă ca și el. E internată pe secția de terapie intensivă și e intubată. Mihai ne povestește des despre ea, despre concertele la care au mers în gașcă, împreună cu ceilalți fotografi, printre

care Claudiu și Teo. Amândoi s-au stins și continuăm să îi plângem, răvășiți de fiecare zi care ne mai răpește câte un om drag. Făceam parte din aceeași lume a „underground-ului”, spațiu de „exil” predilect al celor care nu împărtășesc viziunea radiourilor, a televiziunilor și în general a mediei convenționale asupra artei. Un univers cultural ca oricare altul, transformat în țap ispășitor de voci la care tragem cu urechea atunci când asistentele lasă televizorul pornit. „Sataniști”, „venerau Diavolul”, „făceau semne păgâne”.

Am auzit des aceste „teorii”, chiar și atunci când mă rugam la Dumnezeu în cada verde, printre lacrimi și dureri neomenești. Ajungeau la mine de la aparatul radio de pe hol. În mintea mea ostenită de suferința corpului chinuit, fără anestezie, într-o covată de cauciuc, rimau cu ceea declamau medicii: „a adus boala de acasă”, „doarme pe spate”, „este prea slabă”, „are vase de sânge subțiri”, „nu se vindecă pentru că e deprimată”. În România de vină este, întotdeauna, victima. „De ce au mers la concert?”, „Așa le trebuie dacă sărbătoreau Halloween-ul”. Simt o tristețe fără margini când ascult și înțeleg că, pentru ca oamenii să nu înfrunte realitatea – aceea că trăiesc într-o capcana așternută în calea lor de zeci de ani de corupție – iau adevărul și îl mutilează. Îi pun coarne și îi întinează obrajii curați și plânși până când seamănă cu demonii din ei. „Aici e problema, de fapt”, țipă ei peste trupuri făcute cenușă. Între timp, noi murim în aceste spitale de exterminare, pedepsiți pentru îndrăzneala de a ne crede în siguranță în țara noastră.

Diavolul…Mă tem că i-am văzut chipul de atâtea ori de când sunt internată aici. Nu seamănă cu un bau-bau, ci îmbracă straie omenești și rostește, cu buze frumos arcuite, cuvinte precum „nu are infecții”, „facem tot ce se poate”, „pur și simplu nu i-a rezistat organismul”. Uneori, se ascunde în ochii plecați ai unei asistente, sau în șoaptele de pe holuri, dis-de-dimineață, când urechile noastre par surde. „Are piocianic”, „E infectat în toate plăgile”. Diavolul sălășluiește în tot ceea ce nu ni se spune și în minciunile care ne învinuiesc. În întunericul pleoapelor închise pentru a nu vedea sângele, puroiul și durerea. În acest lăcaș, în care ar fi trebuit să găsim vindecare. Diavolul nu este în cluburi sau în sonoritățile mai dure ale unui stil de muzică, ci în spitale, în primării, în școli și, uneori, chiar și în biserici.

Zilele trecute, am primit vizita unei delegații de preoți. Veniseră la un îndemn „de sus”. Nu, nu de acolo, de la Dumnezeu, ci de la șefii instituției B.O.R. În niște sacoșe de plastic imprimate cu chipul zglobiu al lui Moș Crăciun, ne-au adus câteva portocale și colivă. Au intrat în fiecare salon, fără botoși sau echipament de protecție și au pus darurile pe scaunele pe care dorm de obicei părinții și prietenii noștri. Când au venit la mine și la Flavia, aveam amândouă dureri mari și febră. Nu s-au oferit să spună o rugăciune de alinare pentru noi. Nu ne-au întrebat cum ne simțim. Nu ne-au binecuvântat. Ne-au dat bună-ziua, au lăsat pungile și au plecat fără să își ia rămas-bun. S-au grăbit să își termine însărcinarea și duși au fost. Dumnezeu n-a fost cu ei atunci. El a stat tot timpul cuibărit în noi, rușinat de nerușinarea lor. Și dacă nu au fost cu Dumnezeu, atunci cine îi însoțea de fapt?

Tot mai des primim astfel de vizite, „de sus”. Într-o zi, vin câțiva oameni de la Ministerul Sănătății. Sunt niște bărbați cu chipuri rigide, îmbrăcați în costume croite perfect, menite să ascundă sufletele și pe care le acoperă. Își pun halatele verzi de pe hol, devenite între timp cârpe ferfenițite la tivuri. Așternpeste cravatele lor scumpe aceste bucăți uzate de material, pătate cu sânge, puroi și urină. E o formalitate fără sens. Doar nu mai sunt demult sterile, iar ei știu asta. Însă cum să recunoască? Dacă nu m-ar durea așa de tare, aș râde de ei, de cât de jenanți sunt în falsitatea lor. Cu încălțămintea lor sobră, de ciocli, pășesc în saloane și ne privesc cu ochi goi care maimuțăresc mila. Ne întreabă cum ne simțim în timp ce nouă ne clănțăne dinții în gură din cauza frisoanelor. Nu așteaptă să răspundem. Se uită în jur, înțelegând mizeria, dar nu reacționează. Schimbă politeți cu medicii pe hol, își dau mâna și dispar. E totul în regulă la Spitalul de Arși din București, unde nu există infecții și igiena e impecabilă. Unde arșii nu plâng de durere până vomită în căzi insalubre în care sunt scăldați fără analgezie, unii după alții, ca la un abator pentru oameni. Avem tot ce ne trebuie aici, își spun îndreptându-se spre ușă, cu Diavolul pe urmele lor, cuminte, slugarnic, copie fidelă a sufletului lor murdar.

Alteori sosesc vedete locale împreună cu așa-zișimedici din străinătate.

-Hai, pregătește-o mai repede, Iulia. Trebuie să vină A. cu turcul. Vreau să fie toate în saloane, gata pansate!

Asistenta se grăbește să îmi lipească ultimele comprese, dar nu reușește. Mă acoperă la repezeală, ca rănile deschise să nu fie vizibile și mă roagă să mă întorc după ce pleacă „vizita”.

-Iulia, nu mă interesează să mă vadă nimeni…Termină liniștită munca.
-Hai, fugi Alex. Ai auzit ce-a spus doamna doctor. Nu vreau să am probleme cu ea. Revii după. Probabil vrea să dea bine la socoteală…

Mă târăsc scârbită până la pat și mă așez cu greu pe marginea lui. Nu mă pot întinde singură iar mama nu este aici. Au trimis-o undeva, ca să nu deranjeze „spectacolul”. Se aud suspine de încântare pe hol din partea personalului medical. Vedeta miroase puternic a parfum și este îmbrăcată ireproșabil. Este machiată și coafată cu iscusință, de mâini dibace. Intră în salon cu nonșalanță alături de un bărbat scund, într-un costum extravagant. Acesta poartă ochelari de soare și inele opulente. Nu și-a pus mănuși de unică folosință ca să nu trebuiască să își scoată podoabele. Nici diva și nici bărbatul nu au echipamente de protecție. Îi privesc și izbucnesc în râs. Aspectul lor spilcuit și ruina evidentă a trupurilor noastre contrastează izbitor iar efectul produs are ceva de comedie neagră. Mă întreb ce caută niște fantoșe așa de frumos cioplite în acest infern. Femeia îmi interpretează amuzamentul drept încântare și își prezintă însoțitorul. „Doctorul M. este cel mai bun chirurg reconstructiv din lume. După ce ieșiți de aici, vă va putea ajuta la clinica dumnealui”. Bărbatul îmi apucă mâna stângă superficial pansată și cercetează rănile incomplet vindecate. Nu l-am văzut să folosească vreun dezinfectant. Medicul nu spune nimic. Nu pare interesat. Trece la Flavia, după care dispar amândoi pe hol. „Consultația” s-a încheiat.

-Ce au mai vrut și ăștia?întreabă Flavi în stilul ei ironic. Nu ne-au zis nimic. Cum ajungem la clinică, cât costă operațiile, ce pot să ne facă. Ce fel de evaluare a fost asta?
-Bine că nu ne-au pozat. Lansam vreo modă…

Râdem amândouă clătinând din cap.

Nu știu cât umblă Diavolul prin cluburi sau ce muzică ascultă, dar îi plac mult spitalele și oamenii fără căpătâi, iar în România găsește din plin din amândouă.

Îmi petrec dimineața veghind-o pe Flavia care a adormit în poziția în care a pus-o Mihai în urmă cu o seară. El a plecat acasă. Voia să facă un duș și să gătească. Trupul ei stă periculos de aproape de marginea patului și am senzația că din clipă în clipă va cădea. Nu am mâini ca să o ajut, așa că întind piciorul stâng, în ciuda durerii. Mă gândesc că pot să îmi proptesc talpa în fruntea ei și să o împing dacă face o mișcare bruscă. O strig pe nume încet, ca să nu se sperie. Deschide ochii.

-Alex, așa vrei tu să mă prinzi, draga de tine?
-Nu pot să permit așa un accident. Ne bușesc ăștia de aici destul.

Ne amuzăm până când apare Alina în ușă. O ajută pe Flavia să coboare din pat. E prima băiță după operație și știm amândouă ce o așteaptă. Dispare pe hol târându-și pașii. Târziu, aud tâșnitura dușului care pornește cu presiune. Prietena mea plânge goală și neajutorată în cadă. Apoi țipă. „George, nu! George, sunt grefe noi!”, „Taci, măi fată!”, „George, mă doare!”, „Nu mă interesează dacă te doare! Eu trebuie să-mi fac treaba!”, „Las-o pe Alina, te rog!”. Flavia imploră ca un copil iar mie mi se rupe sufletul. Chem asistenta și o rog să îmi facă analgezicul puternic. Aceasta se întoarce cu seringa cu lichid galben și îmi administrează Tramadolul. Întreb ce se întâmplă la baie. Îmi spune că Iulia lipsește câteva zile și a rămas în locul ei infirmierul. Ajută și la băi. De obicei, când e în concediu, medicii sunt cei care se ocupă de bandajare, dar s-a mai întâmplat să nu vină și să rămână totul pe George. Flavia plânge în continuare. Când se întoarce, lacrimi mari îi brăzdează obrajii și i se scurg pe pansamentele lipite cu stângăcie.

-Alex, m-a nenorocit…Dacă nu mi se prind grefele, este vina lui. A rupt bandajele de pe mine. Noroc cu Alina. E nebun, Alex!

Sunt suficient de sedată încât să nu mă mai tem. Mă pregătesc pentru ce este mai rău. George îmi iese în întâmpinare și mă saltă în cadă. Ar trebui să mă rușinez de goliciunea mea, dar nu îmi mai pasă de ceva timp de asta. Așa de mulți străini m-au văzut dezbrăcată de piele și de tot ce e omenesc în mine, încât mi se pare că propria mea carne nu îmi mai aparține. Este un bun al celor care o trudesc și o plămădesc după chipul și asemănarea sistemului care le-a mutilat lor sufletele, și nouă rănile. Chipul Alinei este tensionat. George vrea să-mi scoată pansamentele, dar îl oprește. Trece grijulie dușul peste mine până când compresele sunt îmbibate cu apă și se

desprind de la sine. Tremur de durere, dar nu plâng. Mă ajută foarte mult medicamentul.

-Astăzi la baie doar îmi vei da ce îmi trebuie. Din acest moment, de spălatul lor mă ocup doar eu.

El nu ripostează, dar e clar că au avut un conflict. George bate din picior de nerăbdare și îi atrage atenția Alinei că durează cam mult. Ea nu reacționează. Își face treaba fără să îl asculte.

-Arăți tot mai bine, fetița mea. Ești încă deschisă în anumite locuri, dar s-au prins multe dintre grefe.

O întreb cum e rana de pe scalp și oftează.

-Va mai crește păr acolo?

În loc de răspuns, îmi cântă. Înțeleg adevărul din versurile triste ale doinei pe care a compus-o pe loc, special pentru mine. Ultimele jeturi de apă mă dor ca înainte. Alina oprește dușul și mă trimite cu George în sala de pansamente. Așteptăm să apară medicii curanți, dar vine doar Silvia care mă consultă la repezeală. Își pune mănuși și îl ajută pe infirmier cu bandajarea rănilor câteva minute, dar la un moment dat, îi spune că trebuie să plece. Acesta continuă treaba singur. Nu are mâna ușoară a Iuliei și nici nu este atent. Strânge prea tare fețele și nu separă degetele.

-George, poți te rog să nu strângi așa de tare? Mă doare.

Mă privește cu ochi obosiți. Ține cont de ceea ce îi spun, dar după o vreme uită și trebuie să îi amintesc. Îmi povestește despre soția lui, despre decepțiile din familie și despre cum se simte abandonat de oamenii pe care îi iubește. Îmi mărturisește că este nefericit și se uită în gol chinuindu-se să lipească bandajele între ele. Îmi este milă de el, dar nu pot să uit lacrimile Flaviei. Omul acesta nu are ce să caute aici. Lucrează la pansamentul de pe scalp și pufnește minute în șir. Nu știe cum să îl potrivească pe cap. Îi spun că Iulia de obicei îl prinde după urechi, dar îmi face semn să tac.

Îmi înfășoară rola de tifon în jurul bărbiei pentru a fixa compresele. Nu pot să deschid gura. Îi arat și se enervează. Nu mai insist. Nu are sens. La final, declamă sobru că sunt gata. Arat ca o mumie pe cale să se destrame. Îl rog să îmi înnoade cearșaful la brâu ca să nu ies goală pe hol.

-Am o idee mai bună.

Aduce din dulapuri foarte multe fețe de tifon. Mă ridică în picioare și petrece rolele peste șoldurile mele. Îl întreb ce face dar nu răspunde. Continuă să împacheteze. Îl privesc siderată. Realizez că îmi confecționează lenjerie intimă din bandaje.

-Dar nu am nevoie. Am în salon tot ce trebuie. Mă ajută mama cu partea asta.
-Lasă-mă să lucrez!

Lipește cu leucoplast din loc în loc și, la urmă, sunt acoperită cu totul. Mi-a creat o pereche de chiloți din pansamente.

-Dar cum voi merge la toaletă așa?

Se uită la mine epuizat și dintr-o dată, pricepe. Nu mi-a făcut un orificiu prin care să pot să folosesc baia. Mă învârte pe călcâie și sfâșie partea din spate a invenției. Materialul pârâie sonor. Mă uit jos și observ că a deschis o fantă prin care, gândește el, voi reuși să mă descurc cu nevoile trupului. Nu știu ce reacție să am.

-Hai, gata ești! Poți să pleci.

În salon, Flavia și Mihai izbucnesc în râs.

-Doamne, Alex. Ți-a făcut nonolăi?!

Le povestesc ce s-a întâmplat și găsim hazul în absurdul dureros al situației.

-Te mai doare? O întreb pe Flavia.
-Da, dar nu am să îl mai las să se ocupe de mine de acum încolo. Am să refuz.

Când sosește mama și vede cum m-a bandajat George, îmi scoate improvizația și aruncă tifoanele la gunoi. Îmi leagă la șolduri o eșarfă nouă, pe care a sterilizat-o acasă. Închipuie o fustiță cu ajutorul acesteia și mă simt în sfârșit bine. Îmbrăcămintea pe care o crease infirmierul mă rănea între coapse. Spre seară, pansamentele puse și-au deșira cu totul și câteva cad în pat. Una dintre asistente ne retușează înainte de culcare.

Nu mult după aceea, pleacă Alina. Îi la locul la sala de baie Ștefania, pe care o supraveghează Iulia, proaspăt revenită la spital. De când iau

analgezic înaintea fiecărei proceduri și s-au mai închis rănile, fac mai bine față chinului din cadă. Compresele se desprind ușor de carne acum și nu sângerez ca înainte. Încă pierd bucăți din mine, dar sunt tot mai puține de fiecare dată. Binecuvântez în gând chirurgul din Franța și pielea artificială pe care a adus-o cu el, dar și priceperea Iuliei. Abia după ultima intervenție au început să se prindă cu adevărat grefele.

Ștefania nu îmi cântă, dar este foarte blândă. Îmi vorbește cu glas dulce despre lucrurile pe care le voi face când voi pleca acasă. Tremur încă din cauza usturimii și a senzației că jetul de apă îmi pătrunde până în măduva ființei prin răni, dar o ascult răbdătoare. Se plimbă peste mine cu atingeri temătoare și mă acoperă cu spumă de la săpunul lichid dezinfectant. Nu îndrăznește să folosească buretele cu dinți de silicon. Îi aruncă o privire din când în când, dar nu întinde mâna spre el.

La final mă înfășoară în cearșaful verde și mă duce în sala de pansamente. Îi mulțumesc Iuliei că s-a întors la noi.

-Nici mie nu-mi place să vă las, dar eram terminată.

Oamenii buni sunt puțini aici și sunt obligați să joace după „regulile” murdare ale celor care conduc instituția. După un timp, pentru a supraviețui, ajung să creadă că fac bine. Au nevoie de locurile de muncă și le place meseria, le place să ajute. La un moment dat, nu mai disting clar granița dintre minciună și adevăr, dintre bine și rău. Cum să schimbe ei ceva? Sunt mici, foarte mici. Cei puternici i-ar strivi într-o clipită și atunci ar pierde totul. În plus, când vorbesc nu îi susține nimeni. Pleacă toți capetele în pământ și tac, deși până nu demult, aveau glasuri și păreri. Rămân singuri, față în față cu acești călăi care le spun că totul este în mintea lor și că lucrurile stau nespus de bine. E belșug. Au tot ce le trebuie. Din spital lipsesc medicamente, dar asta nu înseamnă nimic. Nu există paturi speciale pentru arși, dar sunt bune și cele ordinare, cu saltelele uzate, circuitul electric stricat și murdărie îmbibată în lemnul scorojit de atâția ani de uzură. Nu se plătește anestezist la sala de baie pentru că fondurile pentru așa ceva dispar în alte părți, dar ce are a face? Poți să speli bolnavul și pe viu amăgindu-l că așa este protocolul peste tot în lume. Infecții? Nici din acestea nu avem. Le-au adus pacienții din container, de pe asfaltul din fața clubului sau „de acasă”. Și prostia asta cu transferurile trebuie să înceteze.

De ce să plece când aici au condiții ca în Germania? „Dacă băiatul meu ar fi în locul surorii dumneavoastră, nu l-aș trimite nicăieri, l-aș ține aici”.

Domnul ministru Bănicioiu a privit o țară întreagă în ochi când a zis aceste lucruri. A așternut pecetea tăcerii peste adevărurile care cerșeau să fie rostite. Minciuna lui a devenit cruzime în mâinile celor care ar fi trebuit să ne vindece și s-a perpetuat din ministru în ministru, din medic în medic. Cu ea în brațe, ne-au condamnat la acest chin îngrozitor care doar într-un coșmar, cu lumea lui în răspăr, poate trece drept „tratament” sau „vindecare”. Ne-au lăsat de izbeliște pentru a ascunde neputințele unui sistem sanitar în ruină, și-au acoperit urmele, apoi au dispărut și, cu ei, răspunderea faptelor lor. Prizonieri în aceste lagăre, ne petrecem zilele devorați de microbi, consumați de febra care nu mai scade. Suntem martorii neputincioși ai propriei descompuneri și tot mereu ni se spune că noi suntem de vină pentru că nu suntem veseli în timp ce murim, pentru că dormim într-o anumită poziție sau pentru că nu mâncăm suficient. Doar ei au tot ce le trebuie. Noi suntem cei cărora le lipsește ceva. Și-au vândut sufletul corupției care îi menține în funcții importante și le oferă iluzia unei meserii nobile, toate himere pe care le plătim cu carnea noastră care le moare în mâini, devastată de ceea ce ei neagă că ar exista. Iar noi suntem norocoși că trăim. Ne țin în viață antibioticele. De aceea a țipat la mine medicul de gardă și m-a amenințat. Știa că dacă nu îmi mai primesc porția, bacteriile vor câștiga teren și mă vor ucide. Noi suntem norocoși, dar ei n-au fost. Prietenii noștri care au murit și continuă să moară. Pe ei minciuna i-a ucis. Pe noi doar ne-a mutilat. Până acum.

Trei siluete învești mântate în negru plutesc straniu în fața ochilor mei obosiți. Ușa salonului este întredeschisă și nu pot să le văd chipurile limpede, dar le aud glasurile. Plâng. Mi se pare că recunosc vocea lui Mihai, dar nu sunt sigură. Oare visez urât? Mă forțez să mă trezesc, dar nu pot. Ceea ce se petrece este real. Este noapte în Spitalul de Arși și cineva numără morții luați de ceasurile de întuneric. Flavia privește prin crăpătura ușii. Îi dau lacrimile și, fără să îmi spună cineva ceva, înțeleg. Când intră Mihai la noi, este răvășit și se prăbușește pe scaun. Își duce mâinile tremurânde la frunte ca să șteargă un fir imaginar de praf de pe piele.

-A murit Ana…

Siluetele de pe hol erau părinții ei. Au venit la spital de cum au auzit. Au fost și ieri, și alaltăieri, dar altcumva. Sufletul ei era încă aici, alături de ei, luptând. Astăzi, au mai găsit doar trupul. Ana, cu miracolele ființei ei tinere, cu zâmbetul ei isteț și tot ceea ce o făcea să fie ea, a plecat și nimeni nu știe unde. A lăsat în urmă un crâmpei din ceea ce a fost. O carcasă pe care a locuit-o pentru o vreme și pe care a părăsit-o de timpuriu ca să scape de calvarul la care au supus-o cei care, în loc să o vindece, au condamnat-o la durere. Nu e de mirare că mi s-a părut că pluteau…Ce să îi mai ancoreze în realitatea din care copilul lor a dispărut într-un mod atât de cumplit? Treptat, treptat, urcau și ei după ea, ținuți aici doar de materialitatea cărnii lor omenești. Plângem toți patru, Mihai, Flavia, eu și Sandra, pe care au mutat-o cu noi în salon. Plângem degeaba. Ana e departe și regretele noastre grele o rețin din drumul pe care îl are de făcut până în raiul pe care l-a visat pentru ea, încărcat cu toate culorile vii din inima ei copilăroasă și cu peisajele pe care nu a apucat să le vadă aici, pe Pământ.

Încă priveghem așa cum putem sufletul ei drag când una dintre asistente intră în salon ca să ne ia temperatura. Ca de obicei, avem toate peste 38. Ne privește sec, fără emoție și ne întreabă de ce suntem supărate. Află despre Ana și ridică din umeri. Moartea este ceva trivial aici. Se petrece prea des ca să mai impresioneze pe cineva.

-Mai bine că a murit, măi fetelor, spune asistenta pe un ton rece. Dacă trăia, ar fi fost un monstru.

Apoi iese cu termometrele noastre, lăsând în urmă o dâră de parfum floral, înțepător. În salon se lasă tăcerea. În miezul ei, fiecare dintre noi ia aceste cuvinte îngrozitoare și le transformă în zestrea de întuneric a zilei. Cu mâini arse, deformate, le așezăm cu grijă în cufărul din suflet unde încuiem toate ororile pe care ni le servește viața în Spitalul de Arși, ca pe niște daruri confecționate în iad. Nu vrem să iasă vreodată de acolo. Nu vrem să ne cotropească gândurile cu urâțenia lor. Nu vrem să ne infecteze cu răul otrăvitor pe care îl supurează, asemenea unui venin.

Monstru…oare ce înseamnă acest cuvânt? După fiecare operație, din trupurile noastre mai lipsește ceva. Cu pielea distrusă, cu rănile deschise, nu ne mai gândim la frumusețe de ceva timp. Vrem doar să trăim, indiferent cum vom arăta. Nopți întregi vorbim despre asta și a devenit decizia noastră

comună care ne dă putere atunci când plăgile sunt tot mai îngrozitoare. Poate că trupul nostru este „urât”, dar sufletul se zbate să rămână frumos și uman. Printre băi, pierderi, suplicii și groază, ne luptăm să nu uităm cine suntem. Ana nu a fost un monstru, ci un om adevărat și, chiar și fără chipul ei dulce de dinainte, sau mâinile întregi, am fi iubit-o la fel de mult. O iubim la fel de mult. Monștrii nu fața o au mutilată, ci sufletul. Dincolo de obrazul lor neted pe care îl poartă ca pe o mască, ceva putrezește și le umple toată ființa cu ură și cu prostie. Apoi, când vorbesc, spun lucruri care trebuie închise în cufere.

Sandra plânge și cântă, cântă și plânge în timp ce medicul îi face kinetoterapie la mâna stângă, pe care a fost la un pas să o piardă. Pansamentele se murdăresc de sânge și, la final, e dusă în sală pentru un nou bandaj. Se întoarce palidă și sfârșită. Se culcă și adoarme imediat. Suspină în somn din cauza durerii și lacrimile îi udă perna. Câteodată, și la mine vine o rezidentă. Îmi prinde coatele și trage de ele până când reușește să le îndrepte. Oasele și tendoanele pocnesc din cauza efortului și am senzația că îmi curge lavă prin trup. Apoi trece la degete. O rog de mai multe ori să se oprească. Doare îngrozitor.

-Nu am ce să fac, îmi spune. Așa este la arși. Pur și simplu împietriți și singura cale ca lucrurile să revină la normal este să tragem efectiv de voi.

Îmi lasă un răgaz de câteva secunde, apoi continuă. Frământă și trage. Sângerez. La final, mă șterge cu o compresă sterilă și pleacă. Multă vreme nu mă pot concentra la absolut nimic. Nici măcar nu reușesc să schimb câteva cuvinte cu mama. Mă uit pe pereți, epuizată. Băile și kinetoterapia dor cel mai tare.

Flaviei nu i s-au prins cum trebuie grefele de la ultima operație. Doarme în aceeași poziție chinuită, pe lateral, pe marginea patului, sprijinită în frunte. Vorbește în somn și o aud rostind nume dragi, pe care nu le vom mai putea chema vreodată. Zilele se scurg în suferință, una după cealaltă, într-un șir etern la care suntem condamnate.

Tremur de durere în cada verde. Spre finalul procedurii, analgezicului îi trece efectul. Rănile sunt mai mici acum, dar am în continuare zone nevindecate care mă dor și ustură. Ștefania se străduiește să termine repede. La sfârșit, oprește apa și merge să aducă cearșaful ca să mă acopere. În

salon intră o doamnă doctor pe care nu o cunosc. Mă cercetează din cap până în picioare cu o curiozitate indiscretă. Îmi este rușine de goliciunea mea sub căutătura ei insistentă. Îmi dă ocol și mă studiază pufnind, de parcă ar vedea o grozăvie.

-Ce-o mai țineți pe copila asta în spital?! Dați-o acasă! Vreți să se reinfecteze?
-Doctora ei o ține. Mai are răni, săraca…spune Ștefania, umilă.
-Eu văd că are răni. De asta mi-e și teamă! Cine se ocupă? Moldovan și Silvia?
-Da.

Femeia clatină din cap apoi iese, urlând peste umăr.

-Trimiteți-o acasă, altfel iar va lua ceva. O să vedeți. Dacă nu pleacă acum, nu mai pleacă veci-pururi!

De când sunt internată aici, am învățat că pacientul este, de cele mai multe ori, un martor neputincios la observațiile schimbate între medici și personal. Nu există timp și interes pentru dialog. Întrebările sunt întâmpinate cu indiferență. Lucrurile se spun peste capul nostru, cu glasul îndreptat în gol, parcă spre nimeni și totuși spre toată lumea. Discursul este rareori personalizat, intim, între bolnav și doctor. Dacă plângi, nu găsești consolare, ci ești certat, acuzat că ești slab. Deciziile se iau fără să fii consultat. Pur și simplu trebuie să deduci care îți este soarta din replicile care nu îți sunt adresate. Dacă ceri lămuriri, primești o explicație sumară, formulată fie într-un jargon imposibil de descifrat, fie atât de simplist încât nu pricepi nimic. Deși sunt chiar aici, femeia nu a vorbit cu mine și nici cu Ștefania, ci, cumva, cu doctorii Moldovan și Preda. Tot ceea ce nu se spune deschis, asumat, ajunge la urechile destinatarului prin terți. Comunicarea medicală se face prin bârfă, din gură în gură, până când își atinge, în cine știe ce formă, ținta.

Și totuși, astăzi am auzit pentru prima dată fără ascunzișuri despre infecții. Într-o noapte, sora mea și una dintre asistente au încercat să mă întindă pe burtă, ca să nu mai stau pe spate. Chirurgii sugeraseră să îmi fie ajustată din când în când poziția. Mâinile îmi erau atât de imobile încât nu au putut să mi le îndrepte astfel încât să stea pe lângă corp. Mă puseseră în genunchi pe pat și sora mea mă ținea de șolduri. Asistenta trăgea de membrele mele ca

să le așeze cumva, dar nu se urneau. Împietrisem. M-au pironit cu capul în pernă și au lucrat de zor la mine, dar nu a mers nimic. Într-un final, au renunțat. Frustrată, transpirată și plină de amărăciune, asistenta a cedat și mi-a mărturisit înciudată:

-Măi fată! Degeaba dormi pe burtă. Oricum, ascultă-mă pe mine, nu te ajută cu nimic poziția. În paturile astea poți să stai și în cap!

După mai bine de o oră de chin, am izbucnit în lacrimi și eu, și Cristina. Pansamentele de pe scalp se deplasaseră și mă durea arsura mare de sub ele. Femeia nu a spus limpede că nu mă vindec din cauza bacteriilor. Nu. Așa ceva nu se exprimă deschis. Dar a adăugat încă o cărămida la temelia îndoielii mele în sinceritatea oamenilor care mă îngrijeau. Și astfel, lespede cu lespede, certitudinea că sunt devorată de microbi s-a ridicat din cenușa încrederii pe care am avut-o în sistemul medical la cheremul căruia eram. Nimeni nu mi-a spus vreodată că sunt infectată. Dacă doctorii negau cu vehemență, auxiliarii nu își permiteau să treacă peste superiori. Era ca și cum cineva le ținea mâna la gură dar lăsa totuși să iasă câte o silabă, câte un fragment de cuvânt care, așa distorsionat cum era, spunea adevărul care nu se putea rosti cu glas tare.

Ștefania mă privește temătoare după plecarea în trombă a medicului „guraliv”. Îi este frică de întrebările pe care le voi pune, dar eu nu zic nimic. Sunt prea obosită și îndurerată. În plus, știu deja adevărul. Sau, mai degrabă, îl simt în fiecare rană care nu s-a închis. În sala de pansamente, doctorii se lasă așteptați, ca de obicei. Este ceva obișnuit să tremurăm de frig, cuprinși de frisoane, numărând minutele până la sosirea lor. Îndată ce apar, îmi fac poze.

-Nu o mai pansa, las-o deschisă, spune Silvia.
-Dar…
-Las-o la aer, să se vindece mai repede, insistă.

Ochii Iuliei au rămas plecați pe tot parcursul discuției, scrutând zări necunoscute mie, deloc prezenți în conversație. După ce vizita s-a încheiat, s-a uitat lung la mine și a căzut pe gânduri. A răscolit dulapul după ceva și a scos un flacon mare de Prontosan. Este dezinfectantul primit ca donație din Germania. Nu îl vedem prea des. Ea este singura care îl folosește. De când a început să îmi curețe rănile cu el, sfidând sfatul medicilor de a-mi aplica

mereu unguentul Flamazin care îmi provoacă dureri îngrozitoare, arsurile mele arată mai bine și nici grefele nu se mai lizează.

-Te las la aer, Alex. Dacă e ceva, îmi spui și te pansez.
-Dar…nu e periculos? Nu pot să iau microbi?
-Să stai mai mult în salon. Să nu prea ieși pe hol.

Mă scaldă în dezinfectant și aproape că îmi mușc limba din cauza usturimii. Îmi străpunge ființa și o simt atât de profund în mine încât mi-e teamă că va deveni o parte din ceea ce sunt. Mă întorc în salon tot singură, cu un cearșaf înfășurat în jurul trupului. Îl țin anevoie cu palma stângă. Sângerez pe el din rănile deschise. Arsura de la încheietura dreaptă, acolo unde s-a rupt grefa când m-au scăpat, șiroiește pe sub pelicula de Atrauman, un pansament subțire pe bază de argint. Las în urma mea picuri mari. Mă grăbesc. Nu vreau să mă certe cineva pentru că fac mizerie. Aștept să vină mama. Nu mă pot întinde în pat. Stau pe marginea lui, pradă frisoanelor și amețelii. Sosește și mă vede așa fără pansamente, cu rănile căscându-se nevindecate pe trup.

Se oprește în prag pentru o clipă, apoi se apropie încet de scaun. Se lasă moale pe el și zâmbește forțat ca să ascundă șocul. Da, nu arăt prea grozav, știu. Săraca mama mă contrazice, dar îi tremură vocea. Pleacă și se întoarce cu niște maiouri curate, pe care le-a spălat la 90 de grade și le-a uscat la aragaz, în grabă. Mă îmbracă cu ele, dar materialul se lipește de plăgile deschise de pe spate. Încearcă să îl desprindă. Plâng de durere iar ea plânge cu mine. Murdăresc pernele în câteva minute. Noroc că mama este mereu pregătită pentru ce e mai rău și are la ea seturi întregi de așternuturi de schimb. Îmi petrec ziua lipindu-mă de toate textilele cu care intru în contact.

-Nu se poate așa ceva…Trebuie să te panseze la loc, spune mama și pleacă după un medic.

Se întoarce mâhnită. După căutătura ochilor ei, îmi dau seama că răspunsul primit de la doctori nu a fost cel așteptat.

-E chiar Silvia de gardă…A insistat că e mai bine să stai așa, pentru că te vei vindeca mai repede. I-am spus că te doare, că te tot lipești de lucruri, dar a ridicat din umeri.

Mă trezesc în toiul nopții îndurerată. Mama a plecat acasă pentru că este epuizată. A rămas cu noi Olivia, care mă ajută să ajung la toaletă. Stă cu mine și îmi face igiena. Apoi, se spală temeinic pe mâini și vrea să îmi desprindă maioul de pe răni. O rog să se oprească pentru că nu suport senzația.

-Lasă-le așa, Oli. Oricum mă pun la loc în pat și se vor lipi din nou.

Renunță. Îmi rearanjează pernele și mă culcă pe ele. Apoi o duce pe Flavia la toaletă și îi ajustează și ei „castelul”. Mai târziu, e rândul Sandrei. Prietena noastră a devenit infirmiera de noapte.

Chiar dacă stau pe perne moi, acestea mă apasă pe rănile deschise și se lipesc de ele. Mai rău este că, la un moment dat, alunec din cauza poziției patului și ajung cu arsurile nevindecate direct pe salteaua dură și pe cearșafurile aspre. Acum, de plăgi se freacă atât materialul maioului, cât și așternutul uzat. Nu pot să dorm și o privesc pe Oli. Cu părul ei roșcat și chipul blând, pare doar o copilă, chiar dacă este femeie în toată firea. Spre dimineață se trezește și închid ochii ca să mă prefac, a nu știu câta oară, că dorm. Trece pe lângă noi tiptil ca să se asigure că suntem bine, apoi pleacă. Mă ridic cu greu. Patul este murdar, așa cum odinioară erau pansamentele. Rănile mele au lăsat urme de netăgăduit. Nu sunt nici pe departe vindecată. Durerea este insuportabilă. Frigul din salon pișcă plăgile care agonizează sub material.

Mă mișc încet ca să îl desprind, dar se tot agață de mine. Din cauza frecării bumbacului de carne, cad de sub maiou stropi mari de sânge proaspăt. Cu degetele înțepenite de la mâna stângă, apuc marginea bluzei și trag de ea. Țip. Trag până când se desprinde de una dintre răni. Apoi continui. Plâng și trag. Plâng și trag. Suspin în liniște ca să nu le trezesc pe fete. Fac asta până izbutesc să separ maioul de mine. Tremur de durere. Când ajunge mama, sunt complet însângerată. Mă dezbracă și mă lasă goală. Astăzi nu este zi de baie, așa că sunt mai liniștită. Mi-e teamă să mă mai întind. Stau în șezut până când amețesc. Nu ies nici pe hol. Ar trebui să mă îmbrac și mi-este groază să îmi scot rănile la plimbare în mizerie. Când nu mai pot, mama mă culcă peste fețele de pernă proaspăt spălate, care miros frumos a „acasă”. Mi-este dor de normalitate, de zilele în care puteam să fac un duș fără să plâng. Am uitat cum este să trăiești fără dureri.

Astăzi i-au cedat branulele Flaviei. În salon sosește Oana care salută rece și îmi aruncă o privire scurtă, lipsită de emoție. O palpează pe Flavia la picioare. Dezinfectează sumar pielea cu spirt și aruncă vata în tăvița cu branule neîncepute. Înțeapă. Nu găsește vena. Îi caută Flaviei cu acul sub piele. Întoarce în stânga, întoarce în dreapta, introduce dispozitivul mai adânc. Nimic. Scoate acul afară. Înțeapă în altă parte. Nimic. Repetă procedura, dar fără succes. Scoate și înțeapă din nou, de câteva ori cu același ac, până când îl schimbă într-un târziu. Devenise bont. Face asta de șaptesprezece ori. Număr după fiecare încercare și nu îmi vine să cred că prietena mea nu spune nimic, că nu se opune.

-Te rog oprește-te. Gata, te rog, se vaită Flavia într-un târziu.

Asistenta îi smulge branula, o trântește așa însângerată în tăvița cu instrumente „sterile” și pleacă din salon furioasă. Respirația Flaviei e tot mai accelerată, apoi devine șuierat. Strig după cineva și apare Sonia. O liniștește pe Flavi care a făcut atac de panică. O mai înțeapă o dată lângă gleznă și îi găsește în sfârșit un vas de sânge. Lipește fluturașul de plastic al branulei de piele și îi pune perfuzia. Flavia plânge mocnit.

-Nu mai pot, pur și simplu nu mai rezist. Nu mai pot. Nu mai pot.

Repetă întruna aceleași cuvinte care devin pe buzele ei o de mantră a suferinței. Când sosește Mihai de acasă cu mâncare proaspătă, ea încă plânge. Îi povestesc ce s-a întâmplat și îi coboară o ceață peste priviri. Strânge pumnul și dă să iasă afară.

-Te rog stai cu mine, îi șoptește Flavia. Rămâni aici, cu mine. Am nevoie de tine.

Sfârșit, se așază lângă ea și o mângâie pe picior. Îi istorisește lucrurile pe care le vor face împreună atunci când va ieși ea din spital. Îi vorbește despre excursii, despre concerte, despre toate visurile frumoase pe care le au și care îi așteaptă dincolo de iad. Flavia îl ascultă suspinând. Apoi, încet-încet, zâmbetul ei se întoarce. Își ține palma bandajată peste mâna sănătoasă a lui Mihai. Nu își poate împleti degetele cu ale lui din cauza rănilor, dar se mulțumește cu apropierea aceasta incompletă. E mai mult decât nimic și îi umple golurile din suflet. După puțin timp adoarme. Mihai e îmbrăcat în negru. Are cearcăne adânci și este palid. Probabil că a plâns și el mult

înainte să vină la spital. Îmi amintesc de Ana și amuțesc. Privesc cum picură serul prin perfuzii și număr în gând sperând să adorm, dar nu se întâmplă nimic. Rănile mi s-au lipit de așternuturi și încep durerile nopții. Perna pe care îmi odihnesc dreapta este udă de sânge. Îmi este atât de frig, de parcă nu îmi va mai fi niciodată cald și bine. Când Mihai stinge luminile în salon și pleacă, mi se face frică.

Mă tem de moarte și mă agăț de fâșia de lumină care pătrunde la noi de pe hol. Când sunt tulburată, îmi imaginez că acolo, dincolo de ușa întredeschisă, se află îngerul meu păzitor care mă privește pe furiș cu ochii lui albaștri senini. Pana zburlită a aripii drepte se ițește deasupra capului bălai, cu păr ondulat. Poartă un veșmânt alb, simplu. Se uită la mine cu îngrijorare, dar și cu încredere. Oftează când suspin de durere. Asistentele trec pe lângă el vorbind în șoaptă, fără să îl observe, așa că poate să tragă liniștit cu urechea la cuvintele pe care le rostesc atunci când cred că nu le aude nimeni. Uneori le urmărește. Se duce cu ele până în cabinetul lor, sau până la medicii de gardă. E inocent și nu pricepe tot ce se spune dar când își dă seama cum stau lucrurile, se înfioară și scutură din cap, îngrozit. Aleargă înapoi la mine. Inima îi bate în piept zbuciumată, dar când mă vede, se liniștește. Se roagă pentru mine. Pe el, Dumnezeu îl ascultă. Rar, când chiar dorm, intră în salon de-a binelea și se așază pe scaunul pe care stau de obicei mama și Cristina. Îmi place să cred că făurește vise frumoase pe care mi le trimite drept paveze. Acestea luptă cu întunericul și cu teama, cu flăcările și cu umbrele chinuite care agonizează pe pânza minții repetând mereu spectacolul macabru al ororii pe care am trăit-o. Îmi spune povești ca aceasta pe care mi-am închipuit-o acum. În liniștea apăsătoare a nopții din spital, îngerul meu pribeag mă veghează și, fie că există sau nu, este speranța de care am nevoie ca să supraviețuiesc până dimineață.

Silvia ne anunță că vom primi vizita unor fizioterapeuți de la Spitalul Elias. S-au oferit să ne sprijine cu tratamentele de care vom avea nevoie după externare și vor să ne cunoască. Este pentru prima dată când aud limpede cuvântul „externare” și mă emoționez. Știu că încă nu mă vor trimite acasă, dar simpla idee că voi ieși cândva de aici, îmi dă speranță.

După prânz, sosesc medicii și intră în salon îmbrăcați în echipament de protecție. Un bărbat înalt cu bucle grizonante ne zâmbește din prag. Are

alături o femeie brunetă timidă, cu glas blând. Se prezintă. Nu ne ating, doar ne privesc de la distanță. Ne așteaptă la Elias în ambulatoriu. Nu stau mult. Mai schimbăm câteva cuvinte și îșI iau rămas bun.

-Par oameni de treabă, spune Flavia.
-Da…sper să poată într-adevăr să ne ajute.

Iris este prima pe care o externează. Vin să o ia surorile ei. Înainte să părăsească spitalul, ne face o vizită și se așază pe scaunul lui Mihai. Hainele stau șui pe ea din cauza pansamentelor și deja gulerul bluzei îi este pătat cu sânge de la rănile de pe urechi. Nu spune nimic, doar se uită la noi cu ochii ei verzi, mari și triști. Îi pare rău că ne lasă aici, singure, dar în același timp se bucură că a scăpat.

-Trebuie să ieșim să ne distrăm într-o zi. Acum că am devenit prietene, ne vom tot întâlni, spune într-un târziu.
-Măcar cu atât să rămânem după toate acestea…cu prieteni noi.

Înainte să se piardă pe hol, ne aruncă o ultimă privire înlăcrimată. Iris care a plecat în oraș în noaptea de 30 octombrie nu este cea care va ajunge acasă astăzi, în decembrie. Fata aceea nu se va mai întoarce niciodată. A rămas undeva, pe străzile Bucureștiului, chemând în van după cineva care nu poate să îi mai răspundă. Pentru Iris cea de acum, începe o viață nouă.

La scurt timp, îi vine rândul Sandrei. Medicii o externează doar pentru că se apropie sărbătorile. În ianuarie, după Anul Nou, va reveni la spital pentru o nouă operație.

-Nu pierdem legătura, da?
-Evident că nu. Nu mai scapi de noi! îi răspunde Flavia.

Când dispare pe coridor și se sting saluturile și mulțumirile adresate asistentelor, Flavi începe să plângă. De câteva zile, rănile de pe spatele ei nu au mai făcut progrese. Au rămas deschise în ciuda tuturor regrefărilor. Anumite zone chiar s-au agravat, s-au adâncit. Mereu i se spune același lucru: are pielea prea albă și prea subțire. Dar noi deja știm că trupul ei nu mai reacționează cum trebuie la antibiotic.

-Și dacă voi rămâne aici pentru totdeauna? Dacă nu voi mai pleca niciodată?

O liniștesc, chiar dacă și mie mi-au trecut prin cap aceleași gânduri. Ne consolăm una pe cealaltă ca să mai rezistăm în acest infern, pe măsură ce el se golește de sufletele pe care le-a chinuit. Rămânem noi să îl îndestulăm. Zilele se succed anonime, fără număr, repetând la nesfârșit întâmplări identice, ca și cum am fi blocate într-o buclă, condamnate să trăim veșnic același calvar. Băile dureroase, branulele care nu mai țin, perfuziile, castelul de perne construit și demolat, febra, plăgile lipite de așternuturi, coșmarurile și lacrimile vărsate în miez de noapte. Peste toate, sentimentul că suferința este eternă. Socotim orele ce trec în arsurile care se închid sau rămân nevindecate. Într-o lume în răspăr, timpul nu se măsoară în minute, ci în răni.

Într-o seară, apare domnișoara doctor în prag. Mama tocmai îmi așeza pernele când o observă.

-Mâine pleci acasă. Pe Flavia o mai ținem un pic și înainte de Crăciun o externăm și pe ea.

La început, nu înțeleg cuvintele pe care le aud. Nu pricep dacă ceea ce se petrece este aievea sau, de fapt, visez.

-Mă…externați?întreb în șoaptă, confuză.
-Da. Ai răni deschise, dar te va spăla mama ta cu dușul până se închid de la sine. Nu avem ce să îți mai facem în spital.
-Mulțumim, spune mama pripit.

După ce pleacă Silvia, rămân tăcută. Nu știu ce simt. Mă bucur, dar îmi este frică. Nu văd cum ne vom descurca singure, eu și mama. Nu îmi pot folosi deloc mâinile și sunt complet neajutorată din cauza arsurilor nevindecate și a membrelor lipsite de mobilitate. Sunt un nou-născut captiv în trupul unui adult de 27 de ani. Oare nu voi păți nimic acasă? „Dați-i drumul, altfel iarăși se va infecta”. Aud și acum cuvintele medicului aflat în trecere prin salonul de baie. Mă înfior. Nu mă externează pentru că sunt pregătită să ies din spital, ci pentru că se tem să nu mi se agraveze starea dacă mai rămân aici.

-Mă lași singură…oftează Flavia. Mă bucur că scapi, dar mi-e groază de singurătate. Ce mă fac noaptea cu coșmarurile, cu frica?

Plânge și îmi frânge inima. O alin stângaci, dar orice i-aș spune este în van. Eu mă duc și ea rămâne. Rămâne aici, să o doară. Dar oare nu plec și eu tot pentru asta? Ca să sufăr? Vom fi împreună în durere, chiar dacă nu suntem aproape fizic una de cealaltă. Îi promit toate lucrurile din lume doar ca să o liniștesc. Mihai îi vorbește despre pregătirile pentru venirea ei acasă. Îi descrie animăluțele de pluș care o așteaptă și patul nou pe care vrea să i-l cumpere. Flavia se resemnează pe măsură ce el îi conturează un viitor în care să creadă cu suficient de multă forță încât să nu se lase copleșită de teamă. Glumim și depănăm amintiri până târziu în noapte. Mihai adoarme pe scaun.

Deschid ochii la șase dimineața. Alina mă privește din prag, sprijinită de tocul ușii.

-Alex, astăzi ai ultima băiță.

Nu am crezut că voi auzi vreodată aceste cuvinte. Simt bucurie amestecată cu spaima obișnuită de durerea care urmează. Apoi se cuibărește în mine îndoiala. Cum să fie „ultima" băiță, dacă vor mai fi altele, acasă? Pot doar să sper că nu voi mai suferi atât de rău ca până acum pentru că rănile mele nu mai sunt așa de mari. Încă nu pășesc normal din cauza plăgilor de pe coapse care nu sunt închise, așa că îmi târăsc picioarele pe hol până în sala de baie, sprijinită de Alina. În dimineața aceasta nu îmi cântă. Este tăcută. Apoi, dintr-o dată, îmi vorbește.

-Să știi că nu mi-am dorit niciodată o fetiță…Femeile au viața grea. Dar când te-am cunoscut, mi-am dat seama că mi-ar fi plăcut să am o copilă așa ca tine.

Mă așază în cada verde și așteptăm să vină asistenta să îmi administreze analgezicul. După aceea, mă spală. Nu mai am pansamente care trebuie dezlipite de răni. Mă doare, dar nu plâng. Tremur și îmi este greață, ca întotdeauna. O rog să îmi fredoneze una dintre doinele ei. Alege o piesă mai veselă și, în felul nostru, sărbătorim externarea. Mă uit la apa care se scurge de pe mine. Nu mai este așa de însângerată. Cad suturi uitate în piele de chirurgi și pică tot soiul de coji de pe arsurile încă nevindecate. Îmi privesc mâna dreaptă. Îmi este tot mai greu să îmi amintesc cum era înainte de foc. Nu știu dacă mintea a estompat imaginea trupului meu fără răni ca să mă protejeze, sau dacă timpul și-a început lucrarea și uit, treptat, cine am fost.

Umărul stâng este plin de plăgi adânci care dor acut, înțepător. De pe cap nu mi-au scos bandajele, așa că Alina udă compresele lipite de arsuri și de părul scurt care crește împrejurul lor. M-am împăcat cu gândul că voi avea cicatrici vizibile pe scalp. Usturimea este intensă și strâng pleoapele din reflex, ca și cum n-aș vrea să îmi intre durere în ochi. Îmi vin în minte fragmente din viața mea trecută. Mă piaptăn zâmbind în oglindă. Îmi dau unghiile cu lac. Mă scufund în valuri la mare. Lucruri mici, aparent fără importanță, pe care nu le voi mai putea face niciodată așa ca atunci. Mărturii ale ireversibilității celor petrecute. Alina cântă și mă spală. Clăbucii făcuți de Dexin sunt rozalii din cauza sângelui cu care se amestecă. Durerea este intensă, dar până să devină insuportabilă, infirmiera oprește apa.

-Am terminat, Alex.

Deschid ochii și o privesc lung. Ține în mâini cearșaful verde pe care îl folosește pe post de prosop. Este înlăcrimată, dar zâmbește stins, umil, fericită că în sfârșit scap de aici. Au fost zile când niciuna dintre noi nu a crezut că voi trăi. Îmi închipuiam că îmi vor lua trupul în liniște în timp ce fetele dorm, așa cum au dus-o atunci pe Delia. Nu înțeleg nici acum de ce eu am rămas și ea a plecat. Iar acum iată că ies de aici, din acest iad, care pe ea a curmat-o. Îmi astâmpăr durerea sufletească și îi răspund Alinei cu un surâs. Goală și tremurând, îi mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Strânge mai tare cearșaful la piept.

-Dacă aș putea, te-aș îmbrățișa. Poate încercăm mai încolo.

Mă acoperă și mă scoate din cadă, apoi mă duce la Iulia.

-Alex, vezi că ai reușit?
-Îți mulțumesc. Nu știu ce mă făceam fără tine și fără Alina.

Mă așază în pat și mă dezvelește. Sosesc doctorii. Mă studiază din toate părțile și schimbă câteva cuvinte între ei. Silvia îi întinde Iuliei un obiect metalic, care arată ca o plăcuță încovoiată la capăt.

-Ce este?
-Folosește asta ca atelă pentru arătătorul de la dreapta. E mai ușoară decât ghipsul.
-Dar…cum să fac asta? Nu este un dispozitiv special.

-Lasă, hai că ne descurcăm noi cumva. Trebuie pus degetul acela în ceva.
-Și rana adâncă de acolo?
-Se va vindeca ea.

Silvia îmi prinde mâna așa cum a făcut-o în ziua în care mi-a deschis articulația cu bisturiul, pe viu. Îmi bandajează sumar degetul și mi-l apasă cu putere pe obiectul de metal. Îndreptarea forțată mă doare înfiorător și icnesc.

-Ei, hai, doar n-ai să plângi în ultima ta zi aici!

În timp ce domnișoara doctor îmi strânge astfel arătătorul, Iulia înfășoară straturi de fețe elastice până când degetul stă perfect întins. Apoi lipește bandajul de câteva ori, ca acesta să rămână ferm. Pansamentul se umple cu sânge, dar Silvia îmi explică fără emoție că este firesc să fie așa.

-Te bucuri că pleci acasă?
-Da…răspund, amețită. Mi-a fost frică. M-am gândit că poate nu sunt încă pregătită.
-Vei veni oricum la control de câteva ori pe săptămână în ambulatoriu, să ne asigurăm că evoluezi bine.
-Cu ce anume să mă îngrijesc acasă?
-Mama ta îți va face baie din două în două zile.
-Trebuie să folosesc vreun produs special?
-Doar să te dai cu cremă hidratantă acolo unde nu ai răni deschise.
-Ce fel de cremă?
-Orice cremă hidratantă.

Încerc să aflu ceva mai clar.

-Dar nu există o cremă anume care să ajute vindecarea?
-Ce să zic. Dă-te cu cremă de gălbenele, Nivea, ceva.
-Și…peste răni?
-Cu nimic. Le lași la aer să se închidă.

Apoi, dialogul se mută brusc la Iulia, care primește instrucțiuni. Aș mai avea multe să întreb, dar știu că nu este cazul. Ce am primit acum, este tot ce mi se va oferi. Și totuși…Cum va reuși mama să mă spele singură? Ce săpun va folosi? Sandra a vorbit cu medicul ei care i-a recomandat o cremă specială pentru hidratare. Am să o folosesc și eu pe aceea. Tot el a spus că

vestitul unguent de gălbenele nu ajută cu nimic o piele atât de grav rănită ca a noastră. Înainte să plece, Silvia îmi spune că îmi va aduce actele de externare în salon. Iulia se apropie de mine și oftează.

-Trebuie totuși să te pansez. Nu poți să pleci așa. Acasă îți scoate mama ta bandajele ca să rămâi la aer.

Aprob din cap. Asistenta scaldă niște comprese sterile în soluție de Colistin și mă curăță cu grijă. Mă usutră foarte tare. Mă spală îndelung astfel. La final, mă înfășoară în pansamente și lipește bine marginile acestora cu leucoplast. Cu dibăcie, confecționează casca de tifon cu care îmi acoperă plăgile de pe cap.

-Aici va trebui să ai grijă, Alex. Să menții locul mereu curat. Ai rămas cu multe zone care încă se pot reinfecta.

Acum că plec, cuvântul „infecții" se rostește cu mai multă libertate. Nu mai este ceva întru totul interzis. Îmi este teamă că mizeria din arsuri îmi va murdări locuința pe care o voi împărtăși cu mama. Mi-e frică să nu o îmbolnăvesc și pe ea. O întreb pe Iulia dacă este posibil.

-Ar trebui ca mama ta să aibă la rândul ei răni deschise ca să se molipsească.

Vorbele ei mă mai liniștesc. Am așteptat atât de mult această zi încât acum nu știu ce să fac cu ea. După ce termină treaba, mă privește îndelung, cu îngrijorare. Nu știu cum să interpretez felul în care se uită la mine. Parcă nu aș fi întru totul scăpată de aici, chiar dacă plec. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, așa și este. Duc cu mine tot ceea ce e mai rău în acest spital. Infecții „inexistente" fără nume.

În salon, mama ține la piept plasa cu hainele mele de drum: un hanorac larg și pantaloni la fel de lălâi, ca să nu jeneze rănile de pe coapse și de pe fese. Este și Cristina aici. A venit de la Târgu-Mureș împreună cu Daniel, cumnatul ei. A condus toată noaptea pentru ca sora mea să îmi fie alături în acest moment. Îmi arată mândră o pereche de bocanci nou-nouți.

-Hai să te încalț! Sunt cadoul tău de externare. Să ieși în stil mare de aici. Știam că o să îți placă. Florin te îmbrățișează și el. Îi pare rău că nu a putut să vină, dar te așteaptă acasă. L-a rugat pe Daniel să ne ajute.

Flavia se forțează să zâmbească și să fie hazlie. După două luni pe care le-am petrecut în pielea goală, materialele grele mă apasă peste arsurile de sub pansamente. Până la urmă, după câteva zeci de minute de trudă, sunt înveșmântată corespunzător. Abia acum realizez cât de mult am slăbit. Cu un pic de ambiție, mama ar fi reușit să înfășoare șnururile pantalonilor de jur împrejurul taliei mele.

-Lasă că te îngrași tu, îmi spune Cristina, văzându-mă tulburată. Ai slăbit mai mult de zece kilograme, dar pui la loc. Îți facem fripturi și îți revii.

Mama strânge pernele de pe pat și le bagă într-un sac negru. Apoi golește sertarele de puținele lucruri pe care le aveam în ele. Mă așez pe saltea. Am obosit. E un efort uriaș să stau în picioare. Flavia este foarte agitată. Vorbim și ne facem planuri pentru când va ieși din spital. O invit la mine, împreună cu Mihai și promitem că ne vom suna des. Când sosește Silvia, suntem mâhnite amândouă.

-Ce e? Nu te bucuri că pleci acasă?
-Mi-ar fi plăcut să vină și Flavi cu mine.
-Ei, lasă. Nu mai rămâne nici ea mult pe aici. Ți-am adus actele de externare. Am scris acolo că trebuie să vii la control de două, trei ori pe săptămână. În rest, ne-am lămurit, da? Știi ce ai de făcut. Acum intri în faza de recuperare.
-Da…Mulțumesc…pentru tot. Ne vedem la control.
-Desigur. Să vii în ambulatoriu la parterul spitalului din două în două zile și apoi mai vedem. După data de 20, să mergi să te vadă la Elias, ca să te programeze la fizioterapie. În mod normal, ei nu fac asta cu arșii, nu e clinică de așa ceva, dar încearcă și ei să ajute cum pot.
-Nu au mai lucrat cu arși până acum?întreb, încurcată.
-Păi cine crezi că a mai lucrat în afară de noi? Avem o singură kinetoterapeută. Nu poate să se ocupe de voi toți. În plus, cabinetul e mic.

Îi întinde mamei documentele și dispare înainte să apuc să mai întreb ceva. Cristina clatină din cap și închide ochii.

-Dumnezeu să mă ierte, dar mă bucur că scăpăm de ea.

Trecem pe la Iulia și pe la Alina, care au ieșit să mă salute. Mama face schimb de numere de telefon cu ele și le mulțumim pentru blândețe și

pentru grijă. Apoi ne luăm rămas bun și de la asistente. Pe tură sunt Miruna, Adina și Feli, care mă îmbrățișează stângaci, fără să mă atingă. Arunc o privire de jur împrejurul holului și cântăresc cu grijă ceea ce văd. Ușile albe ale saloanelor, linoleul verzui și pereții sobri îmi șoptesc lucruri fără noimă, crâmpeie din povestea supliciului meu între aceste ziduri ale suferinței. Mă scutur ca după ceva amar și îmi îndrept pașii osteniți spre ieșire. Când aud ușa grea închizându-se în urma mea, mă sprijin de balustradă. Cristina mă susține și mă întreabă dacă îmi este rău. Izbucnesc în lacrimi.

-Ajută-mă să cobor.

Pas cu pas, scară după scară, las în urmă primul etaj al Spitalului de Arși. În curte, mă opresc și trag aer adânc în piept. E înghețat și miroase puternic a iarnă. Acum două luni, în octombrie, șoferul ambulanței mi-a pus targa pe jos, fix unde stau acum. Mă înfior când îmi amintesc.

-Mașina este aici, îmi spune Cristina.

Mă ajută să urc și mă așez cu greu pe scaunul de lângă șofer. Daniel salută cu ochii plecați. Nu vrea să mă jignească cercetându-mi rănile, așa că studiază harta GPS-ului. Cristina închide ușa și ni se alătură pe bancheta din spate. Motorul toarce și demarează.

-Fă cu mâna iadului ăstuia. Sper să nu ne mai întoarcem vreodată aici.

Clădirea mohorâtă se îndepărtează. Am devenit unul dintre automobilele grăbite care făceau zgomot când treceau pe sub geamurile spitalului. Una dintre mașinile al căror murmur distant îmi popula mintea chinuită cu închipuiri despre locuințe calde și familii iubitoare, în nopțile de durere și de singurătate, de febră și de teamă. Ascultam cu atenție sunetele pe care le scotea șoseaua și mă agățam de ele ca de o promisiune că există și altceva pe lume, nu numai calvarul din spitalul nevindecării. Am ieșit. Am supraviețuit. Surâd și mă întreb dacă este real. Poate că, de fapt, am murit și acesta este drumul meu spre cealaltă viață.

Într-un fel, chiar așa e. Nu mai sunt aceeași fată care a ajuns aici în noaptea de 30 octombrie 2015. Iar asta nu mai este vechea mea existență, ci una nouă. Un om nou, într-o viață nouă. Sunt conștientă că nu s-a terminat și că acasă mă așteaptă alte cazne și alte dureri, alte temeri legate de trupul meu năruit. Dar, pentru moment, îmi dau voie să mă bucur și să fiu tristă în

același timp. Eu am scăpat. Dar Delia nu. Și nici Ana. Nici Alex și nici atâția alții ca ei. Ca mine. Mi se învălmășesc gândurile și ochii mei înlăcrimați rătăcesc înspre cerul rece și mut. Daniel pornește muzica și Cristina mă mângâie pe obraz.

-Într-o zi, va fi totul bine, vei vedea.

La radio, printr-o potrivire stranie, glasul solistului trupei Soul Asylum spune o poveste despre zâmbete pierdute.

„Can you help me remember how to smile/Make it somehow all seem worthwhile”.

Da, într-o zi va fi bine, îmi repet. Într-o zi, voi zâmbi întreg, fără fragmente de foc în inimă, fără cenușă în suflet. Într-o zi, cândva, poate chiar am să înțeleg sensul celor petrecute. Dar oricât m-aș zbate eu să pricep, știu că acesta nu există decât pentru cei care mai pot să și-l creeze singuri. Pentru restul, a pierit odată cu ei.

Capitolul III - Arșii nimănui

-Am pregătit totul pentru tine. Am sterilizat cearșafurile, ți-am cumpărat fețe de pernă și am făcut curat. Am dezinfectat baia și bucătăria. Garsoniera este ca nouă.

Mă uit în jur ca la un loc străin. Au trecut doar două luni de când nu am mai fost aici, dar am senzația că s-au scurs cel puțin câțiva ani. Parcă sunt într-un vis, atât de ireal e decorul. Pereții zugrăviți în alb și mobilierul modest îmi vorbesc despre un timp, despre o viață, pierdute mult prea brusc. Îmi este milă să întinez locuința cu zbuciumul întunecat din suflet și cu murdăria din carne. Stau nemișcată pe hol câteva secunde, apoi mă dezmeticesc. Mă așez pe băncuța de sub oglinda mare și mama mă descalță. Nu mă pot abține și mă privesc îndelung, lacomă după propria mea reflexie, care mi-a fost ascunsă în spital.

Rana de pe obrazul stâng încă nu s-a închis. Funtea, nasul și bărbia îmi sunt roșii, depigmentate și iritate. Pielea subțire care a crescut peste arsuri este foarte fragilă. Tichia de tifon de pe cap îmi dă un aspect caraghios, de personaj de desene animate. Dacă nu aș fi atât de bolnavă, probabil că m-aș

amuza. „Ai fost frumoasă cândva”. Îmi amintesc cuvintele „izolatului” și zâmbesc. Cristina mă ajută să ajung în cameră și mă dezbracă.

-Nu vreau să folosești nimic din ceea ce a fost prin spital. Toate așternuturile și hainele sunt noi și le-am spălat la temperatură înaltă. Le-am călcat temeinic.

Mama îmi pune niște pantaloni lejeri de casă și rămâne pe gânduri în fața pansamentelor de pe trunchi.

-Oare ce să facem? Să mai stai așa măcar astăzi?

-Parcă nu aș vrea. Iulia mi-a zis să le scot de tot acasă, să rămân la aer.

-Hai să te ajutăm atunci.

Rupe leucoplastul si deșiră bandajele. Eliberarea de presiunea creată de fețe pe răni, în loc să mă aline, mă chinuie. Sufăr tot mai tare pe măsură ce mama termină de înlăturat partea de deasupra. Într-un final, a mai rămas doar stratul care intră în contact direct cu rănile. Cristina prinde cu delicatețe marginea unei comprese și trage ușor de ea. Aceasta nu se urnește. Îmi aruncă o privire îngrijorată și mai încearcă o dată. Mă doare și o rog să se oprească.

-Mai lăsați-mă un pic, doar cât să îmi trag răsuflarea.

Din păcate, Cristina trebuie să se întoarcă la Târgu-Mureș. Nepoții mei au nevoie de ea. Nu mai poate să rămână cu mine.

-Am să vin la tine cât de repede. Rezolv ce am pe acasă și vin.

Unul dintre motivele principale pentru care mă bucur de externare este că, acum, mama și sora mea vor putea să se odihnească, știindu-mă scăpată de răul cel mai mare. O încurajez pe Cristina să plece și să se liniștească. Să îi sărute pe cei mici din partea mea. Ea nu vrea să se despartă de mine. Stă în picioare în fața patului cu mâinile pe lângă corp, confuză. Într-un târziu, o sună Daniel care o așteaptă jos în mașină. Respinge apelul, îmi dă un pupic stângaci și pornește spre ușă. Se uită înapoi de cel puțin câteva zeci de ori. Apoi, dispare pe holul blocului și aud liftul care o duce jos.

-Săraca, spune mama. Imaginează-ți că medicul internist i-a spus că nu crede că vei scăpa…A luat-o deoparte într-o zi și i-a zis că organismul tău nu e suficient de puternic ca să reziste. S-a întâmplat atunci când a venit la tine cu fardurile și cu parfumul. Am plâns amândouă în magazin cumpărându-ți-le, pentru că nu știam dacă vei apuca să le folosești.

Vocea mamei se rupe. O zbughește în bucătărie ca să nu îi văd lacrimile. Mila pe care o simt pentru ai mei face loc furiei. Oamenii aceștia, acești „medici”, nu s-au jucat doar cu soarta mea, ci și cu sănătatea mamei și a Cristinei, iar asta nu pot să iert. „A luat-o deoparte și i-a spus că vei muri”. Bineînțeles că tot corpul meu era de vină, nicidecum condițiile abjecte din spital și minciunile menite să ascundă realitatea infecțiilor. Acum înțeleg de ce era așa de răvășită sora mea în ziua aceea. Credea că stă de vorbă cu mine pentru ultima oară.

Furia mă animă și îmi dă puterea necesară să îmi scot pansamentele. Pot să folosesc doar stânga pentru că dreapta îmi este imoblizată de obiectul de metal. Dacă nu sunt atentă, risc să mă zgârii cu marginile ascuțite care nu au fost șlefuite. Între acest dispozitiv și o lamă tăioasă de cuțit nu există mari diferențe. Nu știu ce a fost înainte să îmi devină mie atelă, dar cu siguranță nu un accesoriu medical. Cu buricele degetelor, prind colțurile bandajelor și trag încet. Nu pricep cum s-au putut lipi atât de tare de răni în așa de puțin timp. Durerea este feroce, asemenea unei jupuiri. Nu reușesc să le desprind, așa că o chem pe mama. Pentru a doua oară astăzi, intru în cadă. A mea este albă, din material ceramic. Strălucește de curățenie și miroase a dezinfectant. Mă așez cuminte și mama pornește dușul la cea mai slabă intensitate. Își pune mănuși de unică folosință. După ce s-au îmbibat compresele, izbutește să le îndepărteze. Tremur de durere. Realizez dintr-o dată că nu mi s-a prescris niciun analgezic și că m-am întors la igienizarea pe viu a arsurilor.

-Doamne, măi copilule. Nu știu cum te-au lăsat așa acasă. Uite cum sângerezi. Ești rană vie.

Îmi clănțăne dinții în gură dar nu plâng. Încleștez maxilarul. Nu vreau să o îngrijorez pe mama. După ce mi-a înlăturat toate bandajele, mă ajută să cobor din cadă și mă tamponează cu o fașă mare de tifon, cumpărată de la farmacie. Mă așază în pat și mă acoperă. Tremur din ce în ce mai tare, dar

căldura plăcută din garsonieră și pătura pufoasă mă consolează. Nu știu ce poziție să iau. Nu m-aș lăsa pe spate, ca să nu mă lipesc de așternuturi, iar pe burtă încă nu pot să mă întind din cauza mâinilor imobilizate. Stau o vreme în capul oaselor până când obosesc. Mă culc în așternuturile mele curate și simt deslușit cum bumbacul aderă la plăgi. În curând, va începe usturimea. Prima zi acasă se scurge lent. Parcă timpul nu mai are aceeași materialitate ca înainte de accident. Urmăresc cum scade lumina în întuneric, epuizată. Petrec ore în șir desprinzându-mi rănile de cearșafuri. Ascunzând faptul că am frisoane. Mă consumă, dar nu spun nimic. Aș face orice ca să nu mă întorc în infernul de la Spitalul de Arși. Îmi este la fel de groază de acel loc ca de container. Înainte să adorm, număr din nou în gând, cât de departe pot. Nu știu ce fel de viață începe de mâine încolo, dar acum nu am forță să cumpănesc lucrurile. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10…

A trecut deja o săptămână de când m-au externat. La control, stăm cu toții, zeci de oameni, în fața cabinetelor doctorilor și așteptăm. Venim de la ora 7:30 dimineața și plecăm după 12:00. Sunt foarte slăbită și, când nu mai rezist în picioare printre pacienți, mă așez pe scările care urcă spre birourile medicilor. Mama mă aduce de fiecare dată cu taxiul. Ea mă spală, mă hrănește, mă îmbracă și mă pansează, pentru că mâinile mele nu sunt vindecate. Articulațiile s-au blocat de tot și ambele încheieturi, dar mai ales dreapta, îmi sunt imobile. Degetele la fel. În plus, am această atelă metalică oribilă cu care mă tot rănesc. Oricât aș încerca să îmi îndoi membrele, nu reușesc. Nu pot nici măcar să țin tacâmurile. Mama îmi dă să mănânc ca unui bebeluș.

Când îmi vine rândul, chirurgii îmi scot pansamentele improvizate, se uită la răni, schimbă privri și își pun mănușile. Le arăt că pe anumite zone care odinioară păreau vindecate, și mai ales de jur împrejurul grefelor, au apărut coji verzui ciudate, care atunci când sunt ude, capătă aspect mucilaginos. Îmi spun că fac parte din procesul de vindecare a arsurii. Să le las în pace. Întreb mereu dacă nu există vreo cremă care să îmi fie de ajutor și mi se dă întotdeauna același răspuns: Nivea sau unguent de gălbenele.

Silvia scobește în rănile mele cu o pensetă, apoi mă tamponează cu o compresă îmbibată în dezinfectant. Mă scutură frigurile.

-Serios, doar n-ai să plângi și acum….

Nu răspund. Furia crește în mine, în tăcere. A venit rândul mâinii drepte. Rana profundă de la încheietura degetului arătător sângerează abundent când domnișoara doctor înlătură fețele și atela. Durerea este vie, pulsatilă. Dezinfectează plaga și apasă pe ea. Sângele picură pe jos în voie.

-Nu e bine arătătorul. Mai trebuie să ții dispozitivul o vreme.

Aprob mecanic. Îmi așază o fâșie de Atrauman pe despicătura leziunii. Se pătrunde imediat de sânge. Îmi fixează la loc atela și strânge tare fețele elastice. Doctorul Moldovan nu spune nimic, dar îmi amintesc cuvintele lui: „nu era nevoie să îi deschizi articulația”. Dacă nu m-ar fi scăpat atunci, în sală sau după operație, dacă nu mi-ar fi făcut o procedură inutilă ca să ascundă adevărul, acum degetul meu ar fi fost la fel ca mijlociul. Inflamat, dar întreg.

Termină cu mine și mă trimit acasă. În cabinet intră un bărbat în vârstă.

-Iarăși m-am infectat, dom’le doctor, vociferează acesta din ușă. După ce Silvia șterge sângele meu de pe jos, omul se așază pe pat, acolo unde am stat eu adineaori. Medicii nu schimbă cearșaful „steril”, așa că se pune exact pe locul meu. Mă trece un fior de greață și ies, prinzând stângaci clanța cu mâneca hanoracului, ca să nu o ating cu pielea. În hol, mă întâmpină aceeași puzderie de chipuri mâhnite. Sunt arșii întorși, ca mine, în spitalul nevindecării.

Zilele trec monotone, încărcate cu durere. În jurul grefelor, pielea continuă să se umple cu coji și rănile cu care am ajuns acasă nu se vindecă nicicum. Mama mă spală cu devotament în fiecare zi, dar băile nu par să ajute. Crustele sunt tot mai multe și plăgile se extind. Sunt foarte îngrijorată, mai ales că, din când în când, continui să am frisoane. La ultimul control, nu m-a mai examinat Silvia, ci colega ei, Larisa, rezidenta cu care făceam kinetoterapie. I-am arătat scoarțele verzui și i-am spus că sunt tot mai multe, mă mănâncă și dor, ca și cum ar fi vii pe dedesubtul pojghiței ciudate. Am întrebat-o și pe ea ce fel de cremă sau spray cu rol dezinfectant aș putea să folosesc.

-E, mai termină! Acum și dacă te dai cu rahat, tot te vindeci.

Apoi, a scos din dulăpiorul cu medicamente un flacon, o mănușă de unică folosință și o spatulă. A pus câteva globuri de cremă din flacon în mănușă și

i-a făcut nod.

-Uite, ia asta și unge-te cu ea. Dar să nu spui că ți-am dat! Ascunde în buzunar.

-Ce este?

-Ceva special.

Încurcată, i-am arătat buzunarul hanoracului și i-am spus că nu am cum să bag singură mănușa acolo din cauza mâinilor. Mi-a „strecurat-o” și am plecat astfel din spital, cu unguentul de „contrabandă” la mine. Oare de ce nu mi-a prescris crema? Aș fi dus rețeta la o farmacie și mi-ar fi preparat-o acolo. Nu înțeleg cum funcționează lucrurile aici. Pur și simplu nu pricep.

Astfel, plină de răni pansate precar, merg la Spitalul Elias la o primă consultație în vederea procedurilor de recuperare. Este dimineața devreme și, împreună cu mama, luăm un taxi. Șoferul mă studiază cu atenție, dar nu întreabă nimic. Nu se poate răbda până la capăt și după ce se foiește în scaun, decide să pornească un dialog.

-Auzi, domnișoară, da’ ce-ai pățit de arăți în halul ăsta?

-Am fost rănită în Colectiv.

-Vai de mine…păi? Și e cum a arătat la știri? Chiar așa repede a ars?

-Din păcate da.

Omul începe să declame pătimaș teorii complicate ale conspirației.

Vă zic eu, domnișoară. Acolo n-a fost lucru curat. V-a dat foc ca la șobolani ca să cadă guvernul.

Nu este prima dată când aud această interpretare găunoasă dată unei tragedii care s-a produs din neglijență și nepăsare. Împărtășește aceeași categorie a tiribombelor compensatorii ca satanismul de care am fost acuzați. Oamenii nu pot să accepte că lumea în care trăiesc este complet nesigură și că stâlpii pe care își susțin certitudinile sunt, de fapt, din burete. Unul inflamabil. Preferă să dea crezare manipulărilor și deturnărilor din media decât să își asume că am greșit cu toții – ca națiune – timp de aproape 30 ani, tolerând

mizeriile care au dus la condițiile abjecte din spitale și la riscurile absurde la care ne expunem chiar și atunci când ieșim pe stradă. Este mai convenabil să existe mereu un țap ispășitor.

Îmi vin în minte desenele animate cu Scooby Doo. Erau preferatele mele în copilărie. O gașcă de adolescenți simpatici și câinele lor vorbitor Scooby își petreceau timpul prinzând răufăcători care se foloseau de farse cu aspect supranatural pentru a fura sau a pune mâna pe lucruri de preț. Mereu fantoma se dovedea a fi o persoană reală. Punctul culminant îl reprezenta momentul scoaterii măștii, dincolo de care se afla infractorul – de obicei un personaj cu care făcusem deja cunoștină în episod – și nicidecum un monstru adevărat. Morala? Adevărul este întotdeauna mai simplu și mai la-ndemână decât pare și, de obicei, nu ne place chipul lui. Zâmbesc amar gândindu-mă că dacă am rupe de pe fața României masca hidoasă a conspirațiilor, am fi surprinși să descoperim că ochii care ne privesc de dincolo de aceasta sunt ai noștri și ai celor pe care i-am ales să ne conducă – sau condamne – la această realitate incertă, pauperă și periculoasă.

-De ce râdeți, domnișoară?

-Nu ne-a dat foc nimeni…S-au strâns 30 de ani de lucruri inacceptabile într-o singură seară, 30 de ani de neprezentare la vot, 30 de ani de tolerare a corupției. Asta ne-a incendiat de fapt.

Bărbatul mă privește și prin oglindă. Tace. Ne lasă la Spitalul Elias și îmi urează sănătate, apoi demarează în trombă.

-Nu i-a plăcut ce i-ai spus, remarcă mama.

-Adevărul nu e niciodată popular.

După ce căutăm fără succes centrul de recuperare, găsim în sfârșit o asistentă care ne explică unde trebuie să ajungem. De acolo, suntem trimise sus, la cabinetul domnului doctor Ionescu, șef de secție. Intru împreună cu mama la dumnealui. În mijlocul încăperii spațioase, la un birou mare din lemn masiv, stă bărbatul înalt cu păr grizonant care ne-a vizitat la Spitalul de Arși. Se ridică și ne salută politicos. Ne face semn să luăm loc, apoi mă roagă să îmi scot hanoracul. Mama mă ajută cu fermoarul și rămân în

maioul pe care mi l-a cumpărat recent. L-a ales pentru că are mânecile răscroite și este suficient de larg încât să nu se atingă constant de trupul meu. Medicul nu mă poate consulta temeinic pentru că sunt pansată.

-Știți, are în continuare răni deschise. Nu pot să o las să iasă din casă nebandajată.

-Desigur, foarte bine ați făcut. Doar că, având în vedere toate plăgile, va fi greu să facem procedurile. Noi nu avem condiții sterile. Eventual putem să începem cu ședințe mai rare până când se vindecă.

Doctorul Ionescu îmi cere să mișc degetele. Nu se urnesc. Apoi vrea să vadă cum îndoi încheieturile, dar acestea sunt rigide. Îmi spune să ridic brațele, dar nu nici ele nu urcă mai sus de câțiva centimetri. Nu pot să întorc capul din cauza grefelor de pe ceafă.

-Ai sechele majore. Mobilitatea este aproape zero. Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat. Vei avea nevoie de tratament de lungă durată. Să vedem ce putem să facem.

În timp ce vorbește cu mama, privesc în jur. Domnul profesor are o biblioteca voluminoasă, încărcată cu cărți. Printre acestea, sunt așezate din loc în loc cristale în culori felurite și o mulțime de icoane, de diverse dimensiuni. Pe birou, tronează un obiect care pare a fi o piramidă de cuarț. Studiez cu grijă spațiul, ușor încurcată.

-Poți să te îmbraci.

Mă ridic și mama începe să meșterească la mânecile hanoracului lălâu. Nu am mai purtat bluzele mele frumoase de câteva luni. Sunt strâmte și corpul meu inflamat nu le suportă. Oricum, la cât sângerez, le-aș distruge într-o clipită.

-Ce imprimeu e acela pe maioul tău?

Nu izbutesc să îmi îndoi suficient capul ca să mă uit. Fac un efort, dar nu reușesc. Realizez că nu m-am preocupat deloc de aspectul hainelor. Singurul argument în alegerea lor a fost să pot să le așez cumva pe mine. Mama studiază desenul mijindu-și ochii. Își ajustează ochelarii, dar nu observă nimic deosebit.

-Nu îmi dau seama ce e. I l-am luat din mall pentru că părea comod pentru ea, fiind așa de lejer, concluzionează ea, amuzată.

-E un craniu de vită, remarcă apăsat doctorul Ionescu, arătând cu degetul spre pieptul meu. De ce ai afișa o asemenea emblemă, mai ales după…tot ce ai pățit?

Înmărmurim și eu, și mama.

-Știi ce vreau să spun. Toate simbolurile astea, muzica aia de acolo. Pari o fată inteligentă, mi-e clar că pricepi la ce mă refer. Las-o baltă, nu mai pune asemenea țoale pe tine și renunță să mai asculți zgomotul ăla. Vei vedea că nu vei mai trece prin…așa ceva.

Spune ultima frază cu dezgust, făcând un semn ca și cum m-ar prezenta din cap până în picioare cuiva. Ca și cum aș fi un exponent bizar al unei specii de tarantulă periculoasă.

Sunt prea uimită ca să îi răspund. Mă copleșesc sentimente amestecate. Aș ieși de aici înjurându-l, dar nu pot să merg câțiva pași fără să obsesc și, în plus, n-aș avea cum să deschid ușa fără să mă chinui câteva clipe cu clanța. Halal exit spectaculos. Apoi, am nevoie de ajutorul lui cu recuperarea. Știu prea bine cum funcționează lucrurile în România dacă îndrăznești să superi un „domn profesor”. Acum sunt furioasă pe mine și pe micimea mea sufletească. Nu îmi stă în fire să îngădui unui om, oricine ar fi el, să întineze amintirea băieților, care au murit atât de tragic pe scenă dându-și sufletul publicului. Chiar dacă doar el mă poate trata, nu am să tolerez așa ceva. Când deschid gura să îi mărturisesc ce cred despre părerea lui, mama mă prinde de antebrațul stâng și mă strânge, uitându-se disperată în ochii mei. Îmi înghit cuvintele și lacrimile. Mă mulțumesc să tac și să privesc din nou cabinetul. Cristalele strălucesc pe rafturi în diferite forme, reflectându-se în lemnul lucios al icoanelor cu Fecioara Maria și cu Iisus. Dintr-o dată, belșugul acesta de decorațiuni fantasmagorice capătă înțeles și surâd. Aș vrea să îl întreb cum se împacă pasiunea pentru cristaloterapie cu credința ortodoxă, care condamnă vehement orice asemenea „derapaj” ezoteric.

-Aveți o colecție impresionantă de…obiecte eclectice, observ, rotindu-mi ochii peste încăpere și arătând spre piramida mare de pe birou.

-Ah, da, sunt lucrurile mele frumoase.

Aprob din cap și mama răsuflă ușurată. Ne așezăm la loc pe scaune. Medicul încheie consultația și conchide că pot să vin la spital o dată la două zile. Vom începe lent și vom lucra mai intensiv pe măsură ce mi se închid rănile. Îmi recomandă, pe lângă tratamentul cu masaj cicatricial, ședințe de electroterapie cu ultrasunete, laser și Bioptron. Întreb dacă nu este prea devreme pentru laser, dar mă contrazice, nemulțumit.

-Eu am aici un laser special, care vindecă cu ajutorul luminii. Nu e laserul acela clasic, care arde.

Mă interesez cum se numește aparatul, poate reușesc să găsesc informații despre el, dar nu îmi răspunde. Ne trimite la subsol pentru o primă întâlnire cu echipa, apoi își ia rămas bun, întinzându-ne o fișă cu recomandari pe care trebuie să o dăm terapeuților. Înțelegem că este cazul să plecăm. Salutăm policitos și ieșim pe hol.

-Doamne, ce om aiurit și lipsit de tact, spune mama. Ai văzut câte bazaconii avea? Cristale și piramide lângă icoane și cruci…

Dacă în urmă cu o clipă clocoteam și mă pregăteam să lansez o diatribă la adresa doctorului, cuvintele mamei mă liniștesc. Râd de potrivirea din gândurile noastre.

Așteptăm liftul care ne va duce la subsol. Sper ca măcar fizioterapeuții să fie mai puțin excentrici. Salonul de tratament este spațios și înțesat cu oameni în vârstă de care se ocupă câțiva specialiști tineri. Mă întâmpină femeia care a fost la noi la Spitalul de Arși cu doctorul Ionescu.

-Eu sunt Adela, îmi pare bine!

Ne roagă să o tutuim și mă consultă. Mama îi arată că sunt acoperită de răni deschise.

-Ce a zis șeful?

-Să începem pas cu pas, încet…

-Așa cred și eu că este cel mai înțelept. Alex, vei veni la noi întâi de câte ori poți, apoi vom crește frecvența pe măsură ce te vindeci.

Mă suie pe bicicleta statică și mă pune să pedalez zece minute pe cea mai ușoară treaptă. Nu reușesc. Obsesc repede și am dureri. Îmi vine să plâng de ciudă. Trupul meu este atât de slăbit încât nu pot să duc la bun sfârșit un exercițiu banal. Adela observă că am lacrimi în ochi și mă consolează, asigurându-mă că, într-o zi, voi fi din nou puternică. Mă trimite apoi pe secția de electroterapie. Este în celălalt capăt al holului. Ne îndreptăm într-acolo și cercetez tavanul tehnic, plin cu țevi. Mă trec fiorii când mă gândesc că poate prin acele conducte trece apă fierbinte și că, dacă ar fi să pleznească, m-ar arde. Îmi tremură picioarele. Ajung cumva în fața ușii electroterapeuților. O infirmieră se uită deconcertată la mine. Citește fișa profesorului și se scarpină în cap.

-Domnișoară, laserul nostru nu prea mai merge de câteva zile. Se încâlzește foarte tare și se oprește brusc.

Îmi verifică bandajele și întreabă dacă am vreo zonă pe care ar putea să utilizeze aparatul.

-Eventual să scoatem undeva pansamentele, să facem o probă.

Mă uit de jur împrejurul salonului încărcat cu paturi despărțite de câte o cortină. Unul dintre ele este liber, dar restul sunt ocupate. Spațiul pare curat, dar nicidecum steril. Noi am intrat în încălțămintea cu care am venit de afară. Am îndoieli. Nu am încredere că oamenii aceștia știu ce fac. Întreb dacă au mai lucrat cu arși. Clatină din cap și recunoaște că suntem primii pacienți de acest fel.

-Ai pe spătic un petic unde ar putea să încerce…Ai rana aceea de pe omoplat, pe partea dreaptă.

Infirmiera mă duce în separeul liber, mă ajută să mă dezbrac și pleacă după aparat. Mama își pune mănuși sterile și înlătură compresa care se desprinde greu și lasă în urmă o plagă vie roșiatică, cu coji verzui pe margini. A sosit și laserul, care arată ca o lampă mare, cu sticlă roșie. Îl bagă în priză, dar nu pornește. Femeia apasă pe rând toate butoanele, pleznește cupola dispozitivului și înjură. Face un „pic!” sonor și prinde viață. Îndreaptă măgăoaia spre spatele meu și aud mereu „nț-uri” dezaprobatoare, însoțite de aceleași palme. „Au!” strigă infirmiera.

-S-a întâmplat ceva?

-Aș! Laserul ăsta! Mai nou, arde efectiv de nici nu mai putem să îl atingem.

-Nu e periculos?

Își drege glasul și neagă cu vehemență, apoi adaugă.

-Dacă simți totuși că e foarte cald pe piele, îmi spui.

Inima îmi bate răvășită în piept. Mă tem să nu explodeze pe mine. Închid ochii si număr din nou până la zece. Simt o fierbințeală care doare și usutră. Rana clocotește și se macină din interior. Infirmiera continuă să scoată sunete de nemulțumire. După o secvență de „pic-uri" acute, laserul se scutură și se oprește brusc.

-Ei, dracu' să te ia de măgărie! răbufnește infirmiera. Iar nu mai pornește. Îmi pare rău. Nu mai putem să îl folosim. Hai să încercăm Bioptronul.

Târăște huiduma mecanică afară, pe roți care scârțâie. Se hurducă până în partea cealaltă a salonului. Zgomotul se schimbă cu altul asemănător și femeia se întoarce cu un obiect care pare o veioză uriașă.

-Ăsta încă merge, spune ea mândră.

Îi dă drumul și îndreaptă lumina gălbuie spre aceeași leziune de pe spate. Simt o căldură mai puțin mistuitoare, dar tot neplăcută. Mă lasă singură în cabina mea și, când văd că a plecat de-a binelea, mă trag de sub aparat. Plaga se liniștește imediat. Dacă aud pașii femeii apropiindu-se, mă așez din nou sub el. Iarăși doare.

-Gata ești! Ne vedem data viitoare. Poate până atunci reparăm și laserul.

O salut și răsuflu ușurată. Mă bucur pe ascuns că primul dispozitiv s-a stricat și sper să nu mai fie funcțional vreodată. Rana îmi pulsează fără oprire. O chem pe mama care își pune o nouă pereche de mănuși și mă pansează. Geanta ei s-a transformat în trusa unui chirurg.

Când ajungem acasă, mă întind epuizată în pat, fără să mai țin cont de durere. Adorm imediat și mă trezesc asudată câteva ore mai târziu. Am din nou frisoane, dar nu îi spun mamei. Ascult cum gătește în bucătărie. Mă chinui să mănânc singură, dar când obosesc, mă hrănește ea punându-mi bucățelele mărunt tăiate de friptură direct în gură. Îmi este rușine, dar zâmbesc ca să nu o întristez. La final, oftează.

-Vino să te spăl, puiule.

Mă așază în cadă. Când apa ajunge la rana peste care s-au plimbat astăzi aparatele doctorului Ionescu, țip. Usturimea este insuportabilă. Mama vrea să detașeze compresa de plagă, dar aceasta nu se clintește. Este îmbibată în secreții bizare, gălbui.

-Ce să fac?

-Smulge-o…

-Ești sigură?

-Nu…dar nu putem să o lăsăm așa acolo.

Trage aer în piept și apucă pansamentul ud. Îl dezlipește brusc. Urlu, așa cum a făcut-o odinioară Flavia în cada verde, cu o voce pe care nu mi-o cunosc, care nu sună ca a mea. Mama scapă dușul care se lovește de vană.

-Ești carne vie…spune ea, suspinând. Nu arătai așa de rău azi dimineață. E terci spatele tău.

Rând pe rând, îmi înlătură bandajele. Clăbucii săpunului sunt tot mai însângerați și de pe mine cad mereu cruste verzi. Îmi este frig și greață. Acum nu mai pot să ascund frisoanele. Oprește apa, mă scoate din cadă și mă duce în cameră. Hainele pe care vrea să mi le dea îi cad din mâini. Ia altele.

-Ce e mama?

-Puiule…mi se pare că ești tot mai rău.

Mă unge cu crema dată de Larisa și nu mă mai bandajează.

-Ce ți-au făcut astăzi?

-Ceva laser…

-Nu-i mai lăsa să îți facă. Ai sângerat îngrozitor de acolo.

Rana de pe omoplat fierbe și murdărește așternuturile cu exsudat. Mă doare îngrozitor capul. Ziua se destramă într-o migrenă care îmi răpește vederea și mi-o înlocuiește cu sclipiri stridente. Mă pun la loc în pat și pic într-un

somn adânc, întrerupt de coșmaruri confuze cu dispozitive grotești care iau foc și îmi ard cicatricile. „Lua-l-ar dracu de aparat”, spune cineva în depărtare și îi aud pașii în fugă, tropăind undeva în subsolul minții mele. Când mă trezesc în toiul nopții, cearșaful este plin de sânge. Plâng în liniște ca să nu o trezesc pe mama. Oare ce se va alege de noi?

Deși rănile mele se extind și sunt tot mai dureroase, la control aud același lucru. Procesul este normal. Sunt foarte bine. Frisoanele nu reprezintă altceva decât reacția corpului meu la frig. Nu am destulă piele ca să mă pot termoregla. Fac un pic de febră acolo, nu e nimic serios. Dacă nu e peste 38, nu e grav. „Acum și dacă te dai cu rahat, te vindeci”, aud în minte cuvintele Larisei, repetându-se la infinit. Doar că eu mă descompun fizic și sufletește. „Dar mă doare”, „Miros urât”, „Apar tot mai multe coji”. „Nu umbla la ele și gata!”. „Este o etapă firească”. „Vor cădea și vei arăta perfect”.

Stau in baie în fața oglinzii și mă uit înspăimântată la plăcile groase și verzi care mi-au apărut pe umărul drept. Într-o zi, procesul de cicatrizare a fost înlocuit de aceste monstruozități. Îmi este silă de ele. Mama este plecată la magazin și profit de ocazie ca să mă studiez în voie. Cu mâna stângă, apuc unul dintre colțurile crustelor și trag. Doare, dar nu renunț până nu desprind o bucată. Așa cum m-am așteptat, în locul cojii se cască acum o rană gălbuie care miroase bizar, dulceag. Îmi pun în palmă săpun dezinfectant și frec locul cu disperare, până când scoarțele se transformă într-o masă mucilaginoasă, usturătoare. Oricât aș încerca să le înlătur, rămân lipite de mine și se topesc în plăgile de dedesubt, consumându-le. Miasma este tot mai puternică. Când ajunge mama acasă, mă găseste deasupra chiuvetei plângând și sângerând. Pe braț mi se scurg secreții purulente abundente.

-Gata…gata…eu o chem pe Iulia.

În seara aceea, după ce a vorbit la telefon cu mama, Iulia vine la noi cu o sacoșă plină de ustensile, creme și flacoane mici și mari, cu tot felul de substanțe. Se uită la mine și clatină din cap.

-Eu nu prea fac asta, doamnă, îi spune ea mamei. E locul meu de muncă în joc. Dar vreau să vă ajut. Hai, Alex. Acum ai să te vindeci, ai să vezi. Întâi să te spăl calumea.

Mă bagă în cadă și mă acoperă cu dușul. Folosește o pensetă mare pentru a-mi curăța toate cojile de pe răni. Îmi clănțăne dinții în gură de durere, dar nu crâcnesc. Știu că am nevoie de asta. Mama privește din ușă cu mâinile împreunate, ca într-o rugăciune.

-Eu nu sunt în stare, nu știu ce să îi fac. Poate e vina mea că a pățit asta!

-În niciun caz, doamnă. E nevoie de un specialist, de un loc unde să se ocupe de ei. Halal țară, halal sistem. Măcar puteau să vă spună cu ce să o dați.

Scoate un flacon de săpun și toarnă din belșug pe buretele cu țepi de silicon. Freacă rănile de pe corp și de pe scalp până când râmân fără răsuflare. Mă înec cu propriile mele lacrimi. Iulia mă consolează și mă îmbărbătează.

-Copilule, te scap de mizeriile astea și vei vedea ce bine vei fi. Hai, încă un pic.

Mă ridică în picioare și mă spală pe tot corpul ca pe o neputincioasă. Îmi este rușine. Odată ajunsă în pat, mă pune în șezut și continuă să lucreze. Scoate din sacoșă câteva fiole de Colistin pe care le prepară cu ser fiziologic.

-Să vă duceți la farmacie să îi luați cel puțin douăzeci de sticlute.

-Dar nu am rețetă…

-Spuneți-le despre Colectiv, vă vor da sigur. Ele știu despre ce e vorba.

Mama pleacă și rămân cu Iulia care îmbibă comprese sterile în antibiotic și îmi scaldă rănile în medicament. Apoi, îmi acoperă plăgile cu o brumă de Oximed, peste care așterne tacticos, cu gesturi de chirurg, fâșii de Atrauman.

-Am terminat pe astăzi.

Se așază pe scaunul din fața patului și așteaptă să se întoarcă mama. Aceasta intră pe ușă cu o pungă mare, plină.

-V-a dat?

-Da, când a auzit de Colectiv, nu m-a mai întrebat altceva.

Iulia își ia rămas bun de la mine. Trag cu urechea la discuția ei cu mama. Fac o înțelegere. Stabilesc că, până mă mai întremez, va veni la noi în fiecare zi, apoi o dată la două zile. Când spune „are probabil un streptococ și cine știe ce altceva”, o face cu glas scăzut. Simt o mare tristețe. Temerea mea s-a adeverit. M-am reinfectat. După ce pleacă, mama intră în cameră și stăm de vorbă. Pentru prima dată după mai multe săptămâni, suntem liniștite. Avem încredere că sunt pe mâini bune.

-Ți-am spus… îi zic mamei. Ți-am spus că e ceva.

-Nenorociții… Negau la fiecare control că ar fi vreo problemă. Unde voiau să ajungi? Voiau să mori acasă, să ne acuze pe noi că am greșit cu ceva? Ticăloșii…

O vreme încetez să mai merg la Spitalul Elias la recuperare. Rănile sunt prea adânci și îmi este teamă să le expun la mediul nesteril de acolo. În fiecare seară, Iulia mă spală temeinic și mă tratează cu antibiotic. Stă câte două ore cu mine, îngrijindu-mă ca pe propria fiică, igienizându-mi plăgile, curățându-le de cruste și de puroi.

-Să nu le povestești nimic la control, Alex, mă roagă.

-Îți promit!

Arsurile sunt tot mai mici și cojile dispar ca prin minune sub efectul Colistinului. Odată cu ele, dispare și mirosul pe care îl emanau. Băile nu mai sunt atât de dureroase și se întâmplă des să râd și să glumesc cu Iulia. Mă spală pe cap cu șamponul meu preferat și facem haz de clăbucii luxurianți.

-Să vezi ce frumos îți va crește părul! Îți va ascunde cheliuțele. Acum încă ai răni, dar se vor vindeca și firele care vor crește pe lângă cicatrici, le vor acoperi!

Știu că vrea să mă consoleze. Este o minciună nevinovată care îmi face bine și pe care aleg să o cred.

Câteva zile mai târziu, mă duc la spital să mă vadă Silvia. În cabinet mă întâmpină și Larisa. Mă privesc amândouă uimite. Îmi scot pansamentele și observă fâșiile de Grasolind puse cu dibăcie peste leziunile rămase. Se uită

la munca Iuliei fără să rostească un cuvânt. Constată cu satisfacție că arătătorul s-a îndreptat și tăietura făcută cu bisturiul este aproape închisă.

-Vezi? Ți-am zis că nu trebuie să faci nimic special și te vei vindeca de la sine!

Pufnesc în râs gândindu-mă la eforturile sisifice ale Iuliei, la toaletările chirurgicale făcute în cada garsonierei mele și la băile cu Colistin luat fără rețetă de la farmacie. La toate serile în care, ore în șir, această femeie mi-a tratat infecțiile cu care m-au trimis ei acasă. O „simplă" asistentă, mai pricepută, mai asumată decât chirurgii și medicii din acel spital, unii atât de aroganți și de autosuficienți încât îndrăznesc să creadă că mi-au trecut problemele… „de la sine".

-De ce zâmbești? mă întreabă Larisa.

-Doar mă bucur că sunt un pic mai bine.

I-am făcut Iuliei o promisiune și am să mă țin de ea, deși nu știu dacă nu cumva, astfel, am ajuns să fiu și eu o mincinoasă. Dacă nu cumva, protejând-o pe ea, contribui în felul meu la ruina sistemului și a oamenilor. Mă întristez și tac. Nu am niciun motiv să râd. Bucuriei îi ia locul tristețea profundă care mă tot încearcă de la accident încoace. Se face întuneric în mine brusc, ca și cum Dumnezeu ar fi stins lumina și ar fi închis ușa, lăsându-mă singură pe lume.

Tremur de frig în fața unei clădiri situate pe o străduță din zona Universității. Sunt aici pentru că Silvia m-a trimis să îmi cumpăr o atelă nouă pentru degetul arătător. M-am zgâriat adânc de câteva ori cu bucata de metal pe care a improvizat-o. Mi-a dat un bilet cu o adresă și un pliant despre un dispozitiv care o va înlocui. Mama verifică numărul interfonului și sună.

Angajații firmei de accesorii medicale se uită la mine încurcați. Una dintre femei își pleacă ochii atunci când o surprind cercetându-mă înspăimântată. Da… Arăt foarte rău atât de slabă, cu mâinile mutilate, încovoiate diform în mânecile gecii negre, foarte largi. Chipul ars îmi este încă umflat și cearcănele adânci, violet, contrastează cu paloarea obrajilor tumefiați. Căciula mare îmi acoperă cu stângăcie pansamentele de pe cap, care se ițesc ferfenițite de sub material.

-Cu ce putem să vă ajutăm? întreabă, într-un târziu, un bărbat cu ecuson.

Mama îi spune că aș avea nevoie de un dispozitiv ca acela de pe fluturașul dat de domnișoara doctor.

-Păi… aveți răni sub comprese? Adică… ăăă… mda. Îmi cer scuze. Sunteți de la Colectiv, nu?

-Da. Din păcate am și plăgi deschise, așa este.

-În acest caz, nu știu ce să zic. Avem ateluța pe care mi-ați arătat-o, dar scrie și în indicații că nu se poate folosi peste piele cu leziuni.

-Dar ne-a recomandat-o domnișoara doctor, oftează mama, întristată.

-Eu pot să v-o vând și, dacă nu e bună, o aduceți înapoi.

O scoate dintr-o cutie mică. Are ceva ca un bumb negru în mijloc și pe laterale este înțesată de tije subțiri, de metal.

-Plasticul se pune direct peste articulația în butonieră ca să apese pe ea. De aceea spun că nu știu dacă veți putea să o purtați. Sfatul meu este, dacă medicul vrea totuși să o utilizeze, să facă un pansament moale peste rană. Există niște bureți speciali pe care îi au ei prin spitale.

Ne povățuim cu mama și până la urmă o cumpărăm. Acasă, recitesc avertismentul de pe ultima pagină a manualului din ambalaj: „a nu se folosi peste piele lezată sau peste răni deschise”. Îmi frec ochii și mă întind, suspinând, în pat. A fost o zi lungă. De fapt, încă nu s-a terminat. Ațipesc și mă trezesc câteva minute mai târziu cu glasul Iuliei: „hai, somnoroaso, la duș!”.

Mă duc la următorul control cu atela nouă în buzunar. Domnișoara doctor lecturează prospectul. Îl întoarce pe toate părțile, jucându-se cu el. Începe să îmi scoată bandajele de pe mâna dreaptă și după ce eliberează bucata de metal, o aruncă de la distanță într-o tăviță. Scoate un clinchet strident, care umple salonul cu reverberații acute.

-Am citit că nu merge pe piele cu răni, îi spun. Îi urmăresc fiecare gest. Poate ar fi mai bine să așteptăm să se vindece de tot.

A înlăturat deja compresele de pe articulație. Nu e închisă. Un firicel de sânge se prelinge din mijlocul tăieturii care brăzdează degetul de la un capăt

la celălalt. Îmi tamponează plaga cu gândul în altă parte, apoi până să mă dumiresc ce face, trage atela peste arătător și dă drumul mecanismului. Bumbul negru se lasă cu totul peste el, apăsându-l cu putere. Durerea este atât de mare încât am senzația că îmi voi pierde cunoștința. Domnișoara doctor continuă să absoarbă cu o compresă sângele care curge din leziunea provocată chiar de ea acum câteva săptămâni.

-Să nu cumva să scoți atela. Trebuie să o porți zi și noapte. O dai jos doar din când în când ca să cureți rana, apoi o pui la loc. Speli degetul la chiuvetă.

Îmi țiuie puternic urechile. Îi aud glasul rece, nepăsător, prin larma din craniul meu, devenit cutie de rezonanță a durerii. Nu am forță să pun vreo întrebare, așa că ies din cabinet, împleticindu-mă. Pe hol, mama mă ajută să mă așez pe un scaun și îmi dă să beau câteva guri de apă. În taxi în drum spre casă, plâng descumpănită și umilită. Nici de data aceasta nu am știut să îmi iau apărarea. Iarăși am stat acolo și i-am permis să mă mutileze.

Peste două zile, de sub plasticul negru începe să curgă puroi. Degetul și-a dublat volumul și niciun medicament nu mă ajută să scap de durere. Când vine Iulia, scutură dezaprobator din cap. Articulația s-a deschis și s-a infectat.

-Aparatul acesta este pentru oameni fără arsuri. Nu înțeleg de ce ți l-au dat ție.

Mă curăță cu grijă și, la final, îmi stoarce peste deget câteva comprese îmbibate în Colistin. Aplică Atrauman pe rană și confecționează din tifon un fel de pernuță peste care așază atela.

-Chiar trebuie să o port mereu?

-Din păcate da. Altfel arătătorul ți se va duce în palmă. Când te doare foarte, foarte tare, mai dă-o jos, dar fă asta cât poți de rar.

În noaptea aceea, mă trezesc și vomit de durere. Mâna dreaptă îmi tremură necontrolat și nu îmi mai recunosc degetul. Este atât de umflat încât s-a extins pe laterale. În baie, apuc dispozitivul și izbutesc să îl scot după câteva încercări chinuite. Țâșnește sânge prin rana care, scăpată de presiune, se eliberează. Strâng atât cât pot, ca să opresc hemoragia. Mă așez

pe marginea căzii. Îmi leagăn trupul înainte și înapoi ținându-mi arătătorul în palma stângă. Sângele îmi picură pe picioare, murdărindu-mi pantalonii. După un timp, se oprește și rămâne doar durerea intensă, pulsatilă. Mă întorc în pat târziu. Mama nu s-a trezit. Este prea epuizată. De la o vreme încoace, se plânge mereu că o doare spatele. Nu mă mir, la cât muncește. Spală, gătește, face cumpărăturile și cară mereu sacoșe grele. A îmbătrânit în aceste luni. Aproape că nu o mai recunosc din cauza ridurilor și a trăsăturilor subțiate. Mă cutremur și strâng pleoapele pentru a alunga un gând urât. Așez atela pe noptieră și mă întind. Încă îmi cuibăresc degetul în palmă pentru a-l proteja. Din când în când, curge un pic de sânge care mi se prelinge pe piept. Adorm cu lacrimi în ochi, fără speranță în ziua de mâine.

Nu mult după aceea, mama se îmbolnăvește. Se trezește într-o dimineață cu o durere lombară îngrozitoare care devine, peste zi, de nesuportat, așa că cheamă ambulanța. Nu mai reușește să se ridice nici ca să meargă la toaletă. Stau lângă ea complet neputincioasă. Vreau să apuc un colț al plapumei ca să o acopăr. Nu pot. Se vaită ca un copil. Când ajung paramedicii, îi rog să deschidă ei ușa pentru că nu am cum să apăs pe clanță. Pătrund în garsonieră și privesc, uimiți, când spre mine, când spre mama.

-Cine este bolnavul?

O arăt pe mama, dar ochii lor au rămas pironiți asupra mea. Plină de răni și de pansamente, eu par a fi cea care are nevoie de ajutor. Unul dintre medici este prietenă cu Flavia și mă recunoaște. A fost să ne viziteze la un moment dat în spital. Le spune colegilor că am ars în Colectiv. Mama aiurează de durere, așa că Dana îi face un calmant. Nu are ce să îi dea mai mult. Pleacă și mă lasă cu ea. După ce se trezește din somnul provocat de analgezic, îmi cere să îi pregătesc un ceai. Realizează ce a spus, apoi se scuză. Este confuză din cauza medicamentului. Înșfacă telefonul și o sună pe sora mea. Plânge în receptor. Spune că nu știe ce ne vom face pentru că suntem singure. Mă cuprinde disperarea și merg în bucătărie ca să încerc să pun totuși apă la fiert, dar mâinile nu mă ajută. Deschid cu greu robinetul. Tâșnește și mă udă. Nu pot să prind oala în mâini. O împing în chiuveta și cade cu zgomot. Aștept să se umple. Când e cât de cât plină, dau să o ridic, dar degetele mâinii stângi nu mă ascultă. Rămân țepene și lipsite de forță. Vreau să alătur dreapta efortului, dar mă lovesc la arătător în toartă și mă

trece un fior prin tot trupul. Sângerez în chiuvetă peste apă, peste oală, colorând totul în roșu. Mă așez pe jos, pe gresia rece și suspin în liniște, învinsă. Nu îmi vine să cred ce se petrece. Nu îmi vine să cred că pur și simplu nu pot să fac nimic. De undeva din interiorul meu, se ridică o deznădejde fără margini care mă înghite. Mi-este îngrozitor de teamă. Ce se va întâmpla cu noi?

A doua zi, sosește Cristina de la Târgu-Mureș. Are ochii încercănați și sufletul greu. Și-a lăsat băieții acasă pentru a putea să vină la noi. O duce pe mama la toaletă și o spală, apoi face ceva de mâncare și ne hrănește. Spre seară, se plimbă agitată dintr-o parte în alta a garsonierei mici. Se uită pe geam, se foiește și ne cercetează îngândurată pe amândouă.

-Eu nu pot să stau mai mult de două zile…Nu am cum…Trebuie să mă întroc la copii.

-Și eu ce să fac?izbucnește mama. Ce să fac? Nu pot nici să merg singură la baie. Vezi bine că Ale nu se descurcă cu nimic. Este neputincioasă.

-De ce nu ai avut grijă de tine? Cum ai vrea să procedez?

Se ceartă copleșite, disperate, depășite de gravitatea situației. Cuvintele devin tot mai urâte, mai agresive.

-Nu pot să mă ocup de ea acum! Nu pot! Vreau să merg acasă!

-Cum să mergi acasă? Și ce va face ea singură aici? Ai înnebunit?

Mă retrag din încăpere fără ca ele să observe. Sunt prea prinse în conflict. Mă duc în baie și dau drumul apei de la chiuvetă, ca și cum m-aș spăla. Mă așez pe coșul de rufe și plâng înăbușit. Am devenit o povară pentru oamenii dragi mie. Un balast care trage după el tot ceea ce iubește. Din pat, incapabilă să se miște, mama țipă la sora mea, acuzând-o că nu îi pasă de noi. Furioasă, rănită, Cristina îi reproșează că s-a îmbolnăvit din neglijență și că îmi întoarce spatele. „Nu pot, nu înțelegi? Nu pot!”. Urletele lor se destramă și se face brusc liniște în capul meu. Un gând irupe fără stavilă și se înstăpânește asupra haosului, dându-i formă. Una care nu îmi place deloc, dar care aduce, în acel moment, o soluție macabră născută din durere.

-Și dacă aș muri? Poate că dacă n-aș mai fi, lucrurile s-ar calma. Ar fi mai ușor pentru toată lumea dacă aș dispărea.

Îmi vine în minte balconul deschis al garsonierei de la etajul 6. Cât ar dura descinderea? Câteva secunde, apoi nimic. Inima îmi bate tare în piept și simt o greață vertiginoasă, ca o cădere. Una spre moarte. Încă plâng când mă găsește Cristina și mă ia în brațe.

-Vezi ce ai făcut? îi strigă mamei. Crezi că de asta are nevoie Ale acum? Eu o sun pe Iulia.

Mă duce în cameră și mă așază pe partea mea de pat. Se învecinează cu ușa balconului, care este rabatată. De afară pătrunde aerul pișcător de ianuarie, care îmi intră în plămâni, înghețându-mă. Aud ca prin vis discuția dintre Cristina și Iuli. Mama acesteia nu are loc de muncă și ar putea să ne ajute o vreme. De mâine, vor veni amândouă la noi: Iulia se va ocupa de rănile mele iar doamna Daniela ne va sprijini cu treburile casei. Târziu, mama și Cristina se împacă. Sora mea își improvizează un culcuș din câteva fotolii și adoarme, frântă de oboseală. În tăcerea nopții, le ascult respirația regulată. Doi oameni iubiți își ispășesc în somn epuizarea provocată de suferința mea.

În întuneric, cu spatele rănit proptit în perne, mă uit pe fereastră. Luminile bulevardului Nerva Traian pâlpâie spectral în bezna gerului, cu un nimb gălbui în jurul nucleului strălucitor. Ninge și fulgii arămii brăzdează cerul de un violet straniu, străpuns pe alocuri de crâmpeie de negru profund. Același gând bolnav îmi încolțește în minte și capătă proporții. La cât sunt de obosite, la cât de adânc dorm, nu și-ar da seama că am sărit decât târziu, când cineva ar țipa și s-ar auzi sirenele. Închid ochii și îmi apăs pieptul cu mâna, de parcă aș vrea să mă opresc. „Ar fi mai bine”, îmi zic. „Ar scăpa și ele, aș scăpa și eu”. Apoi îmi amintesc dintr-o dată versurile unei melodii. Apar fantomatice de dincolo de pragul conștiinței.

Felt it coming/ The only choice was forgive and forget/ And I found comfort/ In that it hasn’t happened yet/ Something inside me was calling/ But all I could see was a threat/ Cause I was sure it would cost me/ Another lifetime to repent.

Sunt din piesa „Atonement”. Îi văd pe rând pe artiști, ca într-un joc ciudat al memoriei. Până nu demult, erau oameni în carne și oase. Acum sunt doar închipuiri. Bogdan, Mihai, Vlad și Alex. Andrei care se zbate între viață și moarte. Bucuria lor de pe scenă. Iubirea curată pe care o simțeau pentru muzică. Aceeași iubire pe care o simțeam și eu și care zace undeva în mine, acoperită cu scrum, încercând să își revină, să se ridice și să meargă înainte. Ei ce ar face dacă ar fi acum aici, în locul meu? Ar sări? Simt o rușine mare, copleșitoare. Cum să îi dezonorez cu astfel de gânduri? Apuc cu greu telefonul nou, primit în dar de la Cristina. Îl las să cadă în poală și butonez cu arătătorul mâinii stângi, până ajung la pagina de Youtube a trupei. Ca în noaptea aceea din spital, mă chinui să îmi așez căștile în urechi și să dau play cântecului. Muzica îmi pătrunde în suflet, eliberându-mă, vindecându-mă. E ca o îmbrățișare îndeajuns de strânsă încât să sudeze între ele toate părțile din mine care stau să se prăbușească. Privesc pe geam, printre lacrimi, fulgii mari și mi-i imaginez pe băieți acolo undeva, veghind asupra mea, asupra noastră.

Decid că voi trăi. În noaptea înghețată de iarnă, când lumea pare că se sfârșește sub asaltul cerurilor, hotărăsc că vreau să învinge această durere. Că vreau să părăsesc containerul clubului Colectiv, Spitalul de Arși, toate iadurile urzite de ororile trăite, atât sufletește, cât și cu trupul acesta distrus, dar dornic să mă țină în viață. Și zâmbesc. Cu obrajii umezi și complet neputincioasă, înconjurată de ruina vieților celor dragi mie, îmi las inima în voia muzicii și îi cer să mă salveze. Ca înainte de foc. Ca înainte de băiță. „Mulțumesc”, le șoptesc celor patru, și adorm pe acordurile sufletelor lor, care, de departe, m-au convins că trebuie să supraviețuiesc.

Reiau tratamentul la Spitalul Elias. Trebuie să devin mai independentă ca să pot să o sprijin pe mama. Îmi este foarte greu să merg singură la terapie în fiecare dimineață, dar învăț să mă descurc. Cele mai multe răni, cu excepția celor de pe scalp și de la deget, s-au închis datorită priceperii Iuliei, care continuă să vină la mine de câteva ori pe săptămână ca să mențină progresul obținut cu multă trudă. Arătătorul, din păcate, nu a făcut față traumei atelei noi și s-a îndoit de tot în palmă. Încă o greșeală medicală pentru care plătesc, bineînțeles, tot eu. Doamna Daniela ne ajută cu treburile casei, așa că mama are răgaz să se întremeze. A făcut câteva consultații și medicii i-au descoperit un chist benign între vertebre. S-a format din cauza efortului

depus cu îngrijirea mea în aceste luni și mai ales ca o consecință a nopților dormite pe scaunul de lângă patul meu din Spitalul de Arși. Lucrurile s-au mai așezat după momentul cumplit al prăbușirii ei. Însă fără Iulia și mama ei, nu știu ce s-ar fi ales de noi.

Sistemul ne-a abandonat îndată ce am părăsit spitalul. Incomplet vindecată, plină de răni mari, deschise, complet neajutorată, am fost lăsată de izbeliște. Povara îngrijirii mele a căzut pe mama mea vârstnică și bolnavă. Oare nu era firesc să existe un centru de recuperare în care să fiu internată după ieșirea din perioada critică? Un loc în care oameni iscusiți să mă spele, să mă panseze și să mă hrănească, având drept bază experiența cu astfel de cazuri? Cum să poată să mă vindece o femeie bătrână, care nu a mai văzut astfel de răni în viața ei? Care îmi este mamă, și nu doctor? Atât eu, cât și ea, riscam să ne pierdem viața. Eu, din cauza infecțiilor care au revenit odată ce am ajuns acasă. Ea, din cauza efortului de a mă pune pe picioare. Nu am fi devenit nici măcar statistici. Nimeni nu mai numără morții când se sting departe de vreo instituție coruptă.

La Spitalul Elias, am fost „repartizată” lui K, o terapeută tânără. Mi-a plăcut de ea din prima clipă. Are o căldură aparte și este foarte competentă. A învățat să lucreze cu arși de la superiorii ei, care au fost plecați la specializare în Belgia la inițiativa Ministerului Sănătății. Câțiva fizioterapeuți de la mai multe spitale din Capitală au mers în Bruxelles pentru a lua lecții de la experții de acolo. S-au întors cu foarte multe păreri despre meniuri, condițiile de cazare și locațiile necentrale ale hotelurilor. I-am auzit o vreme vorbind despre cât de nemulțumiți au fost în legătură cu cartierul în care au stat în timpul cursurilor. Prea puțin s-au dezbătut, însă, tehnicile dobândite acolo.

K. nu e ca ei. Evită conversațiile de prisos și se concentrează asupra muncii. Îmi masează cicatricile dure și tumefiate. Îmi îndreaptă degetul tot mai încovoiat. Din cauza durerii, îmi culc capul pe masa pe care lucrăm și scrâșnesc din dinți. Când lucrează la umeri și la spate, mă așază pe scaun și îmi ridică treptat brațele. Uneori, e prea mult și plângem amândouă. Eu de durere, ea de milă. Se ocupă astfel de mine câteva ore pe zi, în funcție de câți pacienți are. În sala de recuperare nu suntem doar noi, răniții din Colectiv, ci și restul bolnavilor cu diverse patologii sau traume. De multe

ori, K. trebuie să facă slalom ca să le poată administra tuturor tratamentul. Între runde, își dezinfectează mâinile până când sângerează.

-Alex, noi nu avem deloc experiență cu arșii, trebuie să fiu sinceră cu tine. Deseori îmi este teamă să nu îți fac ceva greșit, pentru că nu aș ști cu ce să compar. Până la voi, n-am avut niciun pacient cu sechele postcombustionale.

O apreciez cu atât mai mult cu cât este sinceră și nu ascunde adevărul. Îmi vorbește despre lipsuri și despre nedreptățile de pe secție. Îmi explică greutățile pe care le încearcă, gestionând atât de mulți pacienți. O numesc om-excepție și cred că este unul dintre profesioniștii care fac ca sistemul să nu se prăbușească de tot. Pretutindeni mai găsești câte un om-excepție. De obicei, este ascuns între ceilalți, preocupați peste măsură de propria piele care depinde de funcționarea defectuoasă a vreunei instituții. Deseori sunt persecutați sau ignorați. Când vorbesc, restul se grăbesc să le acopere cuvintele cu tăcere, dar chiar și așa, din umbră, munca lor nu trece neobservată de cei care au baftă și ajung la ei. Am învățat demult că în România, succesul actului medical este o loterie, un noroc, nicidecum o garanție. Dacă încapi pe mâini bune, scapi. Dacă nu, mori sau ești mutilat.

Înainte de K., câteva zile am avut o altă terapeută. Îmi frământa neatentă cicatricile în timp ce vorbea cu iubitul ei pe Messenger, pe mobil. Se pregătea să emigreze într-o țară europeană în câteva săptămâni și se desprinsese de realitatea pacienților care continuau să aibă nevoie de ajutorul ei. M-am bucurat când am aflat că a plecat mai repede și m-a preluat K. Am descoperit în ea un suflet-pereche care a înțeles dintr-o singură privire nevoia uriașă de vindecare pe care o aveam și și-a pus în slujba mea toate abilitățile. În fiecare zi, trudește la cicatricile mele și, în timpul liber, citește articole și se uită la videoclipuri pentru a acumula mai multe informații pe care, apoi, mi le împărtășește.

La electroterapie nu mă mai duc, în ciuda reproșurilor profesorului Ionescu. Mă tem de aparatele vechi și stricate. În plus, după senzația îngrozitoare de arsură pe care am simțit-o în răni după primele tratamente și felul în care am sângerat ulterior, am conchis că nu vreau să îmi asum vreun risc cu o astfel de procedură. Când am cerut detalii despre tipul laserului, mi s-au

oferit întotdeauna informații trunchiate, așa că nu pot să am încredere că oamenii aceia știu ce fac. Am trecut prin multe astfel de experimente încă din perioada spitalizării la Arși și nu mai sunt dispusă să fiu cobai, nu pe pielea mea, și așa distrusă.

Mă bucur să le revăd pe Sandra și pe Iris la Elias. Sandra încă are mâna stângă bandajată după ultima operație suferită. Chirurgii i-au pus tije în toate degetele, așa că trebuie să aibă grijă să nu facă eforturi prea mari. Are dureri îngrozitoare și deseori se retrage într-un colț și își ține mâna înfășată la piept. Închide ochii și se leagănă, așteptând să treacă spasmele. Iris a rămas cu un handicap sever tot la stânga. Din cauza felului în care i-au fost puse grefele de doctorii Moldovan și Preda, articulațiile i s-au subluxat și i-au deformat oasele. Degetul mic îl are, ca arătătorul meu, în butonieră, adică încovoiat în palmă. Când terapeutul lucrează cu ea, Iris plânge pe ascuns. Murmură tot soiul de versuri, de poezii, de cuvinte ca să își abată mintea de la durere, dar câteodată îi scapă câte un țipăt și atunci îmi amintesc de urletele noastre de la băiță.

Tot mai des am coșmaruri în care se amestecă scenele din club cu clipe din spital. Uneori, în beznă completă, începe să ardă tavanul și observ că sunt culcată într-o vană de o culoare incertă, cu margini cauciucate. Cineva care se roagă cu un glas care nu e nici bărbătesc, nici femeiesc, îmi smulge pielea de pe spate și cad bucăți din mine în apa care se scurge cu repeziciune în jos. Implor să se oprească, dar nu o face. Camera arde, arde din ce în ce mai tare. Alteori, sunt în container și sunt pironită la pământ. Locul e în flăcări, dar călăilor mei anonimi nu le pasă. „Bagă aici branula”, rostește unul dintre ei. „Nu merge! Are cicatrici!”. Prin mine se plimbă sute de ace care îmi amorțesc trupul, apoi luăm cu toții foc. Mă trezesc asudată, tulburată. Mintea mea nu greșește. Incendiul și toate cele petrecute în spital sunt capitole ale aceleiași povești. Una despre corupție și nepăsare. Una care ucide. Visele cu adevărat grele sunt cele în care apar ei, cei care au murit. Dor în locuri care nu se pot îndrepta cu fizioterapie.

Povestim toate trei despre caznele sufletești care ne încearcă și, când mărturisirile devin copleșitoare, ne privim cicatricile de pe mâini. A devenit ticul nostru salvator pe care îl folosim ca să nu trebuiască să mai spunem ceva. Sperăm să găsim în crevasele și în dantelele bolnave care ne-au

înlocuit pielea frumoasă vreo dezlegare, un răspuns, care nu vine însă niciodată. În fiecare zi, la Spitalul Elias, împărtășim gânduri și speranțe printre lacrimi și durere. Facem cu schimbul la ținutul de mână când kinetoterapia doare foarte tare, când terapeuții trag de articulațiile bolnave, înțepenite. Astfel, sădim mai adânc prietenia noastră născută din suferință, un rod neașteptat, dar binevenit al tragediei care ne-a împărțit viețile în „înainte” și „după”.

Câteodată mă vizitează Flavia și Mihai. Vorbim până seara târziu și mâncăm pizza. Flavia merge la tratament la Spitalul Militar și este mulțumită de doamna C., terapeuta ei. A „adoptat” mai mulți răniți din Colectiv, ocupându-se singură de fiecare dintre ei.

-De ce nu ai mai venit la Elias, Flavi? Ne e dor de tine…

-Am fost la o consultație și mi-au zis că nu mai au locuri. Nu mi-a plăcut cum mi-au vorbit. M-am întristat și am căutat în altă parte. Am avut mare noroc cu doamna C.

Nu mă uimește ceea ce aflu. Viața noastră, a supraviețuitorilor incendiului, s-a transformat într-o suită de părăsiri din partea sistemului sanitar.

-În plus, Silvia și Moldovan mi-au întors spatele când am întrebat de operațiile de reconstrucție. Tot caută motive ca să mă amâne.

Și eu am pățit același lucru. Îi mărturisesc și se revoltă.

-După ce că am plecat de acolo pline de carcalaci! Scrie negru pe alb în scrisoarea medicală.

-Ce scrisoare medicală?

-Cum? Tu nu o ai?

-Am doar fișa de externare.

-Nu, draga mea. Uite.

Îmi arată copia scanată a documentului pe mobil.

-Să o ceri neapărat! Ție ți-au dat pozele?

-Nu, nici pe acelea nu le-am primit.

-Parcă spuneau că ni le fac ca să le atașeze la dosar. Halal atașare…

Decidem că, la următoarea consultație, vom solicita actele care lipsesc.

Controlul la Spitalul de Arși s-a rărit ca urmare a vindecării „miraculoase” a rănilor mele infectate. Medicii sunt plăcut impresionați de progresul pe care l-am făcut în ultimele săptămâni și zâmbesc ușurați, concluzionând că „timpul și-a spus cuvântul”, „organismul a devenit mai puternic”. Disprețul pe care îl simt față de orbirea lor crește de la o întâlnire la alta. Sunt atât de aroganți încât nu sunt capabili să realizeze că nu „timpul” sau „organismul” m-au ajutat să mă fac bine, ci eforturile supraomenești ale Iuliei, care continuă să muncească la mine constant. Au mai fost pacienți care s-au întors după externare ca să fie regrefați. Eu am scăpat.

Nu le spun nimic, deși aș vrea să le arunc în față adevărul incompetenței lor ucigașe. Afecțiunea pentru Iulia este prea mare. Știu că greșesc și că ar trebui să le zic totul, dar ceva nu mă lasă să o fac și îmi este ciudă pe micimea mea. Joc și eu teatru ca ei iar asemănarea aceasta între reprezentațiile pe care le dăm, fiecare cu un scop meschin, mă îngrețoșează.

Solicit scrisoarea medicală și fotografiile. Se privesc scurt, cu înțeles. Silvia își drege glasul și îmi spune, pe un ton formal, că pot să obțin dosarul complet de la secretariatul spitalului, care e la etajul I al clădirii. Voi completa o cerere și după ce se aprobă, mă vor chema să îmi înmâneze documentele pe care le au. Schimbă repede subiectul și se întoarce la consultație.

Se uită amândoi la arătătorul meu, învinuindu-mă, ca de obicei, că nu am purtat atela suficient, fără să își asume că mi-au pus-o peste rană și că rezultatul a fost infecția din cauza căreia articulația s-a retras cu totul în butonieră. De câte ori îi întreb dacă nu pot să îmi facă o operație ca aceea a Sandrei, dau din colț în colț și se scarpină în cap. Susțin că am probleme mai serioase decât Sandra. E nevoie să mai aștept. Însă degetul este tot mai încovoiat și durerea devine insuportabilă. Până la urmă renunț. Îmi iau rămas bun și urc la secretariat unde, cu greu, izbutesc să întocmesc cererea pentru dosar. Nu prea pot să scriu din cauza handicapurilor mâinii drepte. Plictisită, funcționara de la birou cască și îmi smulge în scârbă hârtia din mână.

-Să ne sunați așa, în două săptămâni.

Nu mă mai obosesc să întreb de ce durează atât de mult. Îi mulțumesc rece și plec. Decid în drum spre casă că voi căuta ajutor în sistemul privat, la un chirurg competent. Vorbesc cu sora mea care îmi spune că a citit lucruri încurajatoare despre profesorul Pavel. Sun, plină de speranță, la clinica dumnealui. Asistenta face o pauză când află că am fost rănită în Colectiv. Mă roagă să aștept. Stau la telefon minute bune până când aud din nou vocea femeii.

-Mda…puteți să veniți mâine în jurul orei 18:00, apoi închide fără să salute.

Am un sentiment neplăcut după această interacțiune, dar mă străduiesc să alung gândurile negre. Mama este încă la pat, așa că nu mă poate însoți. În locul ei, vor veni două prietene. Între timp, fac și o radiografie la un cabinet din apropierea locuinței, ca să merg pregătită la consultație.

A doua zi, A. și Nico mă îmbracă și cheamă un taxi. Așteptăm în casa scării până apare. Afară este deja întuneric și ninge cu fulgi pufoși. Nu am mai ieșit seara de atunci, din 30 octombrie. Mă uit nostalgică la agitația oamenilor grăbiți să ajungă acasă, la căldură. Nu mai sunt așa de însuflețită ca ieri. Felul în care a vorbit cu mine asistenta doctorului Pavel mi-a lăsat un gust amar. Ajungem la clinică și intru cu fetele, care apoi se retrag. Rămân singură cu femeia de la biroul de recepție. Îi explic cine sunt și mă măsoară din cap până în picioare. Dispare în cabinetul medicului. Când se întoarce, mă poftește răcoros înăuntru.

-Tu ai fost acolo, nu domnișoară? mă întâmpină direct profesorul.

-Bună seara, da. Am venit la dumneavoastră pentru că…

-Eu nu am cum să te ajut. Nu prea vreau să mă bag în toată treaba asta cu Colectivul. E multă politică la mijloc și ar da prost.

Îl privesc confuză. Politică? Ce legătură are asta cu consultația mea? M-a întrerupt atât de brusc încât mi-am pierdut șirul gândurilor. Încerc să îmi revin.

-Dar, domnule doctor, eu… Eu vreau doar o părere despre arătător. Nu mă interesează politica. Știți, mă doare foarte tare și supurează, în plus…

-Ei, și? Nu se ocupă de tine ăia de la Arși? Ce cauți tu la mine? De ce nu te duci la ei?

-Am fost, dar…

-Păi, și? Nu e problema mea să repar ce strică alții. Întoarce-te la ei. Eu n-am ce să-ți fac.

Mă simt complet umilită. Nu înțeleg de ce m-a mai primit dacă știa că nu vrea să mă trateze. Putea să transmită prin asistentă că are programul plin, sau o altă scuză. Orice ar fi fost mai decent decât o asemenea scenă. În geaca mea largă, cu pansamentele ițindu-mi-se murdare de sânge și de creme pe sub haine, incapabilă să deschid o ușă singură, îmi vine să plâng de neputință. Înlemnesc în fața profesorului cu radiografia sub brațul drept. Nu știu dacă are rost să insist sau dacă ar fi mai bine să plec pur și simplu fără să mai spun vreun cuvânt. Genunchii mi se înmoaie dintr-o dată și mi se face rău din cauza căldurii. Transpir și sudoarea mi se prelinge pe obrajii tumefiați. Nu pot să mă dezbrac fără ajutor și nu am îndrăznit să i-l cer doctorului Pavel. Cât despre asistenta dumnealui, a ieșit din cabinet în trombă, fără să se uite la mine. Sunt din nou singură și nevolnică, printre oameni a căror meserie este să își ocrotească semenii. Dar nu o fac. Dimpotrivă.

Între noi este o liniște mormântală. Bărbatul se joacă cu un pix pe birou și mă cercetează pe sub ochelari. Înghit în sec și, cu ultimele forțe, continui.

-Vă rog, dacă tot am venit, măcar să vă arăt radiografia.

-Dacă insiști…

Mă așez în sfârșit – chiar dacă nepoftită – și scot cu dificultate placa din plic. Îmi tremură mâinile de la efort. O pun pe masă înaintea medicului care o privește scurt, apoi îmi face semn să o iau de acolo.

-Mda, pare a fi o artrită. Altceva?

Mă chinui să o bag la loc. Profesorul Pavel îmi urmărește detașat gesturile neîndemânatice. Nici acum nu se oferă să mă ajute. Degetele mele bolnave nu mă ascultă. Trec câteva minute jenante de moșmoleală. Când reușesc în sfârșit, șiroiesc de transpirație și mă ustură rănile de pe scalp sub căciula groasă. Apoi, bâigui învinsă:

-Ce… ce mă sfătuiți să fac?

-Să te duci la Arși, să-ți zică ăia.

Nu sunt în stare să am o reacție, așa că salut în grabă și deschid ușa cu coatele. Asistenta se uită șui la mine și îmi spune, cu un aer de superioritate, că nu trebuie să achit nimic. Ies în stradă unde mă așteaptă Nico și A..

-Haideți să plecăm de aici.

-Dar ce s-a întâmplat? Ce ți-a zis?

Le povestesc în taxi și se lasă liniștea peste toate trei. Ca să nu plâng, îmi fixez privirea pe farurile mașinilor care trec pe lângă noi. Afară cad aceiași fulgi mari, care nu mai vor să părăsească vreodată Pământul. Demult nu am mai fost atât de lipsită de speranță și de încredere. „E multă politică", „Du-te înapoi la Arși". Mă întreb cum poate un chirurg faimos, respectat, să vorbească astfel cu o fată traumatizată care a venit din celălalt capăt al Bucureștiului, așa rănită și bandajată, doar ca să îi ceară o părere. Scutur din cap și simt mâna lui Nico pe a mea.

-Ale, nu te întrista. Va fi bine. Ăsta n-a fost nici măcar om, cu atât mai puțin doctor. Îl venerează lumea degeaba.

Îmi las capul pe umărul ei și îi mulțumesc, dar număr în gând încă o înfrângere. Îmi amintesc cuvintele auzite în Spitalul de Arși în seara de după moartea Anei. „Mai bine că a murit. Dacă ar fi trăit, ar fi fost un monstru". Realizez încă o dată ce definiție superficială avem asupra acestui cuvânt dacă îl folosim ca să descriem lipsa frumuseții. Nu. Nu aceia sunt monștrii adevărați, ci aceștia care se plimbă printre noi nestingheriți cu chipuri și trupuri întregi, umilind și condamnând sub ascunzișul funcțiilor și al titlurilor fără însemnătate reală. Aici zace adevărata urâțenie a oamenilor.

Acasă, vorbesc cu Cristina, care oftează sonor în telefon.

-Trebuie să facem cumva să pleci în străinătate la tratament. Aici nu se va ocupa nimeni de tine. Le e frică de ceva mai mare decât ei și preferă să vă lase să muriți.

-Dar cum să facem? Noi nu avem bani, Cris…

-Ne interesăm!

Înțeleg într-un târziu că lucrurile sunt mai complicate decât par în ceea ce ne privește pe noi, supraviețuitorii incendiului din noaptea de 30 octombrie. „E multă politică”. Dacă la început nu am priceput ce legătură are politica cu nevoia mea de ajutor medical, îmi devine treptat limpede că, pentru ei, noi nu suntem niște arși „obișnuiți”, ci pacienții-problemă care au umilit sistemul, scoțând la iveală corupția care îl face incapabil să salveze. Nu vor să se mai încurce cu noi, de aceea mint că ne vom vindeca fără efort și refuză să ne opereze. Ne amână de la o consultație la alta și speră, probabil, că vom dispărea „de la sine”. Cum se roagă să dispară și rănile, tot spontan, fără aportul lor. De fapt, pur și simplu vor să scape de noi. Nu le pasă că vom rămâne invalizi. Important este să nu mai aducem prejudicii reputației lor imaculate. Până acum, de nenorociți ce suntem, tot asta am făcut. Le-am stricat imaginea cu arsurile noastre supurânde. Plăgile acestea imposibil de închis nu sunt oglinda care să le reflecte iluzia competenței și nici ancora care să le așeze funcția la loc sigur. Dimpotrivă. Sunt prăpastia vertiginoasă, însângerată, din care adevărul țipă să se facă auzit. Noi, cu trupurile noastre arse de foc, distruse de infecții și devastate de „tratamentul” primitiv primit în spitale, suntem întruchiparea realității monstruoase pe care o ascund de decenii, cu prețul deceselor evitabile.

Până la Colectiv, oamenii nu știau că putreziciunea este atât de vastă, dar tragedia noastră a scos la suprafață cangrena. Revelația aceasta nu le place „șefilor”, „miniștrilor”, „profesorilor” și tartorilor care ar da orice să continue să se scalde în adulație, chit că pacienții le mor măcinați de bacterii, mâncați de viermi. Așa că ne-au abandonat. Au decis că nu vor să mai aibă de-a face cu noi. Cine a murit, e bun-dus, cine trăiește, n-are decât să-și vadă de treabă. „Ce cauți la mine? Întoarce-te la ei!”, „Nu avem ce să îți facem. Te vei vindeca de la sine”. Suntem un subiect sensibil, nicidecum niște tineri mutilați și vulnerabili. Viața după Colectiv e un șir de abandonuri. Ne-au lăsat de izbeliște, de dragul „politicii”.

Am primit prima mea vestă compresivă de la o firmă străină care a acceptat să ne ajute prin niște voluntari din România. Va trebui să o port 23 de ore

din 24, cu o oră pauză pentru igienă. De plata echipamentului se ocupă câteva fundații care au strâns bani pentru noi de la donatori înduioșați de soarta noastră. Producătorii ne-au spus că, în mod normal, în statele din Europa de Vest, asigurarea arsului acoperă tot ceea ce înseamnă îngrijire post-critică, inclusiv cremele speciale pentru cicatrici. Ne-a fost rușine să le spunem că aici nu este, din păcate, Europa de Vest. Aici, trăim din mila oamenilor care au dat sume importante pentru noi din buzunarul propriu. Așa ne permitem să ne mai cumpărăm, din când în când, câte un unguent cu silicon sau vreun produs hidratant eficient. Crema de gălbenele nu a funcționat…

Pipăi materialul rigid și privesc uimită veșmântul. Chiar dacă sunt foarte slabă, nu văd cum voi încăpea în costumul minuscul. Iulia îmi bagă cu grijă mâinile în aplicatorul de plastic, care arată ca o pâlnie, apoi trage, rând pe rând, mânecile hainei. Parcă îmbrac o armură care mă sufocă. Extremitățile se fac albastre din cauza presiunii. Doamne, cum doare…Urmează mănușile. Dreapta nu poate să treacă de degetul încovoiat în palmă. Renunță și îmbracă doar stânga. Nu știu cum voi rezista să port echipamentul atât de multe ore. Mă chinui totuși să o fac, de teamă să nu pățesc ceva mai rău. În mod normal, trebuia să îl am încă după externare, dar în România nu este disponibil. Există o singură firmă care distribuie produse compresive, care nu sunt personalizate, iar vestele cumpărate de mama de acolo îmi sunt uriașe. Cicatricile au crescut și au devenit mari și dureroase, închipuind un soi de platoșă dură, de parcă trupul meu ar fi făurit un scut bolnav ca să mă protejeze. Cu carnea astfel căznită, este o provocare să mă obișnuiesc cu costumul care mă strânge și mă îndurerează.

Peste câteva săptămâni, Silvia și doctorul Moldovan o cheamă pe Iris la spital pentru a-i opera articulațiile luxate. După intervenție, mergem împreună cu Sandra să o vizităm. Iris este palidă și se leagănă de durere într-un pat identic cu acelea în care am suferit toate trei imediat după incendiu. Are mâna stângă bandajată bizar, parcă în batjocură, cu comprese care îi cad de sub fașă. Când ne vede, oftează. În încăpere este frig pentru că încălzirea nu funcționează nici acum. Mă muncește o furie mocnită. Mă străduiesc să o țin în frâu.

-Nu știu de ce m-am lăsat pe mâna lor iar. A fost groaznic. Mi-au făcut anestezie locală și m-a durut cumplit. N-a prins destul, așa că am simțit cum îmi lucrau la tendoane. După ce au terminat, m-au trimis în salon așa, pur și simplu. Am ieșit singură din sală și am venit aici pe picioarele mele. Nu era nimeni pe hol. Dacă mi se făcea rău?

Iris plânge în hohote acum, ștergându-și ochii cu palma dreaptă. Îmi amintesc cum stătea în capul oaselor pe patul din salonul de triaj în noaptea de 30 octombrie. Avea obrajii brăzdați de două cărări lăsate de lacrimi în cenușa care îi murdărea chipul copilăros. Câteva ore mai târziu, vărsa întuneric, smoala neagră care i se lipise de căile respiratorii când încercase să tragă aer fierbinte în piept. Îmi este milă de ea. De Sandra. De mine. Suntem ale nimănui, părăsite în lumea mare, condamnate să ne căutăm singure drumul, după ce am pierdut totul. Totul mai puțin viața. Ceva – o dorință de izbăvire – crește în mine și ia locul furiei. Hotărăsc să fac tot ce îmi stă în putere ca să găsesc o cale să scăpăm din acest infern al neputinței, din acest sistem medical pauper, dezumanizat, în care salvatorii devin călăi și se preocupă mai mult de politică decât de pacienți. Nu am părăsit niciodată spitalul nevindecării. Continuăm să ne risipim aici sănătatea, așteptând un miracol care nu mai sosește, care nu va sosi niciodată, nu din mâini întinate, nu din suflete vândute șefilor, partidelor, puterii sau mai știu eu cui.

Rănile mi s-au vindecat în sfârșit datorită devotamentului cu care m-a îngrijit Iulia. Cu ajutorul ei și al lui K., am devenit mai puternică. La mâna stângă mi-am recăpătat destul de bine mobilitatea. Cu dreapta stau rău. Aici sechelele sunt severe din cauza arătătorului încovoiat în palmă, a rigidității celorlalte degete și a încheieturii imposibil de îndoit. Încă nu pot să ridic brațele deasupra capului așa cum ar trebui. Nu le pot întinde nici în față prea bine. Nu m-aș descurca să locuiesc singură. Mă bucur că mama și-a revenit și o scoate la capăt cu treburile casnice la care încă nu pot să contribui. Iulia crede că voi avea nevoie de câțiva ani de fizioterapie. Au început să îmi apară așa zisele „bride”, adică cicatrici în formă de sfoară, așezate între membre. Mă împiedică să mă mișc și ulcerează, murdărindu-mi hainele cu sânge.

Ar trebui înlăturate, dar cine să o facă? De curând, am avut ultimul control la Spitalul de Arși. După experiența lui Iris, am încetat să mă mai interesez în legătură cu viitoarele operații. Doctorul Moldovan a spus că vrea să mă mai vadă la vară. S-a răzgândit și s-a corectat. Poate la toamnă totuși. Decidem atunci unde trebuie intervenit. Știu că acest lucru nu se va petrece. Nu vor să mă ajute. Dacă voiau, ar fi făcut-o deja, așa cum s-a întâmplat cu Sandra și cu chirurgii ei care au operat-o încă din ianuarie. „La vară", „la toamnă", apoi „la iarnă" și într-un final, nicicând. Aprob din cap și mulțumesc pentru tot, cu glas stins. Ne luăm rămas-bun. După ce ies din cabinet, mă rog la Dumnezeu să mă ajute să găsesc un medic bun și plin de suflet, care să mă facă bine și să repare ceea ce au stricat ei.

Ajung la Spitalul Elias cu o mică întârziere. K. m-a chemat la ora 10 dimineața, și e puțin trecut de sfert. Gâfâi când intru în sala de tratament. Parcă am dat buzna peste niște oameni care făceau ceva ce nu mă privește. Când mă văd, terapeuții încheie brusc conversațiile pe care le purtau și devin neobișnuit de tăcuți. În colțul în care avem noi masa de lucru, K. își frământă mâinile și își tot reașază ochelarii pe nas.

-Alex, să te duci până sus la profesor. Vrea să vorbească un pic cu tine.

-S-a întâmplat ceva? întreb, speriată.

-Ah, nu… doar vrea să discutați.

Am un nod în gât când intru în lift. Pe biroul mare al doctorului Ionescu, tronează aceeași piramidă de cuarț roz. Din bibliotecă, mă privesc cu tristețe fețele austere ale sfinților din icoane. Profesorul se ridică și mă roagă să îi arăt cicatricile. Mă dezbrac în timp ce el se învârte în jurul meu, cercetându-mi sechelele. Îmi apucă brațele și observă că acestea nu se duc până sus și nici în laterale. Mă pune să fac pumnul cu ambele mâini și nu pot cu nicicuna. Testează mobilitatea cicatricii de pe gât, care este inflexibilă. Ridică din umeri.

-Păi eu cred că ești bine. Nu văd de ce ai mai veni zilnic la tratament. Va trebui să o mai rărim. Să mai vii așa, o dată, maxim de două ori pe săptămână o vreme, apoi gata.

Vestea mă izbește ca un pumn în moalele capului. Nu am apucat să mă îmbrac la loc și mă grăbesc să mă acopăr.

-Adică…să nu mai vin la kinetoterapie?

-Da. În mod normal, oricum și tu, și prietenele tale ați făcut cam mult… CAS-ul plătește doar pentru două săptămâni, iar voi veniți de vreo două, trei luni aici. N-aș vrea să fie probleme.

-Dar… eu încă nu pot să îmi ridic mâinile. Nu pot să mă mișc…

-Păi da, dar hai că ești totuși mai bine. Ei, asta am vrut să vorbim. K. știe deja, i-am spus. Voi vorbi și cu colegele tale astăzi. Noi am făcut cât s-a putut. Mai departe…

Aud ultimele cuvinte ale profesorului ca printr-o cortină groasă. Îmi ascult, tulburată, bătăile apăsate ale inimii. Mi se face dintr-o dată foarte teamă. Sper că nu voi avea un atac de panică aici, de față cu el. „Eu n-am ce să-ți fac”, ajung dintr-o dată la mine vorbele lui Pavel. Acum e larmă în sufletul meu și mi-aș dori să mă întorc la tăcerea de dinainte. „Avem tot ce ne trebuie. E vina ta”, „Hai, nu mai plânge atât, că ți se face rău”, „Te doare? Nu te doare!”. Vocile tuturor se amestecă și într-un final, spun de fapt același lucru: „Nu vrem să te ajutăm. Ești singură”. Mă așez pe scaun și mă prefac că îmi e mai ușor să îmi iau hanoracul din poziția aceasta. Mă joc o vreme cu fermoarul, până când mi se liniștește tremurul genunchilor. După un timp, mă ridic. Aș avea atâtea întrebări să îi pun domnului profesor. De exemplu, cum poate să se împresoare cu sfințenie și să fie atât de maculat sufletește? Cum se împacă energiile pozitive pe care le evocă prin cristale cu tristețea pe care mi-o provoacă, părăsindu-mă?

Sunt mai bine, așa e. Mai bine decât fata muribundă, cotropită de infecții, care nu își putea asigura nici măcar igiena intimă singură. Dar sunt rău, foarte rău față de cum am fost înainte de incendiu. Am mai mare nevoie ca oricând de K. Mă uit în ochii lui și îmi susține fără remușcări privirea. Nu îl mai întreb nimic. Clatin din cap, îmi iau rămas-bun și plec.

K. mă așteaptă cu inima îndoită. Din păcate, decizia vine „de sus” iar ei nu s-au putut opune. Îi mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Restul ședinței de tratament se consumă în mâhnire. Nu mai sunt binevenită aici. Când sosesc Sandra și Iris, sunt trimise la rândul lor la profesor și se întorc la fel de supărate. Nici ele nu sunt vindecate. Și ele au nevoie de ajutor în

continuare. După ce terminăm ședința, stăm și ne povățuim în fața spitalului.

-Trebuie să facem ceva. Nu putem să rămânem așa…

Ne despărțim hotărâte să găsim o soluție. Acasă, le mărturisesc mamei și Cristinei ce s-a întâmplat. Pe sora mea o încearcă revolta. Până și Iulia și doamna Daniela sunt dezamăgite. Încearcă toate patru să mă consoleze, dar nu e chip. Sunt mult prea deznădăjduită. Îmi petrec restul zilei pe internet, căutând clinici sau spitale care oferă servicii de recuperare pentru mari arși. În România nu există nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu restul fizioterapeuților pentru care Ministerul Sănătății a plătit specializarea în Belgia. Îmi amintesc de doamna C. despre care Flavia mi-a vorbit cu atâta căldură. Însă nici la Militar nu mai au locuri. Mă întind în pat. Sunt complet descurajată și îmi vine să plâng, dar nu vreau să o întristez pe mama, așa că închid ochii și adorm. Mă trezesc câteva ore mai târziu din cauza soneriei telefonului. E Cristina și este entuziasmată. Mă surprinde tonul ei vesel, plin de speranță.

-Am vorbit iarăși cu V. Doi răniți ca voi fac tratament acum la o clinică din Germania. Spune că ai putea să mergi și tu. Se numește M. Klinik. Caută pe net și interesează-te un pic. Te va ajuta el să ajungi acolo, dar și cei de la fundația M.A. Au fonduri pentru voi de la donatori.

Mă dezmeticesc din buimăceală și mă așez la calculator. Caut pe Google numele clinicii și accesez primul link. Se deschide un site în nuanțe de verde închis, care are pe fundal o fotografie cu o pădure luxuriantă. În mijlocul paginii, tronează imaginea unei clădiri albe, cu o intrare în formă de rotondă. Pe fațadă scrie cu litere mari, elegante „M. Klinik”. Construcția pare desprinsă mai degrabă dintr-o poveste. Nu arată deloc a spital. Traduc în engleză conținutul și citesc despre experiența de peste douăzeci de ani a specialiștilor de acolo în tratarea marilor arși în faza post-critică, așa cum sunt eu acum. Cu cât aflu mai multe, cu atât sunt mai uimită. Mi se pare că locul acela este dintr-o altă lume. Respir adânc și număr până la 10. „Trebuie să fac asta”, îmi spun. „Oricât ar fi de greu, trebuie să o fac”. Îmi dau răgaz câteva zile să mă hotărăsc, dar imaginea clinicii frumoase din

inima pădurii mă urmărește clipă de clipă, asemenea unui destin care nu se lasă întors.

Ședințele de tratament de la Spitalul Elias, ulterioare discuției cu profesorul Ionescu, se desfășoară într-o atmosferă rece, neprimitoare. K. este aceeași terapeută devotată și mi se dedică fără să îi pese de presiunile care se pun pe umerii ei, dar simt că nu mai este locul meu aici. Vorbesc cu Sandra și cu Iris despre M. Klinik. Ne promitem că ne vom regăsi acolo. Facem un pact să ne fim alături în continuare, chiar dacă timpul nostru la Elias s-a scurs. Oricât de grea ar fi despărțirea de casă, de mama, de sora mea, decid ca de data aceasta să nu mai ezit. Acum știu mai bine. Acum sunt convinsă că acolo mă așteaptă altceva – ceva mai bun.

Specialiștii de la clinica din Germania îmi cer dosarul medical pentru a afla mai multe despre cazul meu. Au trecut deja câteva săptămâni de când am depus cererea pentru eliberarea acestuia la secretariatul SCUPRA. De fiecare dată când am întrebat dacă au sosit documentele, mi-au spus că trebuie să aștept. Nu mai am timp. Împreună cu mama, mergem la spital și solicităm actele de urgență. Pufnind, secretara se așază la calculator, dă câteva click-uri și imprimanta se pune în mișcare. La final, îmi înmânează filele nemulțumită de deranj. Tot ce lipsea ca să le primesc mai repede era o comandă de „Print”. Mă uit peste ele. Aproape toate sunt ilizibile. Par a fi scanări ale unor fișe pe care s-a scris cu creionul. Fotografiile domnișoarei doctor nu sunt aici. Nu figurează nici rezultatele probelor luate. „Dosarul” meu este un top de hârțoage mâzgălite superficial, fără nicio valoare. Caut scrisoarea pe care mi-a arătat-o Flavia în seara aceea pe mobil. Nu o găsesc.

-Ah, da. Pe aceea să o cereți de la asistenta șefă, îmi răspunde, distrasă, secretara.

-Și fotografiile?

-Dacă nu sunt acolo, nu există.

-Dar mi-am dat acordul să fiu pozată cu condiția ca imaginile să se regăsească la dosar…Sunt sigură că există.

-Nu știu. Nu eu vi le-am făcut. Vorbiți cu cine vi le-a făcut.

Mă deplasez până în celălalt corp de clădire. Urc în silă până la primul etaj al spitalului, acolo unde m-au chinuit mai bine de două luni. Pe hol, mă izbește mirosul puternic de Dexin și de răni murdare. Îmi vine să vărs. Dau să mă așez pe fotoliile de pe hol, dar îmi amintesc de pacientul „izolat" care ședea pe ele, colonizându-le probabil cu Clostridium. Rămân în picioare, năucă. Apare și asistenta-șefă, care, odinioară, încuia în dulapuri alezele noastre și cremele pe care le primeam ca donații. Este iritată de întrebarea mea referitoare la scrisoarea medicală. Inițial spune că „nu există așa ceva". O contrazic, dând drept exemplu documentul Flaviei. Se preface că își amintește despre ce este vorba. Ah, da, dar nu a fost eliberată. Să depun o nouă cerere la secretariat și… O întrerup. De acolo vin și însăși secretara mi-a spus că este deja la dumneaei. Bate nervoasă cu degetele în tejgheaua din hol. Cu un zâmbet forțat pe buze, o amenință că nu plec până nu mi-o dă. Cotrobăie distrasă într-un dosar și, ce să vezi, descoperă scrisoarea. Mi-o înmânează repezit și pleacă, înainte să apuc să îi mulțumesc. Ne luăm rămas-bun de la restul asistentelor și ieșim de pe secție. În casa scării, mă opresc ca să mă mai uit o dată la act, de data aceasta cu atenție. Citesc abrevierile diferitelor proceduri, desfășurate cronologic, din momentul internării și până la externare. Mă opresc la data de 5 noiembrie, la probele recoltate după primele operații.

Printre literele mărunte cu diverse denumiri prescurtate, scrie cu caractere îngroșate, în majuscule: „ANTIBIOGRAMĂ REZISTENT 1". Sensibil doar la Colistin, imun la restul antibioticelor. Secrețiile sunt prelevate din plăgi. Iată renumitul piocianic pe care îl avea Călin, de care ne feream de teamă să nu ne molipsim. De fapt, eram toți infectați. Testele au ieșit rău continuu, zi după zi. În data de 14 noiembrie, apare rezultatul probei de pe vârful de cateter, dispozitivul conectat la întregul meu sistem circulator: „POZITIV cu Pseudomonas SPP". Nu trebuie să fii medic ca să pricepi ce înseamnă asta. Am fost la un pas să fac septicemie. Până în data de 8 decembrie, probele ies pozitive la diverse bacterii, unele multirezistente, altele sensibile sau „intermediare", cu diverse grade de toleranță la medicamente. Numele acestora nu sunt menționate în document. Au dispărut, asemenea pozelor.

De aceea îmi dădeau protocolul agresiv de antibiotice, nu profilactic. Îmi astupau plăgile cu mizerie, nu cu piele. Mă lasă picioarele și mă așez pe

scări. Speriată, mama îmi ia hârtiile din mâini și citește, cu ochi mari, rapizi, succesiunea de orori. Îi tremură buzele. Deși încă o chinuie spatele, se pune pe jos, lângă mine. Am fost lovite de adevăr drept în măduva ființei. În nicio clipă nu am fost „sterilă” sau în afara pericolului. Moartea a gonit pe urmele mele ca o fiară lacomă, ademenită de minciunile lor. „Nu are infecții, doamnă. E ea slabă”.

-Criminalii, freamătă mama. Ucigașii de copii. Nenorociții.

O mângâi așa cum pot, cu mâna stângă încă nevindecată, chinuindu-mă să ridic brațul ca să o cuprind.

-Ai fost la un pas de moarte. În fiecare clipă, tu erai la un pas de…Iar noi am stat și am căscat gura, am crezut ce ne spuneau. A avut dreptate Cristina din start. Și pozele? Unde sunt pozele? Netrebnicii. Știu bine că acolo se vede tot și de aceea le-au „pierdut”.

Lumina care pătrunde prin ferestrele înalte îmi face rău. Faptul că nu mi-au dat fotografiile mă doare cel mai tare. Sunt o parte din povestea mea. Îmi lipsește o piesă din puzzle-ul suferinței iar golul acesta mă rănește ca o respingere. Este trupul meu! Am dreptul să îl privesc așa cum a fost atunci: ars și copleșit de murdărie. E cum spune mama. De imagini le este cel mai frică pentru că acolo sunt evidente infecțiile. Cuvintele mai pot să primească interpretări greșite, dar pozele, mai ales acelea, nu. Voi lua legătura cu Silvia. Are să îmi dea niște explicații. Mă încearcă un dispreț fără margini. Vreau doar să plec de aici. Să ajung acasă și să îmi scot hainele și încălțămintea cu care am pășit în acest loc, să le arunc de pe mine cât-colo.

„Dacă ar fi fost copilul meu, nu îl lăsam să plece”, „Ai probele sterile! Nu te vindeci pentru că dormi pe spate”, „Ai adus pneumonia de acasă”, „Avem tot ce ne trebuie”, „Te vindeci și dacă te dai cu rahat”, „Nu mai plânge atât”, „Este vina ta”. Dacă mori, este vina ta. Vina mea. A noastră.

Nu voi înțelege niciodată de ce s-au jucat astfel de-a Dumnezeu cu noi. De ce au mințit. De ce m-au chinuit la băi, refuzând să îmi dea un analgezic mai puternic. De ce m-au torturat cu acel cateter contaminat. De ce nu au lăsat-o pe Cristina să mă ia de acolo. De ce, probabil, i-au îmbrobodit pe

medicii din Germania veniți să ne ajute. De ce mi-au riscat viața ca să ascundă mizeria care îi împiedică și pe ei să fie doctori adevărați, să fie oameni. De ce a contat mai mult păstrarea funcțiilor? Pe cine, oare, protejează condamnându-ne și condamnându-i pe toți cei care le încap pe mână?

Tremur de furie, dar nu am forță să fac ceva. Aș intra peste ei și i-aș nimici chiar acum, dar nu am vlagă. Sunt slăbită și bolnavă, cu cicatricile mele hidoase lipite de oase și de tendoane, crescând zi de zi tot mai mari, făcându-se tot mai groase, tot mai dureroase, mărturii ale răului pe care mi l-au sădit în celule cu microbii lor oribili. Îi urăsc și mi-e rușine că simt asta. Îmi mânjesc sufletul cu dezgustul pe care mi-l trezește amintirea lor, în uniformele acelea spilcuite, cu pielea îngrijită și intactă, dar găunoși și abjecți în interior. Se plimbau printre noi superiori, împrăștiind moarte, adevărații balauri din poveste.

-Hai să plecăm din cloaca asta, mamă. Acum.

-Păi nu îi căutăm? Nu le cerem socoteală?

-Las asta în seama lui Dumnezeu. A Lui și a justiției, atât cât există ea pe lumea asta strâmbă. Sunt prea plină de ură. Îmi vine să vomit. Vreau doar să mă car de aici.

Acasă, mă așez tulburată la calculator. Îi scriu Silviei să o întreb de poze. Îmi răspunde rece, protocolar: „pozele nu sunt oficiale, așa că nu ți le pot transmite. Sunt doar făcute pentru monitorizarea evoluției tale”. Insist, spunându-i că mi-a promis că se vor regăsi la dosar și că am nevoie de ele, înainte de toate, pentru mine. Refuză vehement, argumentând că nu vrea să încalce legile confidențialității. Îi explic că este dreptul meu să am acele imagini, deoarece mi-am dat acordul să fie surprinse cu condiția explicită să am acces la ele, nu altfel. Sunt ale mele. Profund ale mele și nicidecum ale ei, sau ale oricui altcuiva.

Încheie conversația și dispare. După dezvăluirile din scrisoarea medicală, motivul refuzului ei este clar. Se teme de ceea ce se vede limpede în răni. De adevărul crunt al infecțiilor pe care le-au ascuns, revelat fără putință de tăgadă de arsurile chinuite, cotropite de bacterii. Chiar și acum, când nu mă mai poate minți, se căznește să o facă. O parte din mine are nevoie de

pozele acelea ca să poată să treacă odată peste groază, să îi pună capăt. Chiar și așa, știu că nu le voi avea vreodată. Un capitol din istoria suferinței mele îmi va rămâne necunoscut pentru totdeauna iar acest vid de sens îmi face rău.

După un timp, îmi reiau treaba la computer, cu sufletul greu. În mine încolțește teama că medicii de la M. Klinik nu mă vor mai primi dacă văd câți microbi am avut. Le trimit totuși dosarul integral, cu tot cu scrisoarea cumplită. Nu pot să le ascund realitatea. Apăs „send” și rămân pironită la birou, cu ochii lipiți de monitor. Nu trece mult timp și primesc un răspuns de la însuși șeful secției de recuperare pentru mari arși, doctorul Z. Îmi scrie în engleză:

„Nu vă faceți griji. Sunteți binevenită. Vă așteptăm în două săptămâni”.

Răsuflu ușurată și încep să plâng. Oamenii aceștia, deși nu mă cunosc, mă vor acolo. Mi-au deschis porțile clinicii lor atunci când cei de aici m-au lăsat în voia sorții. Nu pot să mă mai gândesc la altceva în afara acestei certitudini. A fost o zi foarte grea. Lucrurile pe care le-am aflat sunt șocante, dar, în același timp, simt o mare liniște. De pe sufletul meu încercat de îndoială s-a ridicat o greutate. Până la urmă, nu au avut tot ce le trebuie și nici nu a fost vina mea. Adorm cu speranță iar mintea mea brodează vise care se desfășoară undeva departe, în grădina unei case mari și albe pe care scrie cu litere grațioase „M.”.

În dimineața în care plec spre Germania, simt o emoție copleșitoare. Din cauza problemelor de sănătate, mama nu mă va însoți. Mă bucur pe ascuns. Timpul departe de mine îi va da răgaz să se vindece, iar surorii mele îi va permite să se ocupe de familie. În aceste luni, m-am simțit deseori ca o povară pentru oamenii dragi și, deși s-au străduit să îmi alunge acest gând, sunt conștientă că realitatea era tocmai asta. Neputința mea le distrugea viețile. Am văzut asta atunci, în cearta dintre Cristina și mama. Erau disperate pentru că nu știau ce să facă cu un om prea bolnav ca să fie îngrijit acasă. Un om părăsit de cei care aveau datoria să îl vindece. Erau la fel de neajutorate și de fragile ca mine. Le las, în sfârșit, să își refacă țesătura sfâșiată a existenței. Merg într-un loc în care chiar voi avea tot ce îmi trebuie.

Călătoresc cu mașina unor prieteni de-ai lui Florin, soțul surorii mele. Adi și T. sunt veseli și îmi povestesc tot felul de năzbâtii de-ale lor din drumurile lungi din afara țării. Câteodată mă privesc cu un amestec de milă și curiozitate, dar nu pun niciodată întrebări indiscrete. Le sunt recunoscătoare pentru gentilețe. După o vreme în scaunul incomod din dreapta șoferului, mă simt epuizată. Sunt încă foarte rău fizic și drumul lung nu îmi prieste. Înainte să ajungem la Nădlac, oprim la o benzinărie și îi rog să mă lase câteva clipe singură. Intru și îmi cumpăr o Cola și un sandvici cu șnițel de pui. Mă așez la o masă retrasă, unde nu poate să mă vadă nimeni. Mușc din chiflă și sorb din răcoritoarea acidulată. Îmi dau lacrimile.

-Încă mai pot să mă răzgândesc și să mă întorc acasă…

Dar, asemenea unor cascade, se revarsă din toate cotloanele minții mele crâmpeie de cuvinte urâte, amintiri ale unor dureri înfiorătoare și imagini ale tratamentului barbar la care am fost supusă. Apoi, îi văd pe profesorii Ionescu și Pavel care mă resping fiecare în felul lui. Pe doctorul Moldovan care mă amână de la un control la altul și îmi dă mereu date diferite pentru viitoarele operații, ba în iulie, ba în septembrie, ba la anul. Pe Silvia care îmi spune că mă voi vindeca „de la sine”. În ciuda diferențelor în abordare, mi-au transmis același mesaj: „Nu vrem să ne ocupăm de tine. Ești singură.”

Zâmbesc amar și mestec apăsat. Nu știu dacă e de vină cafeina din băutură, sau vreun duh interior care mă animă, dar prind forțe noi. De data aceasta nu voi mai fi lașă. Dacă nu mă vor, voi găsi pe cineva mai vrednic și mai competent, chiar dacă trebuie să merg în celălalt capăt al lumii. Vindecarea nu e acasă. În România, porțile ei s-au închis și m-au lăsat afară. Urc în mașina lui Adi un alt om, unul mai puternic și mai hotărât.

-Sunt bine acum. Haideți să mergem mai departe. Abia aștept să ajung.

Capitolul IV - Veșnic pacienți, câteodată oameni

Când deschid ochii, e deja dimineață și în depărtare se întrezăresc coroanele bogate ale copacilor primăvăratici. Pădurea frumoasă din imaginea de pe site-ul clinicii nu mai este o închipuire, ci prinde contur, reală.

-Aproape că am ajuns, somnoroaso, îmi spune Adi.

Încerc să mă întind, dar suspin din cauza durerii din cicatricile întărite. Dacă nu mă mișc câteva ore, platoșele de carne bolnavă care mi-au înlocuit pielea devin rigide și mă strâng.

-Uite, acolo e.

Îmi arată clădirea care se ițește pe un delușor, printre vegetația luxuriantă. Este mai mare decât mi-am imaginat. În fața ei, se desfășoară un parc uriaș înțesat de flori îngrijite, aranjate în tipare decorative.

-Wooooow, Alex! Ce fain e aici!

Oprim în parcare și Adi îmi scoate bagajele din mașină. Mă conduce la recepție, unde mă întâmpină două doamne zâmbitoare. Mă întreabă dacă vorbesc germană și le răspund că da, un pic. Îmi înmânează o cheie voluminoasă cu numărul 1020 scris pe o plăcuță metalică ce servește drept breloc. Apoi îmi dau două bonuri, unul pentru prânz și unul pentru o cafea. Mă încurajează să servesc totuși ceva, pentru că sigur sunt obosită după un drum așa de lung. La masă, după ce terminăm, îmi iau rămas bun de la Adi care îmi urează emoționat însănătoșire grabnică. Una dintre recepționere mă conduce în salon. Sosesc și asistentele de pe secție care îmi prezintă etajul I, dedicat arșilor. Râd și glumesc cu mine. Se numesc G. și E. și îmi stau la dispoziție, dacă am nevoie de ceva.

-Suntem surorile tale!

Le amuză jocul de cuvinte. În germană, „schwester” înseamnă și soră, și asistentă. Mă străduiesc să nu las să se vadă cât sunt de uimită de acest loc. Nu mă simt ca la spital aici. „Salonul” meu seamănă cu o cameră obișnuită, de acasă. Mobila simplă, domestică, emană căldură. Totul este nespus de curat și de organizat. Pe birou tronează o veioză mare cu abajur galben, care îmi atrage imediat atenția. Ador veiozele!

-E frumos la noi. Nu e ca la sanatoriu, unde totul e alb și înfricoșător.

După ce pleacă, mă așez pe pat și privesc pe fereastră. Încăperea are vedere la pădure și un balconaș dotat cu masă și cu scaune. Aici mă găsește doctorul, când vine să mă cunoască. Bate politicos la ușă înainte să intre și îmi întinde mâna prietenește.

-Bună ziua, domnișoară Furnea. Bine ați venit la M. Klinik. Eu sunt Z. și sunt medicul dumneavoastră curant.

Se exprimă într-o manieră atât de modestă. Sunt obișnuită cu stilul scorțos al „profesorilor" români. Deși doctorul Z. este „șeful mare", nu s-a prezentat cu întregul titlu, ci și-a zis, simplu, „medicul curant". Este un bărbat între două vârste, cu un chip frumos și o ținută îngrijită. Ochii albaștri blânzi dau un aspect patern figurii sale calme, de om bun. Mă roagă să îi arăt cicatricile și, când îmi scot compresiva, face un gest abia perceptibil din buze, ca și cum l-ar încerca o durere undeva în adâncul ființei. Mă studiază și îmi cere permisiunea să atingă rănile. Nu se simte stăpânul trupului meu. Mă palpează discret și scoate un reportofon.

-Îmi dați voie să înregistrez observațiile?

-Da, desigur.

-Mulțumesc. Cu ajutorul acestora, vă voi redacta scrisorile medicale.

Îmi cercetează pielea îndelung, fără grabă. Nu înțeleg toate observațiile pe care le face în germană, dar îmi dau seama că vorbește despre hipertrofierea severă a țesutului. „Aspect de placă cicatricială". Se referă la scutul dur de carne care mă acoperă. Grefele, în loc să fie elastice și subțiri, s-au transformat într-o masă compactă de fibre lipite defectuos unele de celelalte. Notează și problemele de mobilitate pe care le am și adaugă sugestii cu privire la procedurile care m-ar putea ajuta. Într-un târziu, încheie consultația. Se sprijină de birou în timp ce își scoate, obosit, ochelarii. Își masează pleoapele cu degetele și rămâne tăcut. Apoi îmi vorbește în engleză.

– Vă puteți îmbrăca, domnișoară Furnea. Trebuie să mărturisesc că sechelele dumneavoastră sunt neobișnuite. De obicei, cu îngrijirile moderne din spital și cu profilaxia corespunzătoare, nu se ajunge la o fază atât de avansată de hipertrofie. V-am citit scrisoarea medicală. Ați avut infecții și dumneavoastră, ca și ceilalți pacienți din grup, care au mai fost la noi. Din

păcate, bacteriile sabotează procesul de vindecare și cicatricile care rezultă sunt mai greu de tratat. Veți avea nevoie de multă îngrijire, dar nu vă întristați. Sunteți tânără și puternică, iar noi punem suflet. Ne place foarte mult ceea ce facem.

Îmi cere voie să îmi facă poze și îi permit. Am încredere că acestea se vor regăsi la dosar, nu ca cele realizate de Silvia. Îmi explică în ce va consta tratamentul și îl ascult fascinată.

-Vă voi prescrie ședințe zilnice de băi terapeutice pentru cicatrici, masaj și kinetoterapie. Veți face și exerciții fizice în sala noastră de forță. Bineînțeles că vă recomand și orele de gimnastică medicală. Neapărat veți merge la psiholog pentru a învăța să gestionați trauma. Voi aranja să vă vadă un chirurg care se va ocupa de reconstrucția zonelor grav afectate. Mai avem și niște grupe de mișcare coordonată unde veți reînvăța să vă utilizați membrele. Tratamentul va fi intensiv. Veți începe dimineața devreme, la ora 7:30 și veți termina în jurul orei 15:00, cu pauză pentru mese, desigur. Practic, aveți o nouă slujbă full-time: aceea de a vă face bine. Cu compresivele cum stați?

-Am o pereche, dar este deja uzată…

-Voi vorbi cu specialiștii să vină să vă măsoare. Vă vor face o nouă pereche personalizată.

-Domnule doctor… pot să vă întreb ceva?

-Bineînțeles.

-Băile… dor?

-Nicidecum! Pur și simplu stați relaxată într-o cadă cu apă călduță în care terapeutele toarnă uleiuri și substanțe hidratante. Acestea înmoaie cicatricile tocmai pentru ca restul procedurilor să nu fie neplăcute.

-Știți, pe noi ne spălau, în spital… Ne spălau când aveam răni, într-o cadă de cauciuc și nu ne dădeau niciun medicament pentru durere.

Doctorul mă privește confuz și, când înțelege ce vreau să spun, înghite în sec.

-În mod normal, în faza critică, băile marilor arși se fac sub analgezie serioasă, sedare, anestezie, nu când aceștia sunt complet treji. Șocul durerii uriașe nu este ceva ce pacientul ar trebui să experimenteze din cauza actului medical. Suferă și așa cumplit. Nu e permis să contribuim și noi la supliciu.

Nu insist. Pricep totul. Se înclină respectuos și își ia rămas-bun. La scurtă vreme, intră schwester G. care îmi aduce fișa cu programul acestei săptămâni. La fiecare procedură, am un alt terapeut. Nu se ocupă o singură persoană de nevoile mele, ci un grup de specialiști, fiecare expert în domeniul său. Ședințele sunt multe și lungi, ceea ce mă bucură nespus. Se țin în săli diferite, așa că asistenta mă sfătuiește să fac o plimbare prin clinică pentru a mă familiariza cu locațiile. Mă cheamă în cabinet și îmi recoltează probe de sânge, de pe piele și niște exsudate. Vor să se asigure că nu mai am bacterii. Mai târziu, sosește un medic generalist care mă consultă de rutină și mă informează că dacă voi avea probleme acute, pot să iau legătura cu el ca să mă examineze. Înainte să plece, îmi spune că am terminat cu investigațiile, așa că sunt liberă să inspectez clădirea și împrejurimile.

Cu orarul în mâini, caut sălile în care voi avea terapiile. Clădirea este uriașă și fiecare departament are o suită întreagă de spații proprii. În mijlocul construcției, este amenajat un loc verde cu un lac mic, artificial, în care sunt pești și broaște țestoase. La parter, descopăr piscina terapeutică pentru pacienții cu boli neurologice. Pe holul circular, gândit cu intrare dublă așa încât pacienții în scaun cu rotile să poată să circule liber, sunt expuse picturi și lucrări grafice realizate de artiști locali. Îmi ia o oră bună să descopăr locațiile tuturor cabinetelor de tratament, dar la final sunt fericită. Încă vreo câteva astfel de expediții și voi învăța clinica pe de rost.

Spre seară, ies în parcul mare din față. Nu prea îmi place să folosesc cuvinte desuete, dar nu pot să îl descriu altfel decât ca „feeric”. Vegetația este de un verde limpede, proaspăt, mărturie a aerului curat din localitatea mică din estul Germaniei. Pretutindeni sunt flori în culori vii, variate. Freamătă sub vântul dulce de aprilie. Mă așez pe o bancă și închid ochii. O adiere blândă îmi mângâie obrajii înroșiți de cicatricile lăsate de arsură. Sunt în siguranță aici. În sfârșit, sunt în siguranță…

Mă întorc în cameră târziu, după lăsarea întunericului. Aprind veioza cu abajur galben și lumina ei plăcută inundă salonul. Prin ferestrele largi, văd bolta neagră, complet senină. O puzderie de stele mari o străpung, dându-i un aer de poveste. Simt întâi bucurie, apoi mă copleșește o tristețe de sfârșit de lume. Deci aceasta este, de fapt, normalitatea de care ne-au privat, salvarea pe care ne-au refuzat-o. Plâng și mă îngrozesc când realizez prin ce lucruri atroce am trecut, de fapt, până acum. Contrastul dintre cruzimea întâlnită la Spitalul de Arși și omenia de aici mă destramă și sufăr. Mi-este milă de mine, de noi și de toți cei care ne vor urma în cada blestemată și în spitalele nevindecării, acele cuiburi ale groazei. Adorm spre dimineață epuizată, strângând perna la piept. În câteva ore, începe prima mea zi de tratament la clinica M.

Este liniște. Flăcările ard în colțul tavanului și se răspândesc rapid, fără zgomot și fără fum. Noi stăm locului și privim hipnotizați spre ele, asemenea unor spectatori care așteaptă resemnați finalul deja cunoscut. Mă uit în jur și întâlnesc ochii negri ai lui Alex. Are chipul palid și este trist și obosit. Este a nu știu câta oară când mintea mea chinuită îl aduce aici, în același loc, părtaș la reconstituirea piezișă a tragediei. Dintr-o dată, focul se stinge și clubul se întunecă. S-a terminat. Suntem liberi să ne mișcăm acum, așa că unii dintre noi se plimbă uimiți de la un grup la altul, îmbrățișând prieteni vechi pe care îi credeam pierduți. Alex însă nu s-a urnit și continuă să mă privească. Mă întreabă ce mai fac și îi răspund grăbit, cuprinsă de emoție: „bine, tu?”. Glasurile noastre sunt ciudate, șoptite, parcă amortizate de o mare distanță, ca și cum ar fi călătorit de departe pentru a se întâlni. Surâde și înainte să rostească vreun cuvânt, imaginea se risipește.

Veioza pe care o las mereu aprinsă, asemenea unui far care să mă călăuzească în afara pericolului, iluminează salonul confortabil din clinica de recuperare. Simt o mâhnire profundă, sfâșietoare și plâng încet, ca să nu mă audă asistentele din tura de noapte. Nu îndrăznesc să numesc „coșmaruri” aceste vise bizare, singurele teatre în care se mai joacă uneori crâmpeie din viața lor, sfârșită atât de cumplit. Câteodată izbutim să vorbim îndelung, suntem veseli și recunosc multe fețe. Alteori suntem mai puțini și mai supărați. Des, este beznă și nu se aprinde nimic, dar uneori ceva arde. Din când în când, ardem noi. Atunci mă lupt să mă trezesc cât mai repede, disperată să mă întorc la realitate – cea de acum.

Răsuflu ușurată când ochii mei larg deschiși percep înfometați siguranța încăperii și răcoarea primăverii germane, atât de diferită de dogoarea mistuitoare din vis. Mult timp după aceea nu mai pot să adorm la loc. Mă foiesc în pat, mă ridic, mă plimb prin cameră și într-un final îmi scot furioasă costumul compresiv care mă jenează. Cicatricea de pe umărul stâng mi s-a învinețit și o masez îndurerată, căzută pe gânduri. Mă macină că i-am lăsat acolo, pradă focului, că am evadat, dar poate ei ard undeva, într-o lume închisă în mintea mea. Mă agăț de lumina din salon. Licărul ei îmi amintește de garsoniera din București pe care am părăsit-o acum câteva luni și, cumva, nu m-am mai întors niciodată – nu eu, cea de dinainte. Când eram copil, mama lăsa mereu becul aprins pe holul mic din fața dormitorului pentru că poveștile pe care le citeam se întorceau noaptea, în obscuritatea camerei, în forme înfricoșătoare. Nu credeam că, după atâția ani, voi avea iarăși nevoie de o lampă de veghe care să alunge întunericul din mine.

Dimineața începe cu dureri. Corpul meu nu s-a obișnuit cu noua sa ramă, cu cicatricile în formă de aripi mutilate care îmi brăzdează spatele și umerii. Carnea tânără, proaspăt crescută peste arsurile adânci, suferă. Nu știe ce să facă cu greutatea și cu mișcările trupului, nu are ce îi trebuie ca să acopere bine mușchii și oasele fără să se lipească de ele, așa că mă chinuie. Nopțile sunt grele, deși acum nu mai am răni deschise. Chiar și așa, țesutul bolnav se inflamează și frige mocnit, asemenea unei julituri cu pojghiță subțire, sub care se ițește matricea vie a nervilor.

Mai am accesele de greață care mă încercau în spital în România când mă trezeam cu pansamentele jilave lipite de plăgile infectate și știam că urmează „băița”. Ne băgau într-o cadă verde de cauciuc și ne spălau, fără anestezie, cu bureți cu dinți de plastic, îmbibați în Dexin. Când rupeau țesutul necrozat de pe mine, scoteau un sunet specific, ca o râcâială grotescă. Mi-a rămas reflexul de a vomita înainte de fiecare astfel de procedură, dar reușesc să mă controlez. Sorb câteva guri de ceai dulce, liniștindu-mă la gândul că aici nimeni nu mă va chinui așa. Intru la duș și ajustez duritatea jetului la setarea cea mai blândă. Îl simt peste cicatrici și zâmbesc. Acum, apa nu mai doare. Mi se pare un miracol…

Cobor la micul-dejun în sala de mese, unde mă așteaptă fetele. Suntem patru în total. Sandra și Iris mi s-au alăturat de curând, iar pe Anda am cunoscut-o la M.. A ajuns aici înaintea noastră. Ea a fost prima care mi-a povestit despre coma indusă, despre cum au sedat-o în spitalul din Germania unde fusese transferată. Avea coșmaruri bizare din cauza medicamentelor, dar nu simțea toată durerea provocată de băi și de schimbarea bandajelor. Din cauza infecțiilor pe care le-a contractat în România, chirurgii i-au amputat arătătorul și mijlociul. Chiar dacă glumește pe seama handicapului ei, am văzut-o deseori ascunzându-și mâna în bluză și plecând capul. Poate că nu lipsa degetelor o doare, ci faptul că se simte cu totul mai puțin întreagă. Câteodată nu vrea ca alții să vadă golul din ea. E ca și cum cioturile acelea ar vorbi în locul ei, spunând oamenilor o poveste înspăimântătoare despre foc și moarte.

O ține de mână pe Iris. Nu s-au atins de hrana din farfurie. Mă așez și mi-e de-ajuns să le privesc ca să mi se umple ochii de lacrimi. Tac pentru că nu am curajul să întreb ce s-a întâmplat.

– L-am visat pe T. azi noapte, șoptește Iris.

Glasul îi tremură când rostește numele iubitului ei, care a murit în noaptea de 30. Iris s-a rătăcit de el și și-a pierdut cunoștința. Nu știe cine a scos-o din club. Minutele acelea în care trupul ei a cedat și s-a pierdut de al lui o bântuie ca un mister care, dacă ar fi fost elucidat la timp, ar mai fi însemnat ceva. Deși nu avea cum să își țină ochii deschiși când fumul o îneca iar focul îi ardea pielea, o chinuie gândul că poate deznodământul ar fi fost altul dacă nu leșina. După incendiu, în salonul pe care îl împărțea cu noi, Iris a vomitat multă vreme scrum. Plângea și vărsa într-o tăviță întunericul strâns în ea. Voia să scape cu orice preț de cenușă ca să se curețe de răul ce îi fusese făcut.

– Râdea. Era așa de frumos…Îmi este atât de dor de el.

Înșfacă un șervețel de pe masă și își șterge lacrimile mari cu stângăcie din cauza mâinilor rănite, care încă nu s-au vindecat. Degetul mic de la stânga i s-a încovoiat în palmă și cicatricea groasă și dură, care s-a lipit de tendoane, îi ține oasele ca într-o menghină. Operația făcută atunci de doctorii Moldovan și Preda nu i-a folosit la nimic, dimpotrivă. I-a agravat handicapul. Când terapeuții îi îndreaptă falangele, Alice urlă și se

eliberează, dar acum durerea nu vine de la trup. Pentru suflet nu există exerciții de mișcare sau unelte de reparat, iar atunci când doare, doare fără alinare.

Niciuna dintre noi nu poate să îi spună ceva cu însemnătate. Vorbele sunt de prisos. O mângâiem pe spate în timp ce ea își astâmpără suspinele. Restul pacienților se uită la noi mișcați. Cei mai mulți ne cunosc deja povestea. Unii dintre ei ne-au spus-o pe a lor și au rămas fără cuvinte atunci când au auzit mărturisiri despre dușuri făcute arșilor treji pe răni vii, despre saloane comune fără paturi speciale și despre infecții tăinuite care au ucis oameni. Ne ridicăm pe rând de la masă ca să ne umplem farfuriile, dar nu prea putem să mâncăm. Ne petrecem restul jumătății de oră consolând-o pe Iris, cu grijă să nu aducem în discuție propriile noastre fantome, pășind pe lângă ele ca niște prizonieri proaspăt evadați care nu vor să trezească paznicul crud.

Încet, lacrimile seacă și stăm în liniște ținându-ne de mâinile rănite. Cu degete incomplete sau lipsă, ne atingem totuși sufletele. Nici acelea nu sunt întregi. Personalul sălii de mese ne observă tulburarea. Ca să ne înveselească, K. ne aduce o tavă cu fructe proaspete, tăiate mărunt special pentru noi. Ne îmbărbătează cum poate, prin acest gest care ne arată că îi pasă și că ne vede suferința. Chiar și un lucru atât de mic contează atunci când simți că ești pe marginea unei prăpăstii din care se uită la tine ochii înfometați ai coșmarurilor. Și cei triști ai dorului.

Sandra pleacă prima spre tratamentul de la ora 8:00 dimineața. Pe gât i se mai ițește vânătaia provocată de aparatul UVM pe care Frau H. îl folosește ca să-i dezlipească grefa de pe mușchiul de dedesubt. După ședințele de masaj mecanic, trupul îi este acoperit cu pete violet și cu puncte mici și roșii. Vasele superficiale de sânge, încă fragile și tinere, se sparg când capul mașinăriei smulge pielea bolnavă și aderentă. Nu există alt leac pentru aceste sechele și, deși i se oferă medicamente puternice înainte de terapie, Sandra le refuză. S-a obișnuit cu lucruri mult mai rele la Spitalul de Arși din București. Pe lângă acelea, procedura de aici este floare la ureche, oricât ar fi de dureroasă. De obicei o întâlnesc când iese din cabinet iar eu îmi aștept rândul. Este palidă și tremură, dar zâmbește. Mă anunță că se va culca un

pic, măcar 15 minute. „Somnul este analgezicul meu cel mai bun, iar acum că pot totuși să dorm, profit”. La Arși nu ne-am odihnit. Ne petreceam nopțile treze, numărând morți, pradă destrămării trupești.

Nu le povestesc fetelor despre visele mele și continuăm să mâncăm și să vorbim despre nimicuri, până când se face ora să mergem fiecare la ședințele programate. Eu încep cu o baie terapeutică urmată de masaj cicatricial, iar Iris și Anda cu kinetoterapie și gimnastică medicală. Ce rost are să le întristez cu niște himere pe care mintea mea le născocește din plămada întunericului lăsată în noi de incendiu? Am trecut totul sub tăcere și am sporovăit mai departe despre năzbâtii vechi din perioada în care lucram la revista de muzică, jobul meu de dinainte de incendiu. Câteodată schimbarea de subiect ne iese. Alteori, însă, între noi se așterne o liniște atât de grea încât nu o poate umple nimic, și atunci știm că în spatele ochilor care privesc în jos se desfășoară din nou flăcările.

Mă așez pe scaun în fața salonului pe care mi l-au alocat în această dimineață. Privesc pereții curați, proaspăt zugrăviți ai etajului dedicat terapiilor manuale. Totul pare nou aici, deși clinica a fost construită cu 25 de ani în urmă. Anual, ea trece printr-o renovare de amploare. Aparatura este reînnoită, cabinetele sunt curățate și pardoselile se înlocuiesc. Bacteriilor oportuniste nu li se lasă nicio portiță de scăpare. Frau B. deschide ușa și mă poftește înauntru. Poartă mănuși pentru că tocmai a dezinfectat cada pe care o voi folosi. Aceasta sclipește de curățenie și mă așteaptă. Femeia îmi explică în germană că trebuie să mă dezbrac și să mă așez în ea în așa fel încât apa cu uleiul de hidratare să îmi acopere toate cicatricile. Ele se vor înmuia și masajul va fi mai blând. Pleacă și mă lasă singură un sfert de oră. Îmi scot hainele și, pentru o clipă, privesc cu groază albeața fără pată a materialului ceramic.

Sunt goală în încăpere și mă simt vulnerabilă. Îmi amintesc că, până nu demult, cineva îmi rupea într-o altă vană, verde și de cauciuc ponosit, compresele lipite de rănile adânci. Sângeram îngrozitor când jetul mărunt și aspru îmi ajungea pe mușchii dezgoliți de piele și pe tendoanele expuse. Plângeam de durere aproape să îmi pierd mințile și cerșeam analgezice care nu mi se dădeau. Odată cu șiroaiele roșii, scurgerea înghițea și bucăți întregi din trupul meu: grefe lizate care arătau ca niște dantele bolnave înconjurate

de halourile albastre ale ațelor chirurgicale și fragmente de piele care cădeau pur și simplu de pe mine ca de pe un cadavru. Usturimea îmi străpungea toată ființa și ardeam din nou, ca în container. Trăiam zi de zi, din nou și din nou, minutele în care focul m-a învăluit și m-a consumat. Durerea se repeta la infinit, crud și absurd. Dacă nu ar fi fost atât de vie, aș fi crezut că sunt moartă și am ajuns în iad.

La radio începe„Sweet Sixteen”, o melodie semnată Billy Idol. Mă trezește din coșmarul care m-a smuls pentru o clipă din clinica de recuperare și m-a tăvălit prin salonul de baie de la Arși și în cenușa fierbinte din container. Tremur din cauza fricii și mă sprijin de marginea căzii. Mă așez în apa caldă, care mă primește ca și cum m-ar îmbrățișa. Închid ochii și fac exercițiile de respirație pe care mi le-a arătat psihologul. Ea numește trăirile acestea „PTSD” – tulburare de stres post-traumatic – dar pentru mine nu sunt altceva decât întoarceri în timp. Cele patru litere descriu călătoriile sfâșietoare într-o lume care continuă să existe undeva în interiorul meu, de parcă incendiul nu s-ar fi stins de tot și m-ar aștepta. Poate că nu mă va devora astăzi, poate că nici mâine, dar cine știe dacă am scăpat cu adevărat?

Trag aer adânc în piept și fredonez versurile piesei, agățându-mă de ele ca de o frânghie salvatoare care mă ajută să rămân prinsă de ziua de astăzi, cea în care apa nu doare și flăcările sunt prea departe pentru a mă ajunge din urmă. Ceasul sună și mă anunță că ședința s-a terminat. Mă îmbrac în grabă, mulțumesc asistentei și plec, cu capul în pământ. Poate că teroarea pe care am trăit-o e contagioasă și se transmite prin ochi. Nu vreau ca Frau B. să observe.

S. mă întâmpină cu bucurie sinceră în ușa salonului de masaj. Intru și mă întind pe burtă, cu brațele pe lângă corp. Își pune mănușile și mă întreabă cum mă simt astăzi, dacă vreau un analgezic. Îi mulțumesc, dar nu am nevoie. Nu știu dacă mi s-a stricat un resort interior la Spitalul de Arși, însă parcă nicio durere nu mi se mai pare mare când o compar cu chinul din cada verde. Pentru o clipă vreau să îi vorbesc despre visul pe care l-am avut, despre lacrimile lui Iris și despre ce am simțit înainte, la baie. Mă răzgândesc. Terapeuta ar încerca să mă liniștească încurajându-mă să privesc înainte, iar eu i-aș da dreptate, pentru că așa se cuvine. Aș ascunde

teama că viitorul, așa cum mi-l închipuiam, nu mai există. În locul lui se cască un gol amorf, atât de întunecat, încât risc să îl confund cu nimicul.

Aleg să flecăresc despre cât de frumos e parcul clinicii pe care l-am tot explorat. Ea pornește aparatul LPG. Îi montează capul mediu la capătul furtunului cu aer și selectează forța cu care dispozitivul va desprinde aderențele din profunzimea țesutului ars. Mă anunță că începe și simt greutatea robotului pe spate. Se plimbă peste mine, apucă cicatricile groase, le ridică, apoi le rulează pentru a le înmuia. Sunt lipite de tendoane, de mușchi și de oase, iar pentru ca eu să îmi recapăt mobilitatea, e nevoie să fie detașate. E ca și cum ar rupe țesutul din interior, frângând legăturile bolnave care s-au cuibărit peste omoplați, coloană, umeri și degete ca niște caracatițe rele, alcătuite din propria mea carne. S. simte că mă încordez și reduce intensitatea masajului. Se oprește din când în când ca să se asigure că suport procedura. Aici nu există „taci și îndură!”.

Mă gândesc la chipul livid al Sandrei și la petele vinețiii de pe corpul ei. Voi merge și eu să mă culc un pic după ce termin. Procedura durează în jur de 40, 50 de minute. La final sunt vlăguită. S. mă felicită pentru curaj și, asemenea unei prietene grijulii, mă ajută să mă îmbrac. Îmi amintește foarte mult de sora mea, Cristina. Au același fel de a zâmbi. Mi se face un dor sfâșietor de casă. Îi mulțumesc și plec spre camera mea, ca să mă odihnesc pâna la următoarea terapie.

Mă trezesc buimacă după somnul scurt pe care mi le-a cerșit corpul. Urmează ora de gimnastică medicală și trebuie să îmi pun echipamentul. După masajul cu aparatul cu vacuum, cicatricile mele „lucrează” toată ziua și disconfortul provocat de inflamație este mare. Mă lupt cu dorința de a mă întinde din nou în pat și învinge. În sala de sport de la parterul clinicii, mă așteaptă terapeutul și alți pacienți, printre care și fetele. Astăzi, ne vom juca cu niște mingi ușoare și ne vom cunoaște mai bine. Suntem în jur de 10 și, pe lângă noi, sunt aici și oameni răniți în accidente domestice sau la muncă. Unul dintre ei, un băiat tânăr pe nume L., a fost ars în decembrie. Deși tot corpul îi este acoperit cu grefe, pielea lui e netedă iar degetele i se mișcă sănătoase, întregi. Și fetele se uită la același lucru. Ne macină gânduri asemănătoare. Poate dacă nu aveam infecții, eram și noi mai bine acum.

Ne grupăm câte doi și Herr K., terapeutul, ne explică regulile jocului. Nimeresc cu o pacientă în vârstă. Când îmi aruncă mingea, mă întind după ea și icnesc. O scap și mă uit neputincioasă la ea. Cicatricile de pe spate coboară pe umeri și pe brațe în jos, într-o masă compactă, ca o armură rigidă. Carnea nu se mișcă deloc iar mâinile mele nu ajung prea departe în față. Mă doare foarte tare, dar mă aplec după minge, o iau și o dau mai departe, mușcându-mi buzele. Scutul de piele arde sub haine și se umflă. Nu mă dau bătută și fac față celor 45 de minute de tratament. La final, Herr K. ne întreabă dacă suntem bine. Stăm puțin de vorbă apoi ne urează poftă bună. Urmează prânzul.

Le aștept pe fete și mi se alătură pe hol. Pornim împreună spre sala de mese, povestind ce dificultăți am întâmpinat la ora de gimnastică. Sandra își ține mâna stângă pe burtă. Mănușa compresivă groasă îi învinețește buricele degetelor care zvâcnesc. De sub material, se ivesc bucăți de tifon care acoperă hăurile unde odinioară avea unghiile. Îmi amintesc dintr-o dată ochii ei plânși când ne-a spus în noiembrie, la Spitalul de Arși, că vor să i-o amputeze. Medicul ei – un om-excepție – a luptat până în ultima clipă ca să o salveze și a izbutit. Doar că acum Sandra trebuie să lucreze mereu cu ea pentru ca grefele bolnave să nu îi distrugă tendoanele cotropite de aderențe.

– Te doare?

– Ei, da…Dar sunt obișnuită. Mănânc și îmi trece!

Glumește așa cum facem toți când nu vrem să îi molipsim pe alții cu suferință.

Ajungem la masa noastră, numărul 10, și îl vedem pe L. așezat pe scaunul care rămăsese liber. Facem cunoștință. Vorbește engleză foarte bine și se bucură că a nimerit cu noi la „Tisch Zehn”. Ne istorisește detaliile accidentul lui petrecut în ajun de Crăciun. A încercat să se stingă cu dușul, dar carnea lui ardea atât de tare încât capul acestuia s-a topit. Ne spune despre comă și despre pielea artificială cu care medicii i-au acoperit plăgile ca să se vindece mai repede. Despre salonul steril în care intrau doar doctori și asistente, obligatoriu în echipament de unică folosință. Se uită la noi curios, plimbându-și privirea peste dantelăria stranie a rănilor noastre. Se miră că sunt atât de groase și de inflamate. Rămâne fără replică atunci când îi dezvăluim haosul din spitalele românești, cu lipsa lor de igienă, saloanele

comune și băile fără anestezie. Se cutremură mai ales la ultima parte și ne explică pe un ton cald că în Germania, analgezia este sfântă. Medicii ar face orice ca pacienții să nu sufere.

– Ei cred că șocul durerii poate să ucidă un ars. De aceea au foarte mare grijă. Și eu am avut dureri, dar mai târziu, după ce m-au trezit din comă. Nu cred că aș fi putut să le suport atunci, în primele zile.

Noi am făcut-o însă. Știu că greșesc, dar îi descriu, cu amănunte atroce, supliciul nostru în apa roșie care înfunda scurgerea căzii cu resturi din noi. Jetul aspru peste carnea deschisă capătă din nou contur. Vorbesc lent și apăsat despre durerea aceea fără nume care ne-a scurtcircuitat ființa și a rămas, sunt sigură, undeva în memoria tuturor celulelor noastre. Îmi pare rău, dar cred că trebuie să știe. Cred că toată lumea trebuie să știe, ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată, nimănui. Tac după câteva minute și îmi privesc mâinile rușinată. Iarăși am căzut în iad, și de data asta am luat și ostatici. Cicatricile au o culoare urâtă, violet, și se așază prost peste oasele articulațiilor, lăsând să se vadă scobitura adâncă a inciziilor de decompresie. Studiez fiecare centimetru de piele cu încăpățânare pentru că mi-e greu să îmi privesc prietenii în ochi. Așa facem toți când ne ustură ceva în suflet. Am devenit copiii care se uită la mâini când vor să scape de realitate. Atmosfera la masă devine grea. Amestecăm stingheri în supa caldă cu lingurile, preocupați peste măsură de modelele pe care le închipuie vârtejurile de lichid în farfurii. Sandra intervine și ne eliberează.

-Ce ați zice dacă deseară, după terapii, am ieși în parc, la măsuță. Luăm o sticlă de cola de la Cafeteria și bem un suc. Este 15 mai și aș vrea să îl sărbătoresc cumva pe Mihai.

Acceptăm toți. Glasul Sandrei tremură când rostește numele lui Mishoo, cum îl alintau prietenii. A murit alături de Cătălina, iubita lui, în noaptea în care am ars. I-a fost prof de arhitectură la facultate, dar mai mult decât orice altceva, i-a fost prieten și astăzi, într-o altă viață, ar fi împlinit 37 de ani. Aici nu ne-au rămas decât amintirile. Plecăm la restul terapiilor cu mintea vraiște și sufletul cenușă.

B., kinetoterapeuta mea, are părul roșcat și ochii de un albastru oțeliu. Și-a făcut o misiune din a-mi salva arătătorul de la dreapta care mi s-a gheboșat în palmă din cauza tendoanelor arse și a neglijenței medicilor din România.

L-am poreclit „cârnăciorul atomic” iar denumirea lui în germană, „das atomische Wurst”, o amuză pe B. care, asemenea lui S., mă ține de vorbă când îndreaptă articulația. De obicei mi se face greață și transpir din cauza durerii. Îmi așez capul pe masă și când simt că este prea mult, o opresc. Mă mângâie pe umăr și îmi spune: „Fingerschmerzen gehen zum herzen”, adică durerea de la deget se duce direct la inimă, atât este de intensă. Respirăm împreună, apoi reluăm, până când trec cele 40 de minute de tratament. Astăzi mi-a confecționat o atelă de silicon și mi-o așază pe deget, așa încât să îl fixeze într-o poziție corectă. Mă roagă să o țin cât pot de mult. O aprob, ne îmbrățișăm și mă duc la sala de forță, unde mă preiau Herr O. și Frau F. Îmi dau exerciții pentru refacerea masei musculare pierdute din cauza rănilor. Deși sunt slăbită, munca la aparate mă relaxează. Timp de o oră, nu mă gândesc la nimic rău și mă bucur pur și simplu de atmosfera agreabilă. Chiar dacă văd mulți oameni grav bolnavi aici, căldura cu care terapeuții îi primesc și îi sprijină îmi dă speranță. La ședința de gimnastică individuală, M. îmi mobilizează membrele. Este unul dintre cei mai simpatici terapeuți și întotdeauna mă înveselește.

Nu am chef să merg la psiholog…Știu că am nevoie, dar astăzi parcă nu îmi vine. De fapt, nu prea îmi vine niciodată. De obicei durerea iese din mine când mă aștept mai puțin și îmbracă forme care nu îmi plac. Se nasc monștri din cuvintele mele și apoi, mult după ce le-am rostit, umbrele lor mă bântuie. Câteodată aș vrea să amuțesc și să nu mai spun nimic despre ceea ce mă macină. Poate că dacă nu aș da glas nălucilor, nu s-ar tot întoarce să mă chinuie. Nu ar mai apărea la vămile minții mele cu chipul mânjit de cenușă și cu pielea desprinsă de pe oase. Însă cu cât tac mai apăsat, cu atât se întețesc coșmarurile. Îi sunt recunoscătoare terapeutei pentru că nu sapă după orori în mine. Mă lasă să le scot la suprafață singură, în ritmul meu, pe rând, în funcție de care dintre ele mă sperie mai rău. Astfel, trece și această oră. Am terminat pe ziua de azi.

Mă întorc în cameră și după duș și aplicarea cremelor speciale, îmi îmbrac hainele compresive. Cicatricile mele dure și tumefiate, modelate toată ziua de tratamente, „muncesc” sub strâmtoarea veșmântului medical și durerea se înstăpânește asupra corpului meu. Devine tot mai intensă, dar e musai

să rezist dorinței de a sta în pat. Ne-am înțeles cu fetele că vom ieși în parc după-amiază și mă folosesc de acest plan pentru a nu ceda. Umărul stâng și spatele mă chinuie cel mai tare. Senzația de sfâșiere din interiorul țesutului congestionat este vie, zvâcnitoare. E ca și cum s-ar mișca ceva sub cuirasa țeapănă a cicatricii, o fiară neiertătoare care vrea să iasă afară croindu-și drum cu ghearele prin mine. Pipăi și frământ continuu platoșa de piele, dar nu izbutesc să îmi aduc alinare.

Mâncărimile torturante sunt renumite în rândul arșilor și al celor care îi tratează. Mulți pacienți iau antihistaminice deoarece atenuează pruritul și îi ajută să se odihnească. De multe ori mi se întâmplă să îmi scot hainele compresive și să le arunc furioasă pe jos. Sunt nopți în care chinul de a dormi într-o cușcă de fibră sintetică este insuportabil. Mă gândesc că mă așteaptă încă 18 luni în care va trebui să port costumul acesta cel puțin 20 ore pe zi. Nu e nimic de făcut. Trebuie să respect sfatul medicilor.

Până la urmă, este un miracol că trăiesc și o binecuvântare că am ajuns aici, unde nu există căzi verzi de cauciuc sau oameni care mint ca să ascundă un adevăr ucigaș. Nu trece nicio zi de luni în care să nu îmi amintesc că aceea era prima dimineață cu „băiță” după pauza din weekend. Eu și Flavia începeam să ne temem deja de duminică seara. Cei dragi care ne-au îngrijit în spital ne-au spus că deveneam taciturne, retractile. Frica de acea „procedură” inumană ne pecetluia buzele. Părinții plecau acasă cu groaza noastră în suflet. Le-o transmiteam ca pe o boală. Spre zori, spaima devenea panică. Când intra infirmiera în salon, la ora 6:00, Flavia se prefăcea că doarme, dar tremura carnea pe ea sub plapuma subțire și uzată.

Iar eu…eu plângeam. Plângeam ca să nu mor. Am plâns în fiecare zi cu baie, atât înainte de intervenție, cât și în timpul acesteia. Lacrimile care îmi curgeau peste răni mă ajutau să rămân întreagă atunci când apa lua cu ea bucăți din carnea mea distrusă de foc și devorată de microbii din spital. Lacrimile și glasul Alinei care cânta doine uitate de lume printre suspine. Ea nu voia să îmi facă rău. Voia să mă spele ca să mă vindec. Nu avea cum să priceapă că, baie după baie, cea care fusesem înainte de accident se stingea și îi lua locul altcineva. O stafie într-un trup răvășit, cu o inimă grea care se străduia să înțeleagă de ce oamenii mint în loc să salveze.

Imaginea apei murdare, însângerate, mă obsedează. Trează, cu 400 de miligrame de Ketonal în vene și atât, trăiam supliciul și umilința dușurilor cu o luciditate cumplită. Îmi vedeam corpul murind, putrezind, și simțeam un întreg bestiar de dureri, atât de oribile încât nu credeam că sunt aievea. La sfârșitul zilelor, închideam ochii și mă rugam să nu mor peste noapte, pentru ca mama și sora mea să nu fie nevoite să mă îngroape în bandajele murdare de puroi de la Spitalul de Arși, cu mâinile înțepenite și chipul schimonisit de arsură, în „chiloții" improvizați de tifon pe care mi-i confecționase stângaci infirmierul. Mi-a acoperit cu ei rănile de pe fese. Se infectaseră „din cauza scutecelor" în care ne uita personalul auxiliar și pe care le umpleam necontenit cu resturile perfuziilor cu antibiotice administrate „profilactic", câte 5 pe zi.

Aud o bătaie în ușă și mă dezmeticesc. Am tot mai des astfel de căderi din prezent. Viața mea este un șir de întreruperi și fiecare fractură de momentul actual mă întoarce fie în container, fie la Arși. Mă lupt să stau aici, în clinica de recuperare în care am primit o nouă șansă la viață. Sandra intră tiptil în cameră și se așază pe scaun. A venit să mă ia ca să mergem în parc.

-Ești bine?

-Da, stai liniștită.

Măsuța ne așteaptă, pustie. O ocupăm toți patru și împrăștiem pe ea sucurile, dulciurile și chipsurile pe care le-am cumpărat de la chioșcul clinicii. Vânzătoarea ne-a desfăcut sticlele pentru că nu ne-am fi descurcat singuri cu mâinile noastre mutilate. Trece o vreme până când depășim stânjeneala și conversația devine naturală, degajată. Încă nu suntem obișnuite cu prezența lui L. Sparge gheața vorbindu-ne despre trupa lui de muzică rap. Este foarte pasionat și mărturisește că a cochetat și cu metalul la un moment dat, în adolescență. Îi povestim despre Goodbye To Gravity și îi punem câteva piese de care este încântat.

-Ce bine o dau băieții ăștia! exclamă. Dar noi ne întristăm. Ce bine o dădeau, de fapt. Se mâhnește și el când află ce s-a petrecut.

-Și chiar au murit așa? Pe scenă?

-Da. Apoi s-au prăpădit pe rând în spitale…

-Haideți să îl sărbătorim pe Mihai, intervine Sandra. Dacă trăia, astăzi ar fi fost ziua lui de naștere. Mi se pare atât de ciudat că orice aș face, oriunde m-aș duce, nu îl voi mai întâlni. Am numărul lui salvat în mobil și câteodată aș vrea să îl sun. Am senzația că mi-ar răspunde și mi-ar zice că e bine, că abia așteaptă să ne revedem, că n-a fost decât un coșmar totul. E absurd, știu, dar nu mă pot controla.

Cu lacrimi în ochi, toarnă Cola într-un pahar și varsă un pic pe jos.

-Pentru tine, Mishoo. Pentru voi toți. La mulți ani, dragule.

O imităm și sorbim cu ochii plecați din băutură, devastate. L. ne privește îngândurat și oftează. Nu poate să priceapă întru totul suferința noastră, dar încearcă.

Restul serii se scurge pașnic. Ronțăim gustărelele aduse și bem suc până când golim sticlele. Curățăm masa și aruncăm resturile la coșul de gunoi. Înainte să ne întoarcem în camerele noastre, privim asfințitul colorat într-un roz fermecat. Cerul este nespus de senin și acolo unde e încă albastru, se ițește fantoma palidă a Lunii, prea lipsită de vlagă pentru a pune stăpânire pe boltă, nu cât timp Soarele se zbate să supraviețuiască venirii nopții. Verdeața pădurii și crengile întortocheate ale copacilor, proiectate pe limpezimea nelumească a firmamentului, îmi evocă tablourile lui Caspar David Friedrich, unul dintre pictorii mei preferați. Parcă aș fi într-o poveste ciudată pe care a ilustrat-o cu penelul său sensibil, din alt veac. Până și siluetele noastre devin ireale.

-Probabil că ne privesc de acolo de sus și se bucură că suntem mai bine, șoptește Sandra, surprinzându-mi privirea pierdută în cercetarea zării.

Dincolo de marginile înaltului, ar trebui să înceapă raiul. Și ei.

-Da. Așa cred și eu…

Plecăm fiecare spre saloanele noastre. În cutia poștală alocată camerei mele, găsesc programul zilei de mâine. Este înțesat de terapii noi și vechi. În plus,

apare și o consultație cu un chirurg: domnul doctor S., de la spitalul din H. Încep să îmi tremure mâinile. Mă liniștesc spunându-mi că aici sunt bine, sunt în siguranță și nu are de ce să îmi fie teamă de medic. Oricum ar fi el, nu este nici doctorul Moldovan, nici Silvia și nici Pavel.

Profesorul S. e un bărbat impunător, de vârstă mijlocie. Papionul zglobiu pe care îl poartă dă un aspect prietenos ținutei sobre. Vorbește engleza perfect și mă consultă grijuliu, fără să îmi provoace dureri. Este preocupat îndeosebi de umărul stâng și de arătătorul de la mâna dreaptă.

-Sunt necesare reconstrucții complexe. Sunteți un caz serios, dar nu vă faceți griji. Ne pricepem. Umărul și spatele au sechele majore. Părerea mea sinceră este că doar o suită de transplanturi complete, fie cu substituent de piele, fie cu țesut propriu ar înlătura riscul major de malignitate pe care îl aveți. Iar degețelul trebuie refăcut cu proteză articulară sau cu o artrodeză, adică imobilizarea articulației într-o poziție anatomică. Restul cicatricilor le vom trata cu needling, o procedură nouă care acționează asemănător cu laserul.

Îmi răspunde răbdător la toate întrebările și planificăm primele intervenții pentru luna septembrie. Vom porni cu needlingul chirurgical, repararea arătătorului și cu rezecțiile cicatricilor de pe scalp. Apoi vom continua, treptat, cu restul.

-Domnule doctor, de ce arăt atât de rău comparativ cu pacienții germani?

-Din cauza infecțiilor care au rezultat în regrefări multiple în faza critică. Bacteriile nu lasă arsurile să se vindece, consumă transplantul și organismul reacționează creând, disperat, în haos, noi și noi celule pentru a acoperi rănile. Din păcate, formațiunile dobândite în urma procesului patologic nu sunt sănătoase. În mod normal, nu se pune piele peste plăgi infectate.

Nu spune nimic despre calitatea actului medical. Nu vrea să fie necolegial. Cu toate acestea, înțeleg de ce am ajuns în situația în care sunt acum. După ce ies din consultație, este rândul Sandrei, apoi al Andei și ultima intră Iris. La final, stăm de vorbă despre ceea ce ne așteaptă. Ne promitem că vom trece prin încercările viitoare împreună, cu prietenia dintre noi drept pavăză.

Săptămânile se succed în viteză la clinica de recuperare din Germania. Datorită tratamentului intensiv, facem progrese. Când am ajuns aici, eram incapabilă să fiu independentă. Acum mă descurc cu treburile casnice și am încercat o mare satisfacție când mi-am spălat hainele singură, pentru prima dată după câteva luni bune. Pot să mă îmbrac fără ajutor și nici șireturile nu îmi mai creează probleme. Aproape tot ceea ce eram obișnuită să fac cu mâna dreaptă a trecut în atribuțiile mâinii stângi, care a devenit mai puternică pentru a compensa handicapul. În curând, ne vom întoarce acasă, în România. Abia aștept să îi văd pe ai mei, dar îmi va fi greu să mă despart de personalul clinicii. Ne-am apropiat în aceste luni și le sunt recunoscătoare pentru devotamentul cu care m-au îngrijit. Mă consolez cu gândul că voi reveni aici, alături de fete, la toamnă pentru o nouă rundă de tratament și pentru operații. Am emoții. Nu știu de câte intervenții voi avea nevoie până la urmă.

La ultima ședință de masaj cu S., plângem amândouă. De ea m-am atașat cel mai tare. Cu mâinile ei dibace, mi-a plămădit carnea ca un artizan al vindecării. „Alex, să nu îți urăști corpul” îmi spunea. „Rănile tale sunt semne ale puterii interioare pe care o ai”. Datorită ei, am învățat să iubesc aceste urme ale infernului și să accept că fac parte din mine. Nu sunt niște dușmani care trebuie distruși cu orice preț, ci mărturii ale rezilienței mele. Deși nu ne cunoșteam, S., o terapeută din celălalt capăt al lumii, mi-a dovedit că există frumusețe și într-un corp marcat cu desenele bizare ale unei lumi de foc și de întuneric. „Să te întorci la toamnă, da?”. Ne îmbrățișăm și îmi urează „alles Liebe”, adică „toată dragostea”.

Pe rând, mă despart și de ceilalți terapeuți. Ședințele de astăzi sunt pline de melancolie. Oamenii de aici mi-au devenit călăuze în drumul spre normalitate. Sunt conștienți de rolul lor în viețile pacienților și dau tot ce au mai bun pentru a-i ajuta, dincolo de ceea ce le cere meseria. Toți au lăsat câte un fragment din priceperea lor în mine, în mișcările pe care pot din nou să le fac, în abilitățile pe care le-am dobândit de când sunt aici și, mai ales, în încrederea pe care am recăpătat-o în semeni. Poate că nu însănătoșirea trupului e cea mai importantă în experiența mea la M. Klinik, ci felul în care am reînvățat să trăiesc și să leg prietenii. Am câștigat aici forțe

sufletești proaspete și sunt mai bine pregătită pentru lumea mare și deseori crudă care mă așteaptă dincolo de acest refugiu.

Ultimul de la care îmi iau rămas-bun este doctorul Z. Îmi face consultația de externare și îmi înmânează actele. Pe un stick, îmi dă și fotografiile promise. Zâmbesc și îi mulțumesc. El nu are nimic de ascuns.

-A fost o plăcere să vă am ca pacientă. De fapt, pe voi toți. Vă aștept cu drag la toamnă!

Ne strângem mâinile și, după ce îmi urează sănătate, insistă să continui tratamentul și acasă, în România, până la revenirea la ei. Oftez și îi făgăduiesc că voi încerca. În Germania, există clinici în care poți să beneficiezi de proceduri specializate pentru arși și în sistem ambulatoriu. La noi, nici măcar nu se pune problema.

Adi mă întâmpină în fața clinicii și, după ce predau cheile și mă îmbrățișez cu recepționerele, ies din clădire. Mă încearcă o tristețe profundă, ca și cum aș pleca de „acasă”. M. a fost primul loc în care am simțit că viața mea poate cu adevărat să meargă înainte după incendiu. Sper doar să nu pierd progresul pe care l-am obținut, din lipsă de tratament. În România, nu s-a schimbat nimic. Suntem tot arșii nimănui.

Primele săptămâni în țară trec repede, sub semnul stresului găsirii unui cabinet în care să continui măcar o parte din proceduri. La Spitalul Elias nu pot să mă întorc. Am fost să mă vadă doctorul Ionescu într-o zi. M-a cercetat din cap până în picioare și a concluzionat rece că, deși arăt foarte bine, aș fi obținut mai mult dacă nu renunțam la electroterapie.

-Ăștia din Vest nu se pricep. Noi avem aici tot felul de dispozitive.

L-am privit uimită, amintindu-mi laserul defect pe care infirmiera îl pornea, pleznindu-l. Hurducările mașinăriei uzate răsunau pe tot etajul. Nu există termen de comparație între înzestrările secției de aici și cele ale clinicii germane, dar nu vreau să îl jignesc pe profesor. Poate că, din cauza lipsurilor, ca să nu înnebunească, unii oameni se conving singuri că au „tot ce le trebuie”. La Ionescu, spre deosebire de doctorii Moldovan, Preda și Pavel, nu cred că este vorba despre rea-intenție și minciună, ci despre o iluzie patologică, arogantă, care îi permite să profeseze într-un mediu pauper fără să își piardă mințile.

-Dumneavoastră mi-ați spus că nu mai pot să continui aici. Deci unde să fac electroterapie?

-Din punctul meu de vedere, am făcut tot ce era omenește realizabil ca să vă ajutăm. Nu mai avem posibilitatea…Oricum, mi se pare că te-ai descurcat până la urmă, nu?

După ce am plecat de la el, am clasat subiectul Elias. Mi-a fost clar că acel capitol din povestea recuperării mele s-a încheiat pentru totdeauna.

Cu ajutorul Flaviei, am ajuns la Spitalul Militar. Doamna C., singura din România care mai lucrează cu arșii din Colectiv, a acceptat să mă primească, chiar dacă era epuizată din cauza numărului mare de pacienți. Într-o sală mică și modestă, încărcată cu aparate de fizioterapie bătrâne, terapeuta se împarte între bolnavii obișnuiți și noi. Ne așteptăm cuminți rândul zeci de minute. Are mâna ușoară și este pasionată. Îmi masează cicatricile cu har. Este o prezență discretă, fără ifose. Nu poate însă să aloce mai mult de patruzeci de minute pentru fiecare dintre noi. Nu ar mai avea timp să se ocupe de ceilalți oameni. O înțelegem și ne resemnăm, mulțumindu-ne cu vindecarea pe care o poate oferi un om-excepție, într-un sistem defect, căruia nu îi este milă nici de noi, nici de ea. O întreb ce s-a întâmplat cu restul terapeuților care au urmat cursurile de pregătire în Belgia. Nu știe nici ea. Lunile până la plecarea în Germania se scurg astfel, cu drumuri grele care străbat orașul de la un capăt la altul, prin canicula verii bucureștene. În compresivele groase, în autobuz sau în taxi, simt că fierb și nu o dată mi se face rău, dar nu am încotro. Trebuie să merg la Militar, altfel voi pierde mobilitatea pe care am câștigat-o până acum.

În ultima mea zi la doamna C., mă îmbrățișează și îmi urează noroc și sănătate. Privesc în jur la puzderia de pacienți pe care îi are și îi cercetez ochii obosiți, cu cearcăne adânci. Iată încă o victimă a acestei Românii copleșite de nedreptate. Deși mă încurajează să mă întorc la ea din când în când, știu că nu are cum să îmi ofere tot ce am nevoie, și nu pentru că nu este capabilă, ci pentru că nu i se dau mijloacele necesare. În plus, este pe cont propriu. Unui ars îi trebuie o echipă. Ca orice om-excepție, este singură în lupta cu ceva mai mare decât ea și sper din inimă ca „sistemul” să nu o învingă într-o zi. După ce ne luăm rămas bun, sunt convinsă că nici aici nu mai este, cu adevărat, loc pentru mine.

Plec în Germania în septembrie, alături de Sandra, Iris și Anda. Prima oprire este la H., un spital mare de chirurgie plastică și reconstructivă. Profesorul S. ne-a planificat primele cinci intervenții pe care urmează să le facem la intervale de câteva săptămâni. Eu și Sandra ne-am organizat împreună, așa că primim un salon comun și așteptăm să ne consulte doctorul K., șeful secției. Este un bărbat sobru, scump la vorbă, dar amabil și ne vede pe rând în cabinetul dumnealui. Îmi analizează cicatricile și îmi întoarce degetul pe toate părțile. Mă privește îngândurat. Îl întreb dacă voi mai putea vreodată să îndoi arătătorul și clatină din cap, mâhnit.

-Te rog să nu te sperii, dar nu pot să te mint. Degetul acesta este într-o stare foarte proastă. Eu voi încerca să îl fixez cu o artodeză, dar trebuie să te pregătești pentru posibilitatea că ai să-l pierzi. În mod normal, trebuia operat demult, încă din perioada critică. Este cam târziu pentru el, dar mă voi strădui să îl salvez.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere. Mă așez și mă forțez să nu izbucnesc în lacrimi. „Trebuia operat demult”. Da, așa ca degetele Sandrei, dar cine să facă asta pentru mine?

Chirurgul german mă întreabă dacă sunt de acord să mă vadă rezidenții. H. este clinică unviersitară și sunt un caz interesant. Mă bucur că îmi cere permisiunea. Chiar îmi doresc să mă examineze cât mai mulți specialiști, ca să afle toată lumea ce se întâmplă atunci când doctorii mint că „au tot ce le trebuie”. Medicul le explică tinerilor despre procesul de hipertrofiere și despre efectul nefast al infecțiilor asupra rănilor. Aici, pacienții nu ajung să aibă cicatrici atât de bolnave pentru că arsurile lor nu sunt mistuite de microbi multirezistenți.

Mă întorc în salon epuizată. Îi explic Sandrei că s-ar putea ca aceasta să fie ultima zi în care mă mai pot bucura de tovărășia „cârnăciorului atomic”. Abia acum îi înțeleg cu adevărat disperarea din primele zile, când se temea că își va pierde mâna. Îmi vine în minte dreapta Andei, fără arătător și mijlociu. Doamne, prin ce calvar trecem din cauza neglijenței celor de acasă. Multă vreme, Sandra stă cu mine, ținându-mă strâns. Ne uităm pe geam la cealaltă aripă a spitalului. Construcția este modernă și impunătoare. Nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut în România.

Privesc salonul curat și paturile moderne, cu telecomandă și cu diverse trepte de ajustare a spătarului. În paralel, se desfășoară amintirea cutiilor de ser fiziologic proptite de Feli sub capetele noastre. Avem fiecare un televizor mic pe care îl putem conecta la rețeaua wireless. Meniurile ni le alegem după preferințe în fiecare zi dintr-o cărțulie stufoasă cu diverse opțiuni. Aici nu se servesc cremwursti în pungă. Spitalul din H. este unul obișnuit, de stat, fără condiții preferențiale. Nu este clinică privată. De fapt, aceasta este normalitatea. Am flashbackuri cu băițele și cu nesimțirile mici și mari îndurate la Arși. Patimile prin care am trecut în perioada internării acolo au fost abuzuri, tortură ascunsă după zidurile unui edificiu dedicat vindecării. Doar aparent. În realitate, găzduia însuși iadul.

Luni în șir, „tratamentele” inumane mi-au fost prezentate drept firești. „Așa e peste tot în lume”. În realitate, erau sinistre, aberante. Când am văzut cum e aici, m-am lămurit de dimensiunea reală a înșelăciunii căreia i-am căzut victimă. Ceva s-a rupt definitiv în mine. Mi s-a negat metodic, premeditat, șansa la o îngrijire decentă de niște măscărici fără scrupule înveșmântați în uniformă medicală. Nu erau altceva decât bufonii sistemului, acest monstru căruia nu i-a păsat de suferința noastră cât timp păstra aparențele de eficiență și capabilitate. Blestematele spitale-lagăr ale României iar noi, bieții lor prizonieri…

-Într-o zi, ne-au vizitat niște chirurgi din Germania, îi mărturisesc Sandrei. Voiau să ne ajute, dar după ce au vorbit cu Moldovan și cu Silvia, au renunțat. Ziceau că protocolul e asemănător și la ei. Dar aici nimeni nu a făcut băi fără anestezie. Nimeni nu a avut infecții. Nimănui nu i s-au pus catetere pe viu. Nimeni nu a făcut pe el de neputință. Sunt convinsă acum că nu știau adevărul. Că i-au mințit, ca pe noi.

Anestezistul sosește după masa de prânz și stă până completăm fișele de evaluare. Rămân blocată la succesiunea de fraze în care este descris riscul de deces. Știam, dar niciodată nu am văzut efectele adverse atât de clar așternute pe hârtie. Semnez și mă trece un fior. Am ieșit din container. Am supraviețuit internării din România, dar sunt în continuare în pericol pentru că vreau să mă recuperez. Îmi asum și când iau pixul de pe formular, realizez că numărătoarea morților nu s-a încheiat cu adevărat. Oricând cineva poate să devină următoarea victimă din șir.

La ora 7 dimineața, asistenta intră în salon, mă ajută cu dușul și mă îmbracă în echipamentul steril pentru sala de operație. Îmi administrează un sedativ ușor, ca să nu am emoții. Mă urc înapoi în pat și sunt dusă în blocul operator cu tot cu acesta. De pe el, cobor direct pe masă. O rezidentă mă mângâie pe obraz în timp ce anestezistul îmi montează branula la picior. Cineva îmi așterne masca de oxigen pe față și mă întreabă dacă îmi place la mare, sau la munte. Răspund că ador marea, apoi medicul mă roagă să mă gândesc la nisip și la valuri. Numără încet până la zece. Îmi este îngrozitor de frică, dar mă simt în siguranță aici. Înainte să se facă întuneric, pentru prima dată, nu mai văd flăcări, ci valuri. Freamătă la țărm iar eu le studiez de pe mal, fascinată. Apoi totul dispare.

Deschid ochii din cauza durerii. Mâna dreaptă îmi este atelată iar prin pansamentul gros se ițește o pată de sânge. Pe cap, am o cască de tifon. Mi-au excizat bucăți din cicatricea de pe scalp. Asistenta vrea să știe dacă am nevoie de analgezice și aprob, vlăguită. Îmi administrează imediat ceva și adorm la loc. Mă trezesc noaptea târziu, în zgomotul lin al picurilor de ploaie care bat în geam. Prin jaluzele, pătrunde lumină artificială de afară. Din când în când, se aude elicopterul care ba decolează, ba aterizează. Transportă pacienți noi, în stare gravă. Sunt imobilizată și mă dor toate cicatricile de la procedura de needling. Mă ridic cu greu în șezut și apăs butonul roșu de pe telecomandă. Sosește o rezidentă. O întreb, disperată, dacă mi-au amputat arătătorul.

-Nu, nu! Nicidecum. A fost o operație foarte grea, dar aveți degețelul. Să nu vă speriați, dar v-am pus și cateter. Venele sunt pline de țesut cicatricial din cauza înțepăturilor multiple pe care le-ați suferit în perioada critică. O branulă clasică nu era recomandată așa că am profitat de anestezie ca să va facem procedura.

Surâd, în ciuda disconfortului. „Am pus linii centrale pe viu și gravidelor!”. Iată că, de fapt, se pot monta și altfel, mai uman. Răsuflu ușurată de bucurie că micul cârnăcior atomic a supraviețuit „asaltului” chirurgului.

Vine și asistenta care mă duce la baie. Mi se face greață și vomit pe jos. Rușinată, îmi cer scuze. Pentru o clipă, mi-e teamă că mă va certa, dar nici măcar nu îi trece prin cap să țipe la mine. „Se întâmplă după anestezie!

Trebuia să mă gândesc să vă aduc o tăviță". Aici, nu este vina mea. Nu mă acuză că sunt nesimțită pentru ceva ce nu am putut să controlez. Când termină cu mine, mă așază la loc în pat. Mă uit la bandajele de pe corp și mă îngrozesc. Oare cum arăt sub ele? Cu greu, mă întind în așa fel încât să nu apăs pe rana de pe scalp. Privesc ploaia care, din cauza felinarelor din curtea spitalului, are nuanțe ruginii. Doamne, cum doare…Dar nici nu se apropie de senzațiile din cada de la Arși. Compar totul cu acele proceduri. Au devenit etalonul meu cel mai întunecat.

După un timp, aud suspinele Sandrei care s-a trezit la rândul ei după narcoză. Plânge încet, în colțul ei de salon. O întreb ce s-a întâmplat. O doare, dar mai mult plânge ca să se descarce. A înțeles că încă nu s-a terminat chinul și îi este greu să se împace cu ideea. O liniștesc cum pot. Cuvintele mi se împleticesc pe buze și, la un moment dat, ațipesc. Elicopterul murmură în depărtare, cu vieți prețioase la bord.

Prima dată când îmi văd arătătorul, izbucnesc în lacrimi. Chirurgul mă consolează, explicându-mi că a reușit totuși să îl salveze. Aspectul se va îmbunătăți. Mi-a rezecat articulația pentru că i-a fost imposibil să o repare. Era prea afectată. Practic, mi-a amputat o falangă din interior, dar a evitat astfel ceva mai extrem. Opt săptămâni voi purta o atelă ușoară de plastic. Obiectul este chiar comod. Nu seamănă deloc cu ghipsul uriaș, cu lama tăioasă de metal, sau cu bumbul strivitor. Mă liniștesc când rămân fără comprese pe restul trupului. Cicatricile au fost străpunse cu o rolă cu ace, care le-a perforat pentru a regenera țesutul, dar nu am răni deschise. Totul este curat. Cel mai tare sufăr din cauza tăieturilor de pe scalp și a reconstrucției degetului. Protocolul de analgezie mă ajută să suport durerile fără să mă prăbușesc fizic și sufletește.

După externare, ne întoarcem la M. Klinik. Personalul se ocupă de plăgile noastre, ne schimbă pansamentele și ne scoate firele atunci când timpul necesar vindecării s-a scurs. Nu ne mai confruntăm cu infecții și nici nu facem febră. Frisoanele, greața, răul și jignirile sunt simple amintiri din perioada spitalizării la Arși. Aici, datorită igienei, operațiile reușesc. Aici, dacă spui că te doare, te alină. Din 6 în 6 săptămâni, suferim noi și noi intervenții. Sechelele noastre sunt severe și chirurgii se luptă să corecteze daunele aduse de foc, dar și pe cele cauzate de diletantismul și

improvizațiile cărora le-am căzut victime în România. Verdictul irevocabil de la H. vine după a cincea procedură.

-Din păcate, veți avea nevoie de tratament toată viața. Vă confruntați cu probleme numeroase și complicate. Nu putem să le rezolvăm din câteva încercări. Am făcut cât s-a putut pentru moment, dar nu e nici pe departe suficient. Ca să vă recuperați și apoi să păstrați progresele, sunt necesare intervenții constante.

Paranteza din poveste – situația temporară – se dovedește a fi noua noastră viață. Va trebui să ne obișnuim cu statutul de eterni pacienți. Alternativa este să renunțăm la terapie și să asistăm neputincioși la deteriorarea cicatricilor noastre, la pierderea mobilității, la dezvoltarea unor handicapuri majore și, în ultimă instanță, la apariția cancerelor. Nu ne permitem luxul pasivității când este viața noastră în joc.

Deja am uitat cum eram înainte de tragedie. Revăd acele zile de parcă mi-aș aminti un film pe care l-am vizionat cândva, demult, într-un timp al inocenței. O fată tânără și naivă își caută sensul în lumea mare și nepăsătoare. Scene desprinse de pe o peliculă prea veche pentru a fi clară, cu ea redactând articole despre muzică. Strălucirea din privirea ei când scria. Momente de cumpănă când își punea la îndoială rostul și înzestrările. Apoi foc, și întuneric. Încă nu am reușit să aștern o punte între noi două. Mă uit deseori în oglindă și nu mă recunosc. Nu pentru că arăt diferit cu părul scurt, crescut în neorânduială pe lângă cicatricile de pe cap, cu trupul marcat de semne lăsate de orori greu de cuprins cu mintea. Ci pentru că ochii mei nu mai au aceeași căutătură. Rătăcesc spre pustiul înflăcărat de dinăuntru. Spre arsurile din interior pe care nu le cunoaște nimeni în afară de mine. Oare acestea au leac sau sunt tot incurabile, ca cele de pe piele?

Aflăm despre R. de pe internet, dintr-un articol de tabloid. Ne strângem toate pe o bancă în fața clinicii germane. Stăm în tăcere vreme îndelungată, fără să vărsăm o lacrimă. Nu e pentru că nu ne doare. Ceva în noi s-a frânt și ruperea aceasta face imposibilă o reacție. Nu o spunem, dar știm că, oricând, i-am fi putut lua locul, oricare dintre noi. În ceasurile târzii ale nopții, atunci când nu există stavilă pentru întuneric, gânduri pe care nu ar trebui să le avem ne bântuie. Șoptesc promisiuni false despre gesturi înfiorătoare care ar pune capăt suferinței. Prăpastia în care a sărit R. nu ne

este străină. Zăbovim deseori pe marginea ei și căutăm în adâncuri până când amețim, apoi facem un pas în spate. Dar nu ne îndepărtăm niciodată atât de tare încât să nu îi mai vedem buzele înfometate, care ne cheamă. „Nu”, răspundem. „Nu”.

-A postat ceva pe Facebook în urmă cu doar câteva seri. Nu mi-am imaginat că…

R. s-a sinucis. A fost prea mult pentru el. Îl înțelegem din tot sufletul. Îi urăm drum lin printre stele, într-o lume fără coșmaruri și fără doruri de neostoit. Mă ridic prima. Fetele mi se alătură, rând pe rând. Nu izbutim să încropim cuvinte care să însemne ceva. Ne retragem în camerele noastre și ne prăbușim, îngrozite de alegerea lui R. și de propria noastră fragilitate. 65. Ce număr teribil. Ce cumplit lucrează noaptea de 30 octombrie, chiar și la ani distanță. Cum ardem, deși am părăsit clubul. Parcă o parte din noi a rămas acolo și scrijelește cu scrum pe podeaua fierbinte un 6, căruia îi tot adaugă cifre. Nu. Numărătoarea nu s-a oprit niciodată. Încui ușa salonului, trag draperiile grele și mă așez pe jos. Apoi, mă pun în genunchi și mă rog.

Șirul operațiilor de reconstrucție continuă. Chirurgii profită de narcoză pentru a ne face mai multe proceduri deodată. Pentru că avem sechele atât de serioase, ar fi necesare sute de anestezii totale pentru a repara zonele afectate. Trupul nostru nu ar rezista, așa că doctorii operează în echipă, mai multe părți ale corpului simultan. Suntem dependente de reconstrucții, needling și de masaj specializat pentru tot restul vieții din cauza grefelor puse peste răni infectate în țară. Bacteriile ne-au sabotat definitiv șansa la normalitate. Minciunile lor nu s-au isprăvit. Vor dăinui veșnic în pielea noastră bolnavă.

În săptămâna de dinainte de revenirea în România, doctorul Z. mă consultă și mă fotografiază. Sunt mult mai bine decât eram atunci când am venit prima dată la clinică. Beneficiile aduse de operații sunt evidente, chiar dacă trupul se resimte după intervenții.

– E necesar să faceți o pauză de la reconstrucții. Analizele arată că organismul este slăbit.

Știu că are dreptate, dar mă tem că dacă mă opresc acum, nu voi mai putea să continui.

-Ministerul Sănătății ne ajută pe o perioadă limitată…Trebuie să merg înainte, să termin.

-Înțeleg prea bine problema dificultății obținerii fondurilor, însă nevoia de îngrijire medicală nu se va sfârși pur și simplu într-o zi. Nu se va „termina”. Sechelele sunt prea serioase, arsurile au fost foarte adânci. Cât trăiți, va trebui să fiți îngrijită, să faceți proceduri de întreținere, masaj, kinetoterapie, operații. An de an, la arși, mai apare ceva. Povestea nu se încheie, din păcate, atunci când nu mai aveți răni deschise. Într-un fel, abia începe…În Germania, arsura este considerată o boală cronică. Așa și este. Nu e doar o trauma temporară. Ca orice boală cronică, se gestionează întreaga viața cu ajutor medical de specialitate, atât din zona chirurgicală, cât și din cea de reabilitare.

Plec capul în pământ. Pricep magnitudinea lucrurilor din cuvintele simple și sincere ale domnului doctor. În arsură, nu există vindecare. Oricât m-aș grăbi, nu am să pot să mă recuperez până când expiră ajutorul acordat de Minister. Mă gândesc cu groază la clipa în care voi rămâne din nou singură, la cheremul capriciilor și ale neputințelor arogante ale profesorilor-stăpâni ai sistemului sanitar românesc. Așa cum ne-au abandonat atunci, o vor face și acum. Vor aștepta să ne treacă ulcerațiile și bridele „de la sine”. „Și dacă te dai cu rahat, tot te vindeci”. Nu le va păsa niciodată cu adevărat de noi. Vom fi mereu pacienții-problemă care le-au stricat socotelile și de aceea, pentru ei, nu reprezentăm altceva decât un risc.

Îmi bag mâinile în buzunar ca să ascund că tremur. Număr în gând lunile pe care le mai am la dispoziție pentru a îndrepta mutilările lui „avem tot ce ne trebuie”. Apoi socotesc operațiile. Indiferent cum calculez, matematica îmi este potrivinică. E imposibil să finalizez totul într-un timp atât de scurt. Discut cu doctorul Z. ca să concepem o schemă a viitoarelor intervenții. Nu sunt nicidecum suficiente, dar, momentan, doar acestea sunt realizabile, fără să îmi periclitez sănătatea. La final, îi mulțumesc și îmi strânge mâna, empatic.

-Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult…

Medicul acesta ne-a primit aici cu toate problemele noastre, cu infecțiile, cu exigențele ridicole ale Ministerului în ceea ce privește hățișul de acte cerute clinicii și cu întârzieri de plată. Nu ne-a umilit niciodată. Nu a făcut presiuni. După ce România ne-a aruncat la gunoi, el ne-a acceptat din toată inima și ne-a deschis porțile vindecării, într-un moment în care ne credeam condamnate la o viață de chin. A trecut peste atribuțiile lui doar ca să ne ajute. Din compasiune. Pentru că este un om bun. Și tot el spune că îi pare rău că nu a putut să facă mai mult!

Nu este datoria lui. Este a celor din cauza cărora am ajuns să avem nevoie de serviciile unor specialiști din străinătate, a celor care ne-au părăsit la ieșirea din spitalele nevindecării, a celor care au spus că „au tot ce le trebuie” și „fac tot ce e omenește posibil”, a celor care nu ne-au transferat, a celor care și-au bătut joc de rănile noastre, murdărindu-le cu microbi „inexistenți” și a celor care ne-au ars visurile într-o noapte de octombrie, care nu avea de ce să se sfârșească în flăcări. A eternilor corupți și a sistemelor disfuncționale pe care le-au creat ca să-și poată continua furturile și ilegalitățile.

Îmi vin în mine, rând pe rând, „episoadele” părăsirii mele. Tratamentul execrabil din faza acută, cu băile pe viu și tăinuirea infecțiilor în acele sălașuri ale morții. Externarea cu răni deschise, imposibil de tratat acasă. Încheierea timpurie a recuperării la Elias. Spectacolul ieftin pus în scenă de profesorul Pavel, care m-a chemat la consultație doar ca să mă țină în picioare 10 minute și să mă trimită, superior, înapoi la Spitalul de Arși, la „ăia care m-au stricat”. „E multă politică”. Amânările chirurgilor de la SCUPRA, care știau că m-am reinfectat, dar îmi spuneau că nu am nimic. „Și dacă te dai cu rahat, tot te vindeci”.

Da, la asta trebuie să mă întorc când legea expiră. La călăii care s-au jucat de-a un Dumnezeu rău și meschin cu mine, distrugându-mă. Și dacă m-au lăsat de atâtea ori de izbeliște, se vor lepăda de mine și acum. Când mă gândesc că nu am vrut să plec din țară. Că am tot dat șanse unor fiare care m-au ciopârțit și apoi s-au spălat pe mâini de soarta mea. Nu mi-am căutat ajutorul în altă parte de plăcere, ci pentru că ei m-au respins. Nu ne vor și nu ne vor vrea vreodată deoarece sunt conștienți că ne-au rănit prea grav ca

să știe cum să ne repare. Soluția pentru noi este să mergem înainte cu tratamentul în străinătate. Dar cine să ne sprijine?

Nu se va termina niciodată tragedia. Nu cât timp trupurile noastre se destramă lent sub scoarțele sinistre care maimuțăresc pielea. Nu doar arsura în sine, ci Colectiv este o boală cronică de care suferă România și pe care nu vrea să și-o asume, condamnându-ne la umilința ultimă de a cerși ajutor de la oamenii care ne-au schilodit și ne-au ucis prietenii.

-Am mai văzut sechele ca ale voastre doar la pacienți care fuseseră răniți în conflicte armate. Imediat după arsură, au fost tratați în spitale de campanie cu improvizații, cu băi făcute în mare. De aceea, s-au ales cu niște cicatrici foarte bolnave.

Până la urmă, și noi tot dintr-un război am scăpat. Unul de 30 ani pe care corupția îl luptă împotriva vieților noastre. Unul al cărui teatre sunt spitalele românești, devenite pepiniere ale morții.

Nu știu ce am să fac. Nu pot să gândesc limpede acum. Ies din cabinet cu planul viitoarelor intervenții în gând. Sunt zeci de operații, desfășurate pe parcursul mai multor ani. Un maraton chirurgical necesar pentru a evita agravarea prognosticului. Apoi, mai sunt procedurile anuale de întreținere. „Trebuie să vă țineți de terapie toată viața”. Cum să fac asta, când numărătoarea inversă până la revocarea ordonanței care ne susține a început deja?

În seara de dinaintea plecării, stau pe balconașul salonului înfășurată într-o pătură și privesc cerul limpede de sfârșit de vară. Este răcoare și liniște. Nu se aude decât susurul fântânii din parc și cântecul greierilor care se ascund printre flori. Mă ustură umărul stâng și mi-l masez cu grijă, ca să alin senzația. Arătătorul odinioară șui contribuie cât poate. Nu mai este îndoit în palmă. A rămas blocat într-o poziție dreaptă și, fără articulația medială, este semnificativ mai scurt. Îl privesc cu duioșie și îi dau un pupic, amuzându-mă de ridicolul gestului. Așa caraghios cum este, e al meu și a trecut prin multe. Ca întregul meu trup, de altfel.

Nu vreau să plec, dar nu am încotro. Mă uit peste actele de externare și văd datele următoarelor internări programate. În două luni, voi reveni aici și o

voi lua de la capăt cu noi proceduri, până cine știe când, până voi putea să mai fac asta. Mi-este foarte teamă de viitor. Mi-este frică să nu rămân din nou a nimănui. Când mi se vor îmbolnăvi cicatricile, am să ajung la Arși sau cine știe pe unde. Mă vor înjosi și mă vor mutila. Am să mor. Mă trece un fior de greață și ia foc tavanul în colțul sălii băițelor. Iarăși mă jupoaie cineva de vie într-o cadă mizerabilă, plină cu bucăți din corpul meu muribund. Plâng strângând la piept hârtia cu operațiile, consolându-mă că măcar pentru o vreme sunt bine și nu sunt nevoită să mă întorc la ei, în acele lăcașuri ale chinului.

Îmi împreunez mâinile, închid ochii și vorbesc cu Dumnezeu. Apoi, spre final, îi spun câteva cuvinte și tatălui meu. Ca de obicei, îl întreb ce mai face. Nu poate să îmi răspundă, dar îmi place să cred că, din când în când, mă aude și este fericit. Nu îl deranjez prea des pentru că nu vreau să îl tulbur. Mă gândesc că morții au viața lor iar când noi, vii, îi tot bâzâim, le facem rău pentru că nu îi lăsăm să se bucure de lumea de dincolo, care e cu siguranță mai blândă cu ei decât a fost aceasta. Povestesc și cu ei, cu cei 65 care nu mai sunt, sperând că nu îi îngreunez cu dorul meu și că nu știu nimic despre coșmarurile în care ardem din nou, cu toții. „Ce se va întâmpla cu mine, tata?” Oftez, cuprinsă de o tristețe sfâșietoare.

Bolta neagră, străpunsă de puncte strălucitoare, este mută. Cerul arată exact ca într-una din ultimele nopți de dinainte de moartea lui. Obișnuiam să stăm amândoi pe terasă ca să vânăm stele căzătoare. Se întâmpla rar să le „capturăm”, dar și când dădeam de una răzleață, sărbătoream zgomotos victoria, cu chicoteli felurite. Multă vreme, după ce el a plecat după ele, le-am căutat singură. Am mai văzut una o dată, într-un an, la mare. Apoi nu au mai apărut, dar poate și pentru că am încetat să le chem.

Observ frângerea scurtă, vertiginoasă de lumină și mă frec la ochi. A fost aievea, nu mi-am închipuit. S-a desprins de acolo de sus și dusă a fost. A durat o fracțiune de secundă, dar am deslușit-o limpede. Inima îmi bate tare în piept de emoție și, deși știu că un lucru atât de mic ca o stea căzătoare nu înseamnă mare lucru, în seara asta aleg să cred că este un semn. Undeva, dincolo de toate acestea, cineva veghează asupra mea. Mi-l amintesc pe tata surâzând, într-o fotografie din tinerețe. Apoi, îl văd pe îngerul păzitor pe

care l-am confecționat în nopțile grele de la Arși, ca să mă ajute să supraviețuiesc până dimineață. Sunt doar plăsmuiri ale unui om aflat într-un moment de cumpănă, dar mă las pătrunsă de speranța pe care mi-o aduc în dar. Până la urmă, ceea ce ne imaginăm devine, într-un fel, real.

Mulțumesc, oricine ai fi. Și te rog, ajută-ne să nu rămânem fără sprijin…

Mai târziu, îmi pun căștile pe urechi fără să mă chinui. Izbutesc să dau „play" din prima încercare. Cândva, îmi cântam singură melodii, pradă febrei și fricii că „mâine" nu va mai sosi pentru mine. Nu mai descopăr alte stele căzătoare care să mă scoată din întuneric, așa că îmi rămâne muzica. În ciuda tuturor supliciilor prin care am trecut – și care mai urmează – ceva din mine continuă să creadă în frumusețea vieții. Nu mai sunt întreagă, dar peste golurile odinioară amețitoare cresc cicatrici înflorate, care spun, pe lângă poveștile despre durere și beznă, unele despre mântuire. Parcă se fac tot mai multe de la o vreme încoace, cu fiecare operație care reușește, cu fiecare om bun care alină în loc să rănească. Acolo, în miezul lor, sălășluiește sensul pe care îl voi da groazei. Pentru mine și pentru cei care nu mai pot să-l caute…

Capitolul V - Viața (nu) merge înainte

Este 3:24 și privesc Bucureștiul de la fereastra garsonierei, cu răsuflarea tăiată și inima în goană. Lumina stradală puternică de pe Bulevardul Nerva Traian a furat întunecimea nopții și îmi face bine cu stridența ei, care ucide bezna din interior. Pe măsură ce respir tot mai adânc pentru a ostoi teama că voi păți ceva rău, mă cuprinde acea stare de tristețe profundă care mă tot încearcă de la incendiu încoace.

A trecut panica, însă rămășițele pe care le lasă după ce dă buzna în mine sunt greu de curățat. Ard când pun mâna pe ele ca să le elimin din ființa mea, asemenea unor bucăți incandescente de coșmar născute în măruntaiele unei nopți imposibil de uitat.

Îmi amintesc brusc crâmpeie din viața mea de dinainte. Concerte, zile petrecute în redacție, o excursie la mare și lacrimi vărsate pentru iubiri neîmpărtășite. Părul meu lung, vopsit negru, o rochie probată la repezeală în magazinul Unirea și un tren pierdut în ajun de Crăciun. Parcă studiez cioburi multicolore printr-un caleidoscop al trecutului și mă miră frumusețea lor haotică, ușoară, devenită între timp străină. Oare chiar eram eu fata aceea? Închid ochii și îmi lipesc fruntea fierbinte de sticla geamului. Respirația mea desenează cercuri de abur ce tulbură imaginea orașului care a adormit cu becurile aprinse.

Beau o gură de apă și mă întind în pat. Abia atunci se cască cu adevărat golul din piept, ca o prăpastie care își deschide brațele, vorace. Rilke spunea într-o poezie că singurătatea trece pe ape, dar, pentru mine, aceasta a venit din flăcări. Senzația de cădere îmi provoacă un vertij violent, ca și cum o forță mare m-ar trage în pântecele unui maelstrom nemilos. Văd afișul cu chipurile lor, așternut la intrarea în gangul ce duce spre container. Simt oroare și un imens rău, urmate de certitudinea sfâșietoare că oamenii aceștia nu mai există și că pe oricine aș suna, oriunde m-aș duce, oricât m-aș ruga, nu îi voi mai regăsi niciodată. Apoi, ca în actul II al unui spectacol de teatru macabru, tavanul arde și se repetă, pas cu pas, tragedia.

Târziu, învinsă de oboseală, reușesc să plâng. Spasmele mă eliberează și, când se crapă de ziuă, mă ia somnul. Mă trezesc după câteva ore în vacarmul primului tramvai al dimineții. Este 6 și, odinioară, acum începeam să mă tem de „băiță”. Ca să îmi liniștesc trupul că nu mai sunt în acel salon, complet neajutorată, mă uit atentă în jur și inventariez obiectele din garsonieră. Iată televizorul. Lângă el, sunt biroul și laptopul, iar chiar alături de acestea este dulapul încărcat cu haine. Sunt acasă și nu mai am nevoie de procedurile de la Arși. Încet, bătaia inimii devine mai regulată și spaima dispare. Uneori, trupul meu nu crede că am scăpat de pericol. Ceva din interior se înverșunează să lupte ca să se salveze.

„Veți avea o formă sau alta de PTSD toată viața”, mi-a mărturisit psihologul. Nu mi-e ușor să accept sentința, dar mă zbat să o depășesc. Cred cu tărie că am să învăț să mă simt din nou în siguranță. Ceea ce nu știu este dacă România e cel mai bun loc pentru un asemenea exercițiu. Aici, toți avem tulburare de stres post-traumatic. Nu trebuie să arzi în Colectiv ca să îți fie frică să ieși pe stradă sau să ajungi într-un spital. Întreaga noastră societate este traumatizată de disfuncționalitățile la care este supusă de guvernările incompetente care s-au tot perindat la putere. De peste treizeci de ani, trăim într-un mediu bolnav care ne abuzează și suferim, în masă, de PTSD complex. Normalitatea este un lux pentru români, așa că ne-am obișnuit cu inacceptabilul ca să nu înnebunim de-a binelea.

Sunt acasă de câteva luni și încerc să îmi găsesc o direcție. Îmi este imposibil să muncesc full-time din cauza operațiilor și a tratamentelor. În plus, la revistă nu pot să revin, nu pentru că Nelu nu m-ar primi, ci pentru că de câte ori intru în redacție, îmi amintesc cu câtă speranță în suflet am plecat la concert în seara de 30 octombrie. Doare prea tare acea viață trecută, care nu se lasă întoarsă. Nu mai sunt același om care credea în meseria aleasă. Incendiul s-a produs și pentru că am tolerat cu toții starea industriei muzicii alternative. Ne-am mulțumit să scriem despre cântările formațiilor ignorând condițiile deseori îndoielnice din localuri. Nu am înțeles consecințele acestor orbiri. Ne-am simțit protejați de legi. De avize. Totuși, cineva a permis funcționarea acelor cluburi. Cineva mai priceput decât noi. Nu am realizat care era, de fapt, realitatea.

Găsesc bucurie în voluntariat. Mă implic în campaniile caritabile ale organizațiilor care se ocupă de copiii cu probleme de sănătate. Așa simt că îmi transform suferința într-o călăuză de care se pot folosi alți oameni ca să iasă din întuneric. Nu îmi este ușor să le fiu alături celor ca mine. Îmi face rău să aflu că nu s-a schimbat nimic de la Colectiv încoace. Mereu îmi scriu aparținători, așa cum au fost odinioară mama și sora mea, cerându-mi ajutorul. Le plâng oamenii dragi în cada verde. Eu nu îi mint. Le spun adevărul pe care doctorii îl ascund în continuare când proferează aceleași vechi aberații: „avem tot ce ne trebuie”, „probele sunt sterile”, „nu i-a rezistat organismul”. Iadul e și acum acolo, printre blocurile de pe Calea Griviței, într-o clădire veche care trece drept spital. Sistemul contestă și

astăzi infecțiile. Minciunile îngroașă numărul morților. Actul medical pendulează între diletantism și tortură.

În curând, am să mă întorc în Germania ca să reiau operațiile de reconstrucție. Sortez actele pe care va trebui să le depun la Minister ca să obțin sprijin pentru intervenții. Răsfoiesc teancul de documente și mă asigur că nu am uitat nimic. În câteva zile, am să părăsesc garsoniera. Am renunțat la ea pentru că nu îmi mai permit să plătesc chiria. Până voi putea să lucrez din nou cu normă întreagă, mă bazez doar pe ajutorul de handicap. Mă voi muta la mama, în Târgu-Mureș. Doar așa voi izbuti să îmi pun bani deoparte pentru drumurile în străinătate.

Plec târziu de acasă, cu dosarul greu în ghiozdan. Este foarte frig. Îmbrăcămintea groasă îmi apasă cicatricile. Am mâncărimile și durerile obișnuite. Nu le pot alina. Stau cuminte în tramvai și mă concentrez la muzica din căști ca să nu mă podidească lacrimile de ciudă. Iernile sunt dificile din cauza hainelor. Apoi, verile trebuie să mă feresc de soare. Pe cât de mult îl iubeam cândva, pe atât de teamă îmi este acum de el. Senzația lui pe piele îmi amintește de container. Visez la primăvară tot drumul până la sediul Ministerului.

Când intru în biroul doamnei G., colegii dumneaei ridică plictisiți capul. Doar ea și o fată mai tânără îmi răspund la salut. Restul își văd mohorâți de hârtii. Doamna G. mă invită să mă așez și mă întreabă cum sunt. Este, la rândul ei, un om-excepție. Supraviețuiește anevoie printre sufletele scrobite de la Minister. Se luptă să rămână întreagă aici, așa că se străduiește să îmi facă soarta mai ușoară cu gesturi blânde și cuvinte consolatoare. Îi las actele și mă încurajează. Îmi urează baftă la următoarele operații iar eu o îmbrățișez stângaci în încăperea ponosită, înțesată de priviri monotone.

Îmi petrec după-amiaza la sediul asociației M., confecționând felicitări de sărbători. Este singurul loc în care găsesc pace și mă simt acasă. Când termin, nu mai prea este lumină afară. Ies și cutreier aiurea străzile, ca să-mi pun ordine în gânduri. Mai sunt patru zile până la vacanța de Crăciun și mă întristează Bucureștiul mâhnit, fără urmă de zăpadă. De vreo câțiva ani încoace, sărbătorile nu mai reprezintă același prilej de bucurie. Înainte obișnuiam să răsfoiesc agenda telefonului ca să fiu sigură că nu uit să trimit urări tuturor persoanelor dragi. Când fac asta acum, îmi dau seama că din

anumiți oameni a rămas doar atât: o secvență de cifre pe care aș forma-o degeaba. Nu am putut să le șterg numerele. Nici nu cred că voi putea vreodată.

Mă opresc cu mobilul în mână în stația de autobuz. Caut o piesă care să alunge frigul din mine. Nu apuc să aleg ceva pentru că mă sună Monica. Cu glasul ei cald, îmi vorbește despre o cină acasă la domnul Istrate.

– Va fi și Narcis acolo…

De fiecare dată când rostește numele domnului Hogea, suspină. Vocea i se tulbură din cauza durerii pe care doar prietenia dintre ei, născută tot din durere, o mai alină.

133-ul a oprit și a plecat mai departe. Nu am urcat. Povestesc cu Monica despre sărbători și despre cât de grele sunt ele pentru cei care au pierdut oameni. Domnului Istrate și domnului Hogea le-au murit băieții în spitale, după Colectiv. De atunci, în fiecare an, pregătesc o cină pentru cei apropiați, pentru a aduce un pic de veselie în căminul lor, din care lipsește un suflet. Sunt orfani de copii și le face bine să aibă prieteni în preajmă. Accept invitația și închid. Mi-au înghețat mâinile, dar nu de aceea îmi tremură.

E deja întuneric când pornesc spre adresa familiei Istrate. Sunt emoționată. Mă întreb dacă vinul roșu pe care l-am cumpărat pentru masă nu este un dar prea festiv. Privesc pe geamul taxiului orașul iluminat și agitat. Chiar și așa, uscat, Bucureștiul are ceva aparte în nopțile de iarnă. Decorațiunile și forfota oamenilor care gonesc după cadouri îl însuflețesc. Îl iubeam mult odinioară. Astăzi nu mai sunt așa de sigură de sentimentele mele. Amintirile frumoase se amestecă mereu cu fragmente de coșmar, iar străzi care cândva mă duceau acasă, îmi sunt acum străine, dușmane. Pe ele s-au împleticit pașii lor, mânjiți cu scrum și sânge.

Nu găsesc blocul, așa că o sun pe Monica să mă îndrume. Are o veselie tandră în glas. Ajung în sfârșit și iau liftul. Mă întâmpină în ușă, într-o ținută all-black. Silueta ei subțire și mică e încadrată de părul blond, luxuriant. Monica e o zână în bocanci, pe cât de aprigă, pe atât de blândă. Își ascunde sensibilitatea cu iscusință, pentru că e fragilă și nu vrea să se știe asta. Mă îmbrățișează și mă poftește înăuntru, unde mă așteaptă domnul și doamna Istrate, alături de familia Hogea.

Sunt zâmbitori și calzi. Mă primesc de parcă aș fi fata lor, pe care nu au mai văzut-o demult. Lăudăm mirosul îmbietor de mâncare proaspătă, gătită de domnul Istrate, care trebăluiește în bucătărie alături de soție. După incendiu, mama lui Bogdan nu a mai putut să gătească la fel ca înainte așa că tatăl lui a preluat o parte din sarcini, iar acum este plăcerea lui să își delecteze prietenii cu preparate savuroase. Felul principal îi aparține, dar ea i-a venit în ajutor cu aperitivele. Fac o echipă grozavă.

Ne așezăm la masă și vorbim mult despre de toate. Glumim și râdem de ghidușiile cățelului, care are chef de joacă și se urcă în brațele invitaților. Monica se ridică din când în când ca să vorbească la telefon. Chiar și astăzi, ea ajută oameni. Unora le dă sfaturi, pe alții îi salvează. Dar ea nu recunoaște asta. Urăște să i se spună că este un om bun, așa că rezolvă totul cu discreție și se întoarce printre noi, mirosind a fum de țigară. Se vede că a plâns, dar ea zice că e doar obosită. Așa e Monica.

– Tu cum te mai simți, Alexandra? Ești bine? Putem să te ajutăm cu ceva? mă întreabă domnul Hogea.

Îi răspund că sunt bine, dar trebuie să fac permanent operații și proceduri de recuperare. Se interesează în ce constau acestea și îi explic. Părinții se uită la mine cu compasiune. Le este milă când se gândesc la încercările prin care trec. Sunt înlăcrimați și oftează. Aș vrea să tac, pentru că îmi este rușine. Rușine de durerea mea mică, în comparație cu golul din viețile lor. Rușine să le vorbesc despre ceva ce lor li s-a negat: șansa de a-și vedea copiii bolnavi, dar vii.

Cineva a schimbat canalul pe VH1 și, în timp ce povestesc, începe videoclipul piesei „The Unforgiven II”, a formației Metallica. Ochii domnului și ai doamnei Hogea se mută, hipnotizați, pe ecran. Trece un fior prin încăpere și, ca teleghidați, părinții părăsesc masa și se pun pe canapea, în fața televizorului.

– Era una dintre piesele preferate ale lui Alex, spune domnul Hogea. Are vocea sfârșită și privirea îi rătăcește de la videoclip, la mine.

Apoi se taie firul. Crăciunul este întrerupt de suferința pe care o împărtășim. Cădem din timp și rămânem suspendați într-o lume în răspăr în care nu

există decât amintirea ororilor. Suntem în aceeași cameră curată și luminată de beculețele bradului, dar avem cenușă sub pleoape și am orbit. Este iarăși beznă, ca atunci când clubul a rămas fără curent, după ce noi arsesem. Părinții nu au văzut, dar au simțit și ceva din întunericul acela li s-a transmis și a rămas cu ei. Cunosc prea bine mecanica acestor prăbușiri în tragedie. Uneori le declanșează ceva concret – un cântec sau o imagine – alteori irup pur și simplu, apar de niciunde și ne duc înapoi acolo. Pe mine, în scrum. Pe ei pe un hol de spital, când au aflat că Alex și Bogdan au murit.

„Lay beside me, tell me what they've done."

Mamele plâng mut, cu lacrimi mari, imposibil de șters. Tații au capul plecat. Și-l sprijină în mâini sau îl lasă să cadă în piept. James Hetfield cântă, dar e o liniște vastă în cameră. E liniștea absenței lor și singurii care ar putea-o umple sunt ei, cu glasurile lor vesele de băieți tineri și sănătoși, cu glumele lor neserioase sau cu un cover al piesei care ne-a amintit că nu suntem întregi. Dar ei nu vin, iar eu nu izbutesc să ies din infern.

– Ador melodia asta, tată! spunea cândva Alex, iar vocea lui se ridică de pretutindeni și de nicăieri, un ecou dintr-o altă viață. Este aici printre noi, dar lipsește totuși atât de irevocabil.

Cântecul se termină și urmează un videoclip nou, „Tears in Heaven" al lui Eric Clapton. Urcăm lent din prăvălirea noastră comună și schițăm gesturi timide, de oameni vii. Schimbăm cuvinte și închegăm propoziții. Vorbim despre ei. Despre cum au aflat părinții despre Colectiv și despre lupta pe care au dus-o pentru a-i salva. Despre cât de greu și de târziu a plecat Alex din țară, din spitalele care nu ne puteau vindeca, dar care mințeau că au tot ce le trebuie. Vorbim despre cei care nu s-au urnit pentru a ne da o șansa la viață și despre cei care au înfruntat sistemul pentru a încerca să ne scoată din saloanele cotropite de bacterii. Monica privește în gol și povestește. Își îneacă suspinele în piept când discută despre Alex. Despre cum ar fi trăit acum, dacă părăsea la timp România. La fel ca Bogdan. Și ca ei toți.

Îmi cercetez cicatricile de pe degete și o ascult. Așa facem noi, „supraviețuitorii". Am rămas copiii care se holbează la mâini. Revolta amară m-a amuțit. Știu că Monica are dreptate. Știu că acest Crăciun ar fi fost altfel, fără năruiri și tragedii, dacă autoritățile ar fi făcut atunci ceea ce

era necesar: să transfere răniții în străinătate, să spună adevărul despre infecții. Mă uit cu încăpățânare la rănile mele ca și cum acolo, sădite adânc în ele, aș găsi cuvintele care să aline caznele acestor oameni. Caut un nod, orice, de care să agăț firul fracturat al vieții noastre, pentru ca seara să continue. Nu descopăr nimic și mi se învălmășesc gândurile.

„Iertați-mă. Iertați-mă că eu sunt aici, iar ei nu. Nu trece zi în care să nu simt vină, milă, ciudă, și durere. Mi-e dor de toți și mi-e dor de mine, cea de dinainte. De ochii negri și calzi ai lui Claudiu și de gestul simpatic cu care își apropia aparatul foto de ei, cu o singură mână. De cârlionții lui Teo când venea la poarta Arenelor Romane ca să își ridice acreditarea. Câteodată citesc ultimul nostru schimb de mesaje de pe Facebook și nu înțeleg. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Aș vrea să nu mai pătimiți, să nu mai aveți Crăciunuri frânte. Iertați-mă. Iertați-ne”.

Din camera alăturată, se aud glasurile vesele ale fetelor mai mici ale familiilor Hogea și Istrate. Uitasem de ele…Se joacă, iar inocența lor ne destramă căderea. Își fac apariția la masă și părinții le primesc cu o dragoste enormă, disperată. Pe ele trebuie să le protejeze cu orice preț. Pentru ele, bradul frumos, cu luminițe, capătă din nou înțeles. Încetez și eu să îmi mai iscodesc cicatricile. Nu. Copilele nu vor cunoaște niciodată bezna. Ele vor rămâne aici sus, ferite de prăbușiri, de întreruperi și de foc. Viața reîncepe, neîntreagă, punând întunericul în paranteze cu arcuri firave, mereu gata să se spulbere.

Ne luăm rămas bun și mă îmbrățișează toți pe rând, cu drag și protector, având grijă să nu mă apese prea tare pe spate și să nu mă țină prea strâns. Stau în ușă și își frământă mâinile. Îmi mulțumesc că am venit. Plec cu sufletul greu. Nu mi-am putut cere iertare. Nu ar fi însemnat nimic.

E târziu și foarte frig. Mă doare umărul stâng sub haina grea de iarnă. Sunt pe o stradă anonimă dintr-un oraș lacom după vise, dar nu văd blocurile din jur. În spatele ochilor mei se desfășoară flăcări mistuitoare, pe un tavan șubred. Cineva țipă: o să cadă pe noi, o să cadă! Miroase a ger, dar eu o simt…Simt duhoarea chimică de incendiu și mă pișcă ceva în gât. Iarăși s-a rupt firul. Mă scutur ca să revin în prezent.

Uberul a oprit în fața mea. Șoferul îmi face semn, agasat, să urc odată în mașină. El nu știe de unde m-am întors. Nu știe că am să îi las cenușă pe bancheta din spate. Scrum și noduri stângace pe care le confecționez cu 9 degete strâmbe și cu unul prea scurt și drept. Renault-ul roșu pornește la drum. La radio cântă Metallica. Era una dintre formațiile preferate ale lui Alex.

-Mergem pe Nerva, da?

-Nu, schimbare de plan. Pe Tăbăcarilor 7.

-Acolo unde…

-Da, da. Chiar în față. Apoi mă descurc eu.

După ce cobor, mașina demarează în trombă. Roțile scârțâie pe asfalt în liniștea necuprinsă a nopții. Mi se pare că este mai întuneric în piața în care am agonizat țipând după ajutor, decât în oricare alt loc din lume. În betonul acesta s-a impregnat teama noastră de atunci. Și moartea. Oricât l-ar spăla ei, suferința rămâne aici, invizibilă, dar perceptibilă, o mărturie a chinului care ne-a marcat pentru totdeauna. Un mare rău s-a înstăpânit peste străzile și edificiile care au fost martore ale supliciului. Un rău care nu mai poate fi îndreptat vreodată. Îl simt în măduva ființei și mă înfior de groază.

Chipurile lor îmi zâmbesc din fotografiile lăsate de părinți în suportul improvizat de la intrarea în gang. Câteva candele clipesc dintre rame, gata să se stingă. Iat-o pe Ana, poza ei este nouă. Acolo este Claudiu și, puțin mai încolo, Teo. Le fac cu mâna ca și cum ar putea să mă vadă și să îmi răspundă. Surâsul cald al lui Alex strălucește din spatele unei lumânări. Iar Bogdan, în costumul lui de băiat serios, privește plin de încredere în jur, cu visuri nenumărate în ochi. Toate devenite cenușă. Pe Delia o observ ultima. Nu aș fi recunoscut-o dacă nu mi-o arăta Flavia într-o zi, în spital, într-un portret vechi. Poartă ochelari și părul roșcat îi este împletit pe spate. „Doamne, ce mă doare”, îmi vin în minte cuvintele și suspinele ei din noaptea de 30. Cum am strigat amândouă după asistentă. „Nu poate să fie

real”, repeta ea. Dar era. Plângea și se ruga lângă mine. Și tot lângă mine a murit, în timp ce eram inconștientă și nu aveam cum să o ajut.

„Iartă-mă și tu”, îi spun și izbucnesc în lacrimi. Nu știu câtă vreme stau așa. Când mă dezmeticesc în sfârșit, picioarele mi-au înghețat și mâinile mă furnică sub mănușile groase. Îmi scot dreapta și mă uit la ea. Arătătorul s-a învinețit și s-a umflat din cauza frigului. Scutur brațul de câteva ori, dar amorțeala nu cedează. Hotărăsc să mai zăbovesc totuși un pic, cât să rostesc o rugăciune pentru ei. După ce termin, îi salut pe rând pe toți și plec, răvășită. Fac în sens invers plimbarea din seara de 30 octombrie 2015, dar într-o altă viață, dintr-un alt timp.

Studiez ferestrele luminate ale blocurilor de pe Goga, imaginându-mi din nou destinele din spatele lor. Nu mai văd familia fericită de patru, ci una mai mică, de trei. Lipsește un om, și fie că este tatăl, mama, sau un copil, golul este la fel de mare. Bradul priveghează asupra unei dispariții imposibil de ascuns, indiferent câte decorațiuni ar împânzi casa. Doar fac absența mai stridentă…

Ajung pe bulevardul Nerva Traian și mă îndrept spre trecerea de pietoni. E tot pustie, ca atunci. Nu e niciun înger acolo pe care să pot să îl întreb „ce rost au avut lucrurile acestea?”. Mă uit la ușile blocului meu și simt o strângere de inimă. Ce păcat că trebuie să îmi iau rămas-bun de la București…O țin tot înainte, pe drumul pe care, de obicei, mergeam spre sediul revistei. Intru în magazinul non-stop și cumpăr o doză de Cola cu Jack. Vânzătorul mă recunoaște și clatină din cap.

-Îmi pare rău pentru ce ai pățit, îmi șoptește, emoționat. Bine că trăiești!

-Mulțumesc, îi răspund. Nu știu ce aș putea să adaug.

Când ajung la intersecția cu străduța pe care se află redacția, mă opresc. Desfac doza și vărs de trei ori pe jos, în amintirea lor, a vieții mele de atunci și a celei pe care aș fi putut să o am. Sorb o gură. În gerul de afară, băutura rece mă înfioară și îmi pică greu. Tremur în noaptea de decembrie, singură, pierdută în întunericul din mine. Am devenit femeia aceea pe care am vrut să o ajut prea târziu. Femeia cu ochi melancolici, pribeagă în ghetele ei scâlciate. Vărs din doză și pentru sufletul ei rătăcit. Sper că, până la urmă, și-a găsit pacea. Sper să o găsesc și eu.

Începe să ningă cu fulgi mari, răzleți. Să fie oare un semn? Plec acasă înfrigurată, amintindu-mi de frisoanele pe care le aveam în spital. Mă bag în cada albă și fac un duș care mă dezgheață. Și care nu doare. Simt o recunoștință fără margini pentru asta. După aceea, stau vreme îndelungată pe pervazul lat al geamului, uitându-mă la neaua care se depune peste București, cernută parcă prin sita unei vrăji. Se așterne și peste inima mea. Peste asfaltul incandescent din fața clubului. Peste fotografiile lor. Peste flamele discrete ale candelelor. Peste pașii mei din noaptea asta.

Mă întind în pat și privesc colțul stâng al tavanului. Văd reflexiile luminilor stradale, în nuanțele lor arămii. Arde ceva? Nu arde, doar strălucește. Doar strălucește…Trag plapuma la piept cu mâini incomplete, cuibărindu-mă în căldura reconfortantă. Mâine nu e luni. Nu e zi de băiță. Nicio zi de acum încolo nu va mai fi „de băiță”. Mă voi trezi dimineața? Da, mă voi trezi. Pot să mă culc liniștită. Nu sunt în pericol. Din când în când, trece câte o mașină pe șosea, spulberând sonor zăpada, în goana ei spre cine știe unde

Înainte să trec pragul somnului, îmi dau voie să sper. Să cred că poate nu a fost totul în van. Poate că, măcar în seara asta, nu mă voi mai aprinde. Ochii lor nu mă vor scruta triști, de dincolo de lumi, întrebându-mă „de ce?”. N-aș ști ce să le răspund. Într-o zi, va fi bine. Într-o zi, am să zâmbesc întreg, fără fragmente de foc în inimă, fără cenușă în suflet. Într-o zi, îi voi da groazei un sens. Voi face hărți spre o lume mai bună din cicatricile care îmi împânzesc trupul cu desenele lor piezișe, făruite de flăcări.

Dar nu astăzi. Strâng pleoapele și număr lent, cât de departe:…60, 61, 62, 63, 64, 65, 66.

Sfârșit?